

BIGGLES V JIŽNÍCH MOŘÍCH

W.E. JOHNS

riopress

William Earl Johns

BIGGLES V JIŽNÍCH MOŘÍCH

Riopress

Praha 1994

Tahiti je největším ostrovem ze souostroví Společenských ostrovů. Toto označení jim dal známý mořeplavec James Cook na počest Královské společnosti, v jejíž službách podnikl nesčíslně mnoho průzkumných výprav do tehdy nepříliš probádané oblasti Jižních moří, dnes nazývané Tichý oceán.

Marquesy, skupina jedenácti nehostinných a civilizací nedotčených ostrovů, získala své jméno roku 1594, kdy ji objevil španělský mořeplavec Mendana. Tento dobrodruh, finančně podporovaný peruánským místokrálem Donem Garcíou Mendozou, jim vtisknul jméno Las Islas Marquesa de Mendoza – čili Ostrovy markýza Mendozy. Dnes se nazývají prostě Marquesy.

Mohutné nakupení korálových atolů, známých jako Paumotu, se rozkládá asi pět set mil jižně od Marques, a toto jsou vlastně právě „Ostrovy Jižních moří“. Domorodé označení znamená doslova „mrak ostrovů“, což je jistě výstižný název. Díky své poloze byly po staletí hrozbou všech námořníků, plavících se v této oblasti, kteří jim říkali „Nebezpečné ostrovy“ nebo také „Nízké archipelagy“. Ostrovy Paumotu jsou totiž ploché a sahají mnohdy jen několik stop nad mořskou hladinu. Hurikány, jimiž je právě Tichý oceán smutně proslulý, se zde s ničím neomezenou silou valí vpřed a ničí vše živé.

1. Biggles se setkává se starým známým

Bylo nádherné svěží jítro jarního dne a major James Bigglesworth, svými přáteli nazývaný Biggles, spolu se svými dvěma společníky, ctihodným Algernonem Lacey, M.C. a „Gingerem“ Hebblethwaitem, právě zabočili na Piccadilly aby po ní pokračovali ve své cestě do Royal Aero Clubu, kde se rozhodli toho dne poobědvat. Pomalu kráčeli po chodníku přivráceném k parku, vychutnávali sluneční paprsky a až trochu neochotně nakonec překročili tuto živou londýnskou tepnu před vchodem Royal Aero Clubu.

Nevelký, štíhlý a hladce vyholený muž, jehož jasně rudé vlasy byly nakrátko sestříhané, měl ve své opálené tváři i odhodlaný výraz. Stál na vrcholu schodiště, pokuřoval dýmku a přemítavě hleděl přes zeleň na druhém konci schodiště. Biggles na něj sotva pohlédl a chystal se vejít dovnitř, když tu se náhle zarazil, otočil a pohlédl na cizince. „Velkej Skot!“ zvolal. „Tohle přece musí být ten největší Skot, co znám – Sandy Macaster. Jak se máš, ty kluku jeden?“

Rudovlasý mužík překvapeně vyňal dýmku z úst a doširoka otevřel oči. „Biggles! U všech rohatejch! To přece nejni nikdo jinej než Biggles vosobně! A s ním – dyť to je Algernon. Co to má znamenat – výroční setkání?“

„Začíná už to tak vypadat, jak se zdá,“ usmál se Biggles a představil Gintera. „Kapitán Macaster,“ řekl, „jinak zvaný Sandy. Sandy byl v naší letce ve Francii – dokud nenarazil do sloupu telegrafního vedení na nepřátelském území. Nikdy jsem neslyšel, jak se to vlastně doopravdy stalo, koneckonců, myslím, že jsme se od té doby neviděli. Jen si matně vzpomínám, že mi kdosi říkal, že vedeš pohodlný život aa vysoké noze kdesi na ostrově v Jižních mořích.“

„Ať už to byl kdokoli, byl to pěkněj lhář,“ prohlásil rozhodně Sandy. „Poněvác tam, kde sem se potloukal, se žádnéj život na vysoký noze vést nedá, o pohodlí ani nemluvě.“

„Na co tu vlastně čekáme?“ zeptal se Biggles. „Tohle je přece pořádný důvod k oslavě. Už jsi obědval, Sandy?“

„Ne. Zrovna sem si chtěl pro změnu zaskočit do Air Force Clubu.“

„Tak se připoj k nám. Když hned vejdemo, můžeme si sednout ke stolu u okna. Rád si poslechnu, jak tam pěstuješ banány – nebo jsou to kokosové ořechy?“

„Nepěstuju kokosy a nemůžu je už ani vidět. Kdybys jich musel sežvekat tolik co já, taky bys je tak nenáviděl.“ reptal Sandy, když prošli létacími dveřmi a usedli ke stolu u okna, kde bylo prostřeno pro čtyři.

„Co děláš v Anglii?“ zeptal se Biggles, podáváje Sandymu jídelní lístek. „Jsi doma na dovolené?“

„Dovolená! Co je to dovolená? Já to slovo neznám,“ zavrčel Sandy a odsunul jídelní lístek. „Pokud nemáš něco proti, rád bych si zakousl nákej správně propečeněj steak.“

Ostatní si objednali a Biggles se znovu obrátil na Sandyho. „Tak co tě tedy přivádí domů?“

„Pokavád' to vážně chceš vědět, tak sháním prachy.“

„Tak to jsi na špatném místě, hochu,“ zesmutněl Biggles. „Tady je nejméně devět miliónů lidí, kteří se snaží přesně o totéž – hledají peníze.“

„Ale ty vypadáš, že jsi náký našel,“ popíchnul Sandy.

„No, podařilo se mi tu a tam nějaké získat,“ připustil Biggles. „Jsi-li v nouzi, můžu ti trochou vypomoci.“

„Trocha mi nepomůže, kamaráde,“ smutně odvětil Sandy. „Potřebuju pořádněj balík – ne jen si vypučit. Mám v pácu takovou věcičku.“

„Co myslíš tím pořádným balíkem?“

„Bodlo by mi takovejch pět tisíc liber.“

Biggles tiše hvízdnul. „Ježkovy zraky!“ vykřikl. „To si chceš koupit celý ostrov nebo co?“

„Já nepotřebuju ostrov,“ odfrknul Sandy. „Těch bych tam mohl mít tisíce, kdybych měl zájem. Moře tam dole na jihu sou

jima doslova přecpaný, stačí tam přijít a nabídnout si. Kdepak, ten můj nápad míří vo poznání vejš.“

„Tak povídej – možná bychom ti mohli pomoci.“

Sandyho tvář se rozzářila. „Fakt myslíš, že byste mi mohli poradit jak ty prachy schrastit?“

„To záleží na tom, co s nimi chceš provést, brachu. Pokud mi paměť slouží, mám takový dojem, že některé z tvých nápadů v minulosti hraničily spíš s bláznovstvím než se zdravým rozumem. Já jsem už teď opatrnější a nechci mít nic společného s nejistými akcemi, končícími zpravidla katastrofou.“

Sandy odložil příbor s předstíranou nenuceností. Naklonil se kupředu a pohlédl Bigglesovi zpřímá do tváře. „Chceš mi snad tvrdit, že plnej klobouk perel je nejistá akce?“ zasyčel Sandy.

Biggles se usmál. „Ale no tak, Sandy. *Klobouk* snad ne.“

„Řekl sem klobouk a myslím tím pořádněj klobouk“ neochvějně prohlásil Sandy. „A žádný ty vaše neduživý perličky. Já mám na mysli vopravdový *perly*, perly velký jako můj nehet – a možná i větší.“

„To zní sice nádherně,“ připustil Biggles. Smutně potřásl hlavou. „Ale bojím se, že se řádně zapotíš, až se budeš snažit přesvědčit i ty zabeďněnce v City, že ty perly opravdu existují. Máš nějakou s sebou?“

„Kdybych měl, nebyl bych tady,“ zasupěl Sandy. „Ale já je *viděl*.“

„Tím ovšem nemyslíš, že je viděl někdo *jiný* a jen ti o nich řekl, že?“

Sandy odložil sklenici na stůl tak prudce, až její obsah vystříkl na ubrus. Jeho mírný skotský přízvuk získal rozčilením na intenzitě. „Dyk ti, sakra, povídám, že sem je viděl na svý voči. Je to jasný, krucinál?“

Biggles přikývl. „Promiň mi moji zdrženlivost, starý brachu, ale pokud jsi je viděl, tak proč sis jich aspoň pár nenastrkal do kapes?“

„Páč sem na to měl zatraceně dobrej důvod. Vobjednej mi slzu whisky a já ti tu story povykládám, pak ti to snad bude jasný.“

Biggles kývl na číšníka a poručil whisky. Pak na stole rozevřel pouzdro na cigarety, vybral si jednu a zapálil. „Tak povídej, Sandy,“ pobídl ho. „Už dlouho jsem neslyšel zajímavý příběh.“

„Pokavád' mi ale nechceš věřit, tak to tady plejtvám drahocennej čas,“ mručel Sandy.

„Pak mi ale slib, že mi povíš čistou pravdu, žádné pohádky.“

„Každý slovo, co ti povím, je ta nejčistější holá pravda, na to vem jed,“ důrazně prohlásil Sandy. „To vám bylo takhle. Ten člověk, co ti řek, že sem dole v Jižních mořích, se v tomhle nemejlil. Nák jsem tehdy nevycházel dobře s civilizací – anebo možná civilizace se mnou. Každopádně sem nemoh sehnat ten správnej džob, co sem potřeboval. Voni ty lidi, co nabízej tyto džoby, neměli ani čas na nějakýho chlapíka, kerýho jediný vzdělání bylo lítání a vzdušný souboje. Neměl sem to, panečku, snadný. Nakonec sem prodal i to málo, co mi zbylo, a za ty prachy sem si koupil třetí třídu na Papeete, na Tahiti. To je takový centrum pro všechny, kdo mají co společnýho s Ostrovy. Poctivý lidi i ta nejhorší mořská sebranka, džentlmeni i přístavní dělníci, obchodníci i chudáci, kteří jen sbírali na břehu, co vyplavilo moře. Černí, bílí, žlutí, prostě to, co tvoří tu nejspodnější spodinu každýho přístavu na světě, ti všichni se potkali na Tahiti. V podstatě to nejsou špatný lidi, i když rácky drsní. Co bys taky čekal jinýho. Ale sou mezi nima i pěkný křiváci.“ Sandy zamyšleně upil ze sklenky a pokračoval.

„Nejní to špatný místo, Tahiti – koneckonců, pokud to nevíte, je jedním ze Společenských ostrovů. Ty teď patří Francii a jak už to maj Francouzi ve zvyku, nikdo si tam nedělá z ničeho hlavu – to vostatně platí po celejch Jižních mořích. Je tam hodně Číňanů: usadili se teďkon už po celých ostrovech, ale jsou to vcelku slušní a neškodní lidi. Přístav sám je báječný

místo, obrovskéj mumraj všech lodí, hlavně škunerů pro obchod na ostrovech, starej a sluncem vybělenej, a taky tvrdej, stejně jak lidi s ním spojený. Hlavním obchodním artiklem je tady kopra, což je vlastně sušený kokosovej ořech. Kromě toho se tam ale hodně kšeftuje s perlama. Všechny vylovený perly v okolí ostrovů putují do Papeete, kde je kupují zástupci pařížskejch klenotníků. Ale zpátky k mému vyprávění.

Tak sem se vám potloukal od ostrova k ostrovu, někdy jako lodní dělník na obchodním škuneru, jindy jako pomocnej prodavač v některým obchůdku a někdy sem nedělal vůbec nic. Tam totiž pokud nic dělat nechcete, tak ani nemusíte; vždycky vám nějaký kámoš pomůže z bryndy. A pokud ne – no, dycky se dá nějak protlouct. Ale já jsem si sliboval od života něco víc. Každopádně sem nechtěl zkejsnout v tom srabu po zbytek života. Bejvaly doby, kdy bych vyměnil všechny ty bohem zapomenutý ostrovy, perly i nesčetný laguny za jedinej pohled na svý starý dobrý Skotsko s jeho věčnejma mlhami. Chtěl sem co nejsnáz vydělat obrovský prachy, abych si moh občas zaskočit domů, když mě to popadne. Jenže štěstí se mi vyhýbalo obloukem. Mokrát sem si myslel, že už ho držím v hrsti, ale dycky mi nějak vyklouzlo.“

„Jak?“ nevydržel to Ginger.

„Ptáš se jak? Moh bych tu sedět celej den, kdybych vám začal vyprávět o svý smůle. Ale aspoň jeden příklad. Jedenkrát sem vymákl starej potápěčskej oblek v obchůdku někde na Paumotu. Obchodník byl ochotnej mi ho půjčit, když sem slíbil, že pokud najdu nějaký perly, je třetina jeho. To znělo fér. Zasl sem za jedním chlápem, který měl starou rybářskou loď a dohodnul sem se s ním podobně. Takže sem měl loď, potápěčský vybavení a třetinu perel čistýho zisku. Docela se mi dařilo. Dřel sem skoro rok jako kůň, většinou sem se potápěl sám a měl sem už nasbíraný pěkný sáček perel. S třetinou tohoto množství sem moh vyžít až do konce svejch dnů. Tak sem vytáh kotvu a zamířil do Papeete. Hned druhej den přišel cyklón. Moře mě vyplavilo na Mareitě na kusu lodního trámu.

Slunce mi sežehlo kůži na zádech na škvarek a pěkně dlouho sem si poležel v nemocnici. Perly byly i s lodí zase zpátky na dně moře. Jindy sem makal na škuneru a v bezvětří sme zakotvili vedle dvou domorodců v kánoi, kteří se potápěli pro perly. Měli už nalovený takový tři tucty velkejch škeblí, který ležely neotevřený na dně jejich loďky. My sme mohli tak akorát pískáním přivolávat vítr, tak sem jim nabídl dvě starý fajfky a pytlík tabáku za ty škeble. Jasně, že na to skočili. Vždyť můžeš otevřít tisíce škeblí a nenajdeš ani perličku. Koneckonců ti chlapíci vydělávali na škeblích a ne na perlách. Pokud to nevíte, z těch škeblí se získává perleť a ta se podle kvality cení na jednu až čtyři sta liber za tunu. Tak já sem si kleknul na palubu a začal otvírat ty škeble, jestli se na mě neusměje štěstí. Taková lastura, to už je pořádný kousek a váží pár liber. V první nebylo nic. Stejně jako v tý druhý. Nakonec sem měl pětatřicet otevřenejch škeblí na palubě, ale perlu ani jednu. Zbejvala už jenom jedna škeble a já v ni už moc nevěřil. Navíc to byla ta nejmenší – bral sem ty velký napřed, jak by to asi udělal každej. Tak sem zapáchil nožem, pootevřel ji a hmátl do tý břečky uvnitř. Něco tam bylo, ale na perlu to bylo moc velký. Byla to perla, ale taková jakou si v životě neviděl. Ležela tam na palubě a leskla se tak neuvěřitelnějma odstínama, jak to dovede jen mokrá perla, když ji moře vydá. V Paříži by stála takovejch pět tisíc liber. Byla to ta nejkrásnější věc, jakou sem kdy viděl, měla takovej zvláštní narůžovělej nádech. Nemoh sem se na ni vynadívat, pořád sem tam seděl a zíral na ni. A právě v tý chvíli z moře nečekaně přišel poryv větru a opřel se do plachet škuneru. Ten se naklonil a já přepad. Perla se začala kutálet k okraji paluby. Vykřikl sem a skočil po ní. Hmát sem, ale do prázdna, chyběl snad zlomek vteřiny. Ležel sem na palubě a koukal, jak klesá do modrý hloubky jako malá bílá tečka. Přiznám se, měl sem chuť skučet jako pes. Byla nenávratně pryč. Uvědomil sem si, že snad je něco pravdy na starý pověře, že perly nosej smůlu a dřív nebo později se vracej, odkud přišly.

Já jen měl smůlu, že se mé perly dycky vrátily dřív, než sem je stih prodát. Ale zpátky k tomu, co sem vám chtěl vyprávět.

Asi před osmnácti měsíci sem byl úplně švorc. Tak sem vzal džob na lodi chlapíka ménem Castanelli. Tenhle malej špinavej Korsičan měl moc špatnou pověst. Takový věci se na Ostrovech neutají, ale já neměl na vybranou, byl sem totálně na dně s prachama. Nic jinýho se nedalo sehnat. Jeho škuner *Avarata* byla špinavá kocábka prolezlá šváby a všelijakou havětí, která na vás pošilhávala k každé škvíry v prohnílý palubě. Jednou vám budu vyprávět o těchhle tropickejch švábech – sežerou vám i podrážky z bot, pokud si je nehlídáte. Vypluli sme z přístavu Papeete a zamířili na cestu šest až devět měsíců dlouhou.

Castanelli byl ještě horší, než sem čekal. Je to sprostěj mizera, grázl a podrazák a jeho posádka, osm domorodců, který naverboval někde na Solomonech, si s ním v ničem nezadali. Možná proto si je taky vybral. Domorodci jsou obvykle dobráci, přinejmenším ti z Tahiti, Marques a Paumotu. Ale ti Castanelliho byli pěkní lotři. Pozděj sem o nich slyšel, že seděli i za lidožroutství, a nepřekvapuje mě to. Věděl sem, že ten výlet nebude procházka, ale kdybych tušil, co mě čeká, zůstal bych radši na Tahiti. Sotva sme vypluli na moře, zjistil sem, že Castanelli naložil samej chlast. Bylo jasné, že to sám nevypije. To byl jeho pravej „obchodní“ artikl. Prodávat alkohol domorodcům je zákonem zakázaný, a je to dobře. Jenže tihle mizerní obchodníci si dycky najdou cestičku, jak obejít zákon. Třeba dávaj brandy do lahví od parfémů. Pak to prodá jako voňavku nebo třeba vodu na vlasy, přitom domorodci dobře vědí, vo co de. Dyž sem o tom mluvil s Castanellim, klidně to přiznal. Už se ani nenamáhal nic skrejvat a prodával to pití, jak bylo. Řek sem mu, že s tímhle kšeftem nesouhlasím. Trochu sme se pohádali a já, blbec, mu nakonec pohrozil, že ho prásknu francouzskejm úřadům. Byla to blbost, já vím, protože každej, kdo jen trochu znal Castanelliho, si moh spočítat, že se postará, abych nepromluvil.

Tak sme pluli dál, já si hleděl svýho a Castanelli chlastal přes celej den spolu se svým gangem hrdlořezů ze Solomonskejšch ostrovů. Asi tě napadne, jak sme takhle mohli vůbec někam doplout. Ti Castanelliho maníci byli dobří námořníci, ať střízliví či opilí. Takoví už sou ti ostrované. Sou zvyklí vyrazit na moře jen v kanoi a bez kompasu přistát na místě dvě stě mil vzdáleným – fakt. Nejdřív sme se plavili podle Paumotu, což je dlouhej řetěz nížkejch korálovejšch atolů, taky se jim říká Nížkej archipelagy. Staří mořeplavci jim říkali Nebezpečný ostrovy. To bylo dobrý méno, poněvadž moře je tam zrádný jak snad nikde na světě. Pokračovali sme k Marquesám, který maj úplně jinej ráz, sou to bejvalý sopky pokrytý džunglí. Někteří tvrděj, že sou to vrcholky pohorí potopenýho světadílu, a přesně taky tak vypadaj. Hory tam sahaj do rácký vejšky. Ale v tom mým příběhu.

Tyhle dvě skupiny ostrovů sice na mapě vypadaj blízko sebe, ale ve skutečnosti sou přes pět set mil vzdálený. V Jižních mořích je to vlastně kousek, vzdálenosti se tam berou jinak. V Pacifiku, nezapomínejte, se můžete plavit po větru šest set mil a nezmerčíte ani kousek skaliska. Dostali sme se kapku na východ od Marques, abychom chytili správnej vítr a cestou sme natrefili na ostrov, kterej neznal ani Castanelli – a ten zná každej atol od Galapág po Ladrony. Nějak zvlášť sme se tím nezabějvali. V Pacifiku sou ostrovy všude a kdyby ste se u každýho zastavovali, nedojeli byste nikam. Navíc na tomhle ostrově nebyla ani noha a tady právě začíná vlastní příběh, můj život tam totiž skoro skončil.

Castanelli už byl v lihu několik dní, tak sem polohu lodi určoval já. Sem si jistej, že dyž sme minuli ten ostrov, Castanelli neměl ani páru o tom, kde se nacházíme. To je důležitěj fakt, jak uslyšíš pozdějc. Moře bylo úplně klidný, aspoň se zdálo. V Pacifiku sou ale často vlny tak obrovský, že si jich ani nevšimneš. Obrovský masy vody se neznatelně zvedají a zase propadají. Bylo poledne a nesnesitelný vedro. Atol, kterej sme minuli, se pomalu zmenšoval za zádí. Změřil sem naši

pozici a odložil sextant ke kormidlu, pro případ, že by se Castanelli probral a chtěl zkontrolovat mé údaje. Zapamatoval sem si šířku i délku, abych je pozdějc moh zapsat do deníku. Bylo bezvětrí, tak sem se natáh na podlahu a hleděl do moře. Jak sem vám tak ležel a čučel do té modré vody, přemýšlel sem o Castanellim i o sobě, jenže v tom sem zahlídl něco, co mě úplně šokovalo. Tam, kde byla jen hluboká voda, najednou vystoupilo mořské dno. Rázem bylo jen pět nebo šest stop od našeho kýlu, chvilku tam zůstalo a pak se pomalu propadlo zpátky do hlubiny. Je vám snad jasný, že sem nemoh uvěřit vlastním očím. Lek sem se, mám ze slunce vidiny. Zůstal sem ležet a hleděl, jestli se to stane zas. A stalo. Moře bylo úplně klidné, necítil sem žádné pohyby. Až pak jsem si uvědomil co to bylo. Jasně, že se nezvedalo dno moře. To ten škuner. *Avarata*, se úplně neznatelně zvedal a propadal na obrovský vlně vysoký čtyřicet či padesát stop. Když šel nahoru, dno zmizelo. A když se propadal, korálové dno se přiblížilo. Bylo jasné, že sme na mělčině. A pokud by se vlna jen trochu snížila, spadli bysme na korál a rozbili se napadrt'. Zařval sem. Nedalo se ani zjistit, jak daleko ta mělčina sahá. Možná sme jen přeplovali nad potopenou horou. A nevím to doteď. Ale bylo jasné, že tam nemůžeme zůstat. Bylo třeba pomocí člunu okamžitě odtáhnout *Avaratu* do bezpečí.

Můj výkřik zburcoval Castanelliho i posádku. Nebyli tak pod parou, jak jsem si myslel. Vykřikl jsem: „Spust'te člun.“¹⁴ Castanelliho zajímalo, co se děje, tak sem ho zavolal, ať se podívá sám. Stáli sme tam všichni a hleděli, až mořské dno vystoupilo. Byl to báječný pocit, ty korály byly modré, červený, zelený i nachový, prostě něco nepopsatelného. Ale bylo tam i něco navíc. Škeble! Tisíce škeblí, velkejch jako talíře, ležely široce pootevřené – protože tak si opatřujou potravu. Zhlédli sme stříbrnej lesk perleti uvnitř. Celý mořské dno bylo pokrytý třpytícíma se lasturama, který ležely volně v písku nebo tvořily jakýsi hnízda mezi korály. Udělalo se mi až slabo, když sem si uvědomil, že jen v těch lasturách tady leží

celý jmění. Bylo to jako ve snu. Vtom sem pohlédl na Castanelliho a to bylo můj štěstí. Zrovna včas. Měl ve své tváři takovej výraz, jakej už, doufám, na žádný lidský tváři nespátřím, a jeho ruka byla v kapse, kde nosíval revolver. „Zdá se mi, že tady toho není pro nás oba dost,“ řekl s nepřekným úšklebkem. Uskočil sem stranou, když vystřelil. Minul mě.

Tak teď si představ. Já uprostřed Pacifiku, voda se hemží žraloky. Castanelli měl zbraň a chystal se mě zabít. Já byl neozbrojený. Jeho osm chlapů na mě vytáhlo nože. Nebylo kam utýct, ani kam se schovat. Na lodi nebyl úkryt, kde by mě Castanelli neprovrtal jako řešeto. Myslel sem, že můj dny sou sečtený. Ale měl sem v rukávu jeden trumf. Pokud sem nemoh dostat perly sám, moh sem se postarat, aby je nedostal ani Castanelli – ten totiž nevěděl, kde přesně sme. Jak sem řek, zapamatoval sem si naši pozici, ale nezapsal ji do deníku. Sextant byl pořád u kormidla, kam sem ho dal. Kdybych ho stih vzít a hodit přes palubu dřív než mě odkrouhnou, ten mizera by neměl šanci zjistit, kde vlastně sme. Vyrazil sem jako zajíc. Castanelli vypálil, ale zase mě minul. Skoro sem si výsknul radostí, dyž se mi podařilo ten přístroj sebrat a mohutným obloukem ho poslat přes zábradlí do vln. Castanelli zas střílel, ale, díky Bohu, ta kocábka se zhoupala poryvem větru. Upad sem. Castanelli taky. Šel po mě ten jeho gang s kudlama v rukách. Rozhod sem se, že se radši utopím, než aby mě tihle naporcovali na plátky, tak sem skočil do vody a plaval, co mi síly stačily. Castanelli doběh k zábradlí a pálil jako pominutej. Naštěstí sem stih uplavat dost daleko. Pár kulek sice vedle mne pláclo do vody, ale netrefil mě.

Ale Castanelli se nevzdával šance zabránit mi v útěku. Najednou vidím, jak lodníci rozvinují plachty, a hned šli po mě. Vítr byl tehdy dost silnej, takovejch dvacet mil za hodinu. V Pacifiku to často pěkně fouká. Dvakrát se ke mě přiblížili proklatě blízko. Musel sem se v pravou chvíli nadechnout a potopit. Škuner se valil jako hora a Castanelli střílel z paluby. Naštěstí vedle. Brzo to musel zopakovat a obrátit se po větru,

jinak by se škuner převrátil. Říkal sem si, jak se vzdalovali, že se teď tedy můžu v klidu utopit. Moh sem doufat leda tak v nějaký zázrak. Jen si představte. Já plavu uprostřed Pacifiku, žádná země v dohledu, žraloci kolem a vítr pořád sílil. Nic záviděníhodného, že?“

„Žádná legrace,“ připustil Biggles.

„Přesně tak, na smích ani pomyšlení,“ souhlasil Sandy a upil ze sklenky. „Neměl sem ani čeho se chytit ve vodě, jak to bejvá po ztroskotání lodi.“ pokračoval. „Ale aspoň jedna věc byla příznivá, totiž ta voda byla celkem teplá. Tam dole na jihu se ve vodě neprochladíš, a pokud se udržíš na hladině a žraloci tě nechaj na pokoji, vydržíš ve vodě celý hodiny a proud tě nese. Přestal sem plavat a zbavil se šatů. Klidně sem splýval na hladině a rozhlížel se po tmavejch trojúhelníkovějch ploutvích. Jednu nebo dvě sem zahlíd, ale zřejmě to nebyli lidojedi – jak víš, mnozí nejsou zabijáci. Škuner zmizel na obzoru a mě bylo jasný, že sem v tom až po uši. Byla to situace, jakou bych už nikdy nechtěl zažít. Padla noc. Vichr se uklidnil. Byl odliv a já pořád plaval na hladině. Říkal sem si, že to přece nemá cenu, jenom si tím prodlužuju trápení. Ale je to zvláštní, jak člověk lpí na tom svým živůtku, i když jde všechno na levačku. Nemoh sem doufat, že mě někdo zachrání. V těch vodách připadá, řekněme, jedna loď na sto tisíc čtverečních mil moře, takže spolíhat na to, že zrovna ke mně se nějaká přinatrefí, by bylo pěkně pošetilý. Moh bych v tý vodě čekat roky. Ale můj strážnej anděl mě neopustil. Proud mě moh zanýst na severní pól nebo třeba k Jižní Americe, ale ten můj mě hnál směrem k ostrovu, kerej sme předtím minuli. Za úsvitu sem ho už uviděl úplně blízko. Byl tak nízkej a já ležel ve vodě, takže byly vidět jen vršky palem, který vypadaly, jako by rostly rovnou z vody. Ale já věděl, že je tam země a hned sem tam vyrazil. Je to legrační, když už sem ztratil veškerou naději, tak sem se nebál, ale teď, když mi svítla naděje, znova sem se vyděsil. Strašně sem se bál, že to nedokážu, ty palmy minu a proud mě ponese bůhvíkam.

Tak, tak, ale podařilo se, i když příboj mě skoro dorazil. Na těch posledních deset minut nikdy nezapomenu. Skoro okolo každého atolu bejvá řetěz útesů, uvnitř je laguna. Někdy se do ní nedá přes ty skály vůbec dostat. Měli byste vidět, jak se obrovský vlny tříští o útesy v Jižních mořích. Je to prostě střetnutí obrovský neporazitelný síly s naprosto nehybnou a pevnou maskou. Vlna se sto tisíci tunami vody se valí a řve, majestátní a neporazitelná. Zdálo by se, že ji nic nedokáže zastavit. Pak se ale do ní zakousne zespodu korál a strhne jí základy. Hora vody na chvíli jakoby strne ve vzduchu a pak se zřítí s hromovým rachotem. Promění se v moře vařící se pěny, a pak se jako bílá krajka stáhne zpět a útes čeká na další vlnu. Tak to jde roky a staletí. Tu a tam se moře jakoby zblázní a udeří plnou zuřivou silou na korál. To se valí hurikán. Asi ste ještě žádnéj nezažili. Člověka nebo loď, lapený ve vlnách, to roztříští napadrt'. Tak já plaval, dokud sem nenašel skulinu mezi útesy. Moře mě zvedlo a vrhlo vpřed, právě včas, protože jeden za žraloků o mě jevil už pár minut silnej zájem. Nakonec sem skončil na pláži jako kus mokrého hadru.“

„Byl tam někdo?“ rychle se otázal Ginger, který celý příběh se zájmem sledoval.

„Ani noha,“ na to Sandy. „Robinsonův ostrov byl průmyslovým centrem oproti tomuhle. Ten tam našel aspoň lidský stopy v písku, ale já jen škeble a kokosový ořechy. Nejvíc sem se bál, že tam nebude žádná pitná voda. Naštěstí byla – na takových ostrovech bejvá poměrně často, i když nemám páru, odkud se v tom moři soli bere. Žízňivě sem se napil, otevřel si kokosovej ořech a vydal sem se podívat, kam sem se to vlastně dostal. Byl to docela pěkněj ostrůvek a laguna byla krásná, až to bralo dech; ale mě byla všechna ta krása upřímně putna. Řeknu vám, ta pohádka o Robinsonovi Crusoe se možná pěkně čte, ale když se v jeho kůži doopravdy ocitnete, nemáte z toho zrovna moc dobrej pocit. Čím víc sem si uvědomoval, že tady můžu klidně ztrávit zbytek svého života, tím míň se mi ta představa líbila. Víte, tím, že sem věděl o těch

perlách, tím dostal zase po mnoha letech můj život nákej smysl, něco, čeho bych mohl dosáhnout. Měl sem oči na stopkách, jestli se nevrací Castanelliho škuner, ale neukázal se. To potvrdilo moji domněnku, že nevěděl, kde se nalézáme, když se mě pokoušel zabít. Jinak by se určitě rychle vrátil pro perly.“

„Jak dlouho jsi tam zůstal?“ zeptal se Ginger.

„Jenom tři měsíce. Měl jsem sakra štěstí. Zachránili mě dva Marquesané v kanoi, ten chlapec se menoval *Otvírač škeblí* a dívka *Úplněk* – tak nějak bych to přeložil do angličtiny. Pamatuje se to líp, než ty nevyslovitelný domorodý názvy. Původně lovili tuňáky, ale překvapil je prudkej vítr a zahnal je dál do moře. To jim ale nedělalo žádnou starost, podobné věci se jim stávají často. Jsou doma víc na moři, než na souši. Plavat dovedou jako chodit, od malička vyrůstají s mořem, a proto se ho nebojí. Když uviděli můj ostrov, rozhodli se tam přistát a nasbírat si pár čerstvých kokosů. A místo nich našli mne. Nemohli vůbec pochopit, jak strašně sem rád, že je vidím; mysleli si, že je to nákej fór. Pak mě vzali s sebou do Rutuona.

Trvalo to dva měsíce, než sem se na kanoích postupně od ostrova k ostrovu pracoval až na největší ze skupiny, Nukahiva. Tam sem zůstal další tři měsíce, než mě Pierre Loubert na svém škuneru odvezl na Tahiti. Zjistil jsem, že Castanelli se vrátil a pak zas rychle vyrazil na moře, mě prohlásil za ztraceného. Prý jsem spadl přes palubu v bouři. Poněvadž vyrazil na moře tak rychle, bylo mi jasné, že jel hledat to místo s perlama. Aby ne, když tam čeká takový bohatství na někoho, kdo by si ho vyzved. Ale když nezná přesnou polohu, je to jak hledat zrnko písku na poušti. Já věděl kde to je, to se ví, a byl bych mu to řekl, kdyby se mě ten hlupák nepokoušel zabít. Byla tam sice možnost, kdyby se moc dobře koukal, že by našel ten ostrov, ale i pak by to neměl jistý.

A to už je vlastně konec mého příběhu. Zkoušel sem na ostrově najít někoho, kdo by do toho se mnou šel. Nabízel sem jim až padesát procent. Ale všechno bylo marný. Víte, on skoro každej flákač a povaleč v celejch Jižních mořích vypráví nákou

pohádku o báječným ložisku perel. Vykládají to každému na potkání a nikdo jim, samozřejmě, nevěří ani slovo. Všichni se mi jen vysmáli. A když mám bejt upřímněj, dybych ty perly neviděl na vlastní oči, taky bych se vysmál chlápkoví, kerej by se mi snažil něco takovýho nakukat. Před lety takový ložiska existovaly, ale dnes sou už všechny vybraný – nebo si to aspoň lidi myslej. Během doby, co sem byl na Rutoně se mi podařilo najít jednu či dvě malý perly a když sem odjížděl, domorodci mi je dali na památku. Stržil sem za ně něco peněz, ale ne dost na to, abych sám vypravil expedici vybavenou potápěčskou výstrojí. Ta je nezbytná, poněvadž na tom místě se bez přístrojů potápět nedá, hloubka se tam mění každým okamžikem. Ostrované by se asi o to pokusili i bez vybavení, koneckonců správnej Paumotuan se potopí jen tak tisíc stop a ani nemrkne, ale bylo by to nebezpečný a já nechci riskovat lidský životy. Jediná moje šance byla dostat se do Austrálie a zkusit tam schrstit nějaký prachy. Báł sem se, že se Castanelli vrátí na Tahiti, a kdybychom se setkali tváří v tvář, pravděpodobně by jeden z nás skončil mrtvej a ten druhěj by šel do chládku za vraždu.

Ale v Austrálii to bylo to samý. Jeden, dva lidi se o to trochu zajímali, ale chtěli vědět příliš. Nesložili by peníze, dokud jim neřeknu, kde je to naleziště, a to já rozhodně neměl v úmyslu. Za poslední peníze sem se vrátil do Anglie. Myslel sem, že tu lidi nebudou tak skeptičtí, jenže...

„Neuspěl’s?“ zamumlal Biggles.

„Ani trochu.“

„Upřímně řečeno, myslím, že ani neuspěješ. Pro většinu lidí je tvá nabídka jen něco jako sázka do loterie.“

„Sázka do loterie!“ vykřikl rozhořčeně Sandy. „To není žádná sázka, já můžu jet přímo na to místo.“

Biggles vzal tužku a zápisník. „Jak je to daleko z Tahiti na ten tvůj ostrov – mimochodem, jak se vlastně jmenuje?“

„Pokud vím, tak nemá žádný méno.“

„All right. My jej budeme zvat třeba Sandyho ostrov. Jak daleko leží od Tahiti?“

„Řek bych takovejch osm set mil.“

„A co laguna? Dá se tam bezpečně kotvit?“

„Tak bezpečně jako nikde v Jižních mořích.“

„A šlo by tam přistát s hydroplánem?“

„To jako, že bys tam chtěl *letět*?“

„A proč ne?“

Sandy se zamyšleně poškrábal. „Snad máš pravdu, vidíš, o tomhle sem nikdy nepřemýšlel. Asi by to bylo dražší, než se tam dostat na škuneru.“

„Bylo by to rychlejší.“

„To určitě.“

„Můžeme se potápět z hydroplánu?“

„Jasně, teda pokud bude klidný moře.“

„Už jsi se potápěl?“

„Mockrát.“

„Takže víš, jaké vybavení je k tomu zapotřebí?“

„No jasně.“

„Pak, pokud zajistíme hydroplán a taky uhradíme veškeré výdaje, budeš ochotný se s námi podělit o zisk?“

„Esli budu ochotnej? Na to vem jed!“ křičel nadšeně Sandy. „Vy zajistíte vybavení výpravy, já zajistím perly, a rozdělíme se všichni čtyři rovným dílem. Co vy na to?“

„Dobře, souhlasíme,“ přikývl Biggles bez váhání, když si vyměnil letmé pohledy s Algym a Gingerem.

„Kdy budete připraveni vyrazit?“ zeptal se Sandy.

„Jakmile shromáždíme všechno vybavení. Vypíšu ti šek. Sežeň potápěčský oblek s vybavením a vše, co bychom mohli potřebovat, ale snaž se snížit váhu co nejvíce. Já se postarám o letoun.“

Sandy jediným douškem dopil svůj drink. „Už běžím,“ prohlásil. „Ty perly máme v kapse.“

„Nezapomeň si vzít buřinku, aby si je měl čím nabírat,“
smál se Biggles. „Na začátku jsi mluvil o plném klobouku a my
tě bereme za slovo.“

2. Střetnutí s Castanellim

Ačkoli nepromarnili jediný den, trvalo to téměř dva měsíce, než expedice dorazila na svoji dočasnou základnu v Jižním Pacifiku. Ani sám Biggles netušil, jak obtížné bude dopravit letoun na Ostrovy. Ze všeho nejdříve bylo nutno opatřit si potřebné dokumenty, ale to byla ještě relativně snadná záležitost oproti složitostem, které vznikly v souvislosti s dopravou letadla na dané místo. A navíc zde byla, samozřejmě, otázka výběru vhodného typu letounu.

Existují dva způsoby, jak dopravit letadlo na dané místo určení; můžete jej tam dopravit lodí nebo se letoun přepraví vlastním pohonem. Navzdory všeobecnému přesvědčení, na velkou vzdálenost je levnější použít k přepravě stroje loď, než s tím letět. Proto se také nová letadla vyrobená ve Velké Británii či Spojených Státech dopravují do Austrálie po moři, pokud se ovšem nejedná o zvláštní lety, které jsou vedeny po pravidelných leteckých linkách.

Stroj, který byl nakonec vybrán pro tuto náročnou úlohu, byl dvojmotorový létající člun typu „Scud“, hornokřídový jednoplošník vybavený přídatnými nádržemi pro dlouhé lety. Původně byl postaven na objednávku jedné firmy pro službu na pobřeží Velké Británie, avšak firma nedávno ohlásila bankrot a letoun byl dán do prodeje. Bigglesovi bylo hned jasné, že tento letoun je jakoby na míru šitý pro daný záměr a podařilo se mu jej výhodně zakoupit.

Nyní bylo třeba rozhodnout, jakým způsobem dopravit stroj do Jižních moří a naši přátelé podrobně zvažovali všechna pro a proti. Sandy zakoupil vybavení, které považoval za nezbytné, a navrhl, že by odcestoval napřed. Na Ostrovech by mohl zařídit několik důležitých věcí. Zdůraznil, že velký stroj vzhledu létající lodi by na Tahiti dozajista vyvolal senzaci, čemuž by bylo lépe se vyhnout. Navrhl proto, že by kabeloval obchodnímu agentovi do Austrálie a zařídil, aby byla zásoba

paliva doručena na britský ostrov Raratonga, který leží na jedné z hlavních lodních cest do Austrálie. On sám by jel přímo na Raratongu, kde by zanechal zásobu benzínu a oleje pro letoun při příjezdu, a zbytek by nechal po moři dopravit do Vaitie, což je jeden z nejmenších Cookových ostrovů. Vaitie má velkou, téměř zcela uzavřenou lagunu, která by se hodila jako dokonalý přístav pro letoun, a kde by bylo možno dotankovat benzín po přeletu z Raratongy. Tam by také Sandy po doplnění paliva přistoupil na palubu a všichni by pak mohli letět přímo na Sandyho ostrov. Tímto by se zabránilo zbytečně dlouhým letům nad mořem, které s sebou vždy přináší určitá rizika.

Tento plán, i když nebyl úplně ideální, byl přijat, protože byl nejlepší ze všech navrhovaných. Podle Bigglese nebyl dokonce ideální, ale přijal jej nakonec jako v dané chvíli nejlepší variantu. „Scud“ byl proto naložen na palubu parníku mířícího do Austrálie, který zastavoval na ostrově Raratonga, a Biggles, Algy a Ginger jej doprovázeli.

Sandy podle plánu odjel okamžitě na Raratongu, spolu se zásobami a vybavením, takže když tam ostatní dorazili s téměř měsíčním zpožděním, zjistili, že v souladu s programem už odjel do Vaitie na malé pronajeté lodi. Předtím, samozřejmě, zanechal na ostrově Raratonga zásobu paliva a oleje, která více než dostačovala pro přelet stroje na Vaitie.

Po týdnů tvrdé dřiny se podařilo dát letoun do letuschopného stavu, takže při příletu na Vaitie byli všichni tři přátelé pořádně unaveni. Netušili však, že je tam čeká jedno nepříjemné překvapení. Nehoda, která potkala Sandyho, vážně ohrozila jejich plány. Sandy je zde sice čekal spolu s palivem a zásobami, ale paži měl zavěšenou v obvazu. Omlouval se a vyprávěl toto. Na Vaitie, který byl neobydlen, přijel s velkým předstihem, a když zjistil, že domorodý lodník, který jej přivezl, Polynésan jménem Namu, pokračuje na Tahiti za obchodem a cestou zpět se zastaví na Vaitie pro pitnou vodu, napadlo jej, že by se mohl k němu připojit – na ostrově beztak už neměl žádnou další práci – a pokusit se zjistit co je nového, zvláště v

souvislosti s Castanellim. I ostatní museli souhlasit, že už uplynula určitá doba, během níž mohl Castanelli objevit naleziště. Kdyby tomu tak bylo, určitě by o tom věděli na Tahiti. Sandy tedy odjel. A jeden z prvních lidí, které spatřil, sotva vystoupil na Tahiti, nebyl nikdo jiný než sám Castanelli. Než se stačil vrátit zpět na loď, Castanelliho hoši ze Solomonských ostrovů úmyslně vyvolali konflikt a, i když se snažil střetu vyhnout, v bitce byl bodnut do paže. Přirozeně se chtěl obrátit na guvernéra ostrova, ale protože si uvědomoval nebezpečí, které mu hrozilo, rychle se vrátil na loď přiměl Namua k návratu na Vaitie. Na Vaitie dorazil v pořádku, ale paže byla zle poraněna. Právě přijel, Namu zde ještě kotvil se svou lodí. To byl ve stručnosti Sandyho příběh.

Biggles si prohlédl ránu a bylo mu na první pohled jasné, že Sandy nemůže pokračovat v cestě a po příštích deset dnů jí nebude schopen. Dlouhá řezná rána ošklivě zela a byla zanícená, Sandy se potil v horečce. Za těchto okolností nebylo možné pokračovat, protože rány se v tropech hojí pomalu a kdyby se ukázalo nezbytným vyhledat lékaře, museli by se vzdát výpravy na jejím samém začátku. Biggles se rozhodl neriskovat a odložit závěrečný přesun na Sandyho ostrov, až bude jisté, že se rána uspokojivě hojí.

Museli tedy nečinně čekat a Biggles navrhl, vzhledem k tomu, že loď ještě stále kotvila u Vaitie, aby se dva z nich vypravili na Tahiti, a zjistili nové informace, týkající se expedice – ovšem za předpokladu, že by Polynésan byl za patřičnou odměnu ochoten cestu podniknout. Nebylo by moudré použít letounu, který by na Tahiti vyvolal nežádoucí publicitu. Slabina Sandyho plánu spočívala v tom, že Castanelli jej osobně znal, to už teď ale bylo nepodstatné. Tak se tedy stalo, že hned následující noc po příletu na Vaitie se Biggles s Gingerem ocitli na palubě lodi směřující do přístavu Papeete na Tahiti. Algy zůstal na ostrově, aby se staral o Sandyho, a v případě, že by se Sandyho stav zhoršil, měl jej okamžitě letecky dopravit na Tahiti.

Tři dny na širém moři, navíc na palubě nevelkého plavidla, to byl pro Gingera zcela nový zážitek; zprvu byl trochu nervózní, obzvlášť když se po obou bocích lodi objevovaly žraločí ploutve. Ale počasí jim přálo, vál příznivý vítr a tak bez problémů vpluli do známého ostrovního přístavu Papeete navečer třetího dne. Gingera zcela uchvátila tropická krása pobřežní scenerie, když připlouvali, a měl sto chutí ji prozkoumat blíže, jen co vystoupili. Ale Biggles zdůraznil, že nejeli na ostrov za zábavou a že se musí vrátit na Vaitie co nejdříve. Ginger se tedy utěšoval aspoň tím, že na průzkumy bude mít dost času, až se dostanou na Sandyho ostrov.

Biggles neztrácel čas a podle Sandyho rady zamířil do podniku, na jehož průčelí byl nápis Restaurant du Port, aby zde získal potřebné informace. Sál byl skoro naplněn a Ginger si se zájmem prohlížel tu zvláštní směsici návštěvníků. Bylo zde několik vybraně oblečených turistů, většinou Američanů, hnědí lodníci z ostrovní, zarostlí běloši nejrůznějších národností, žijící ze dne na den, míšenci všech odstínů mezi černou a žlutou, čínští obchodníci a krásné Polynésanky, mnohé měly ve vlasech květy ibišku či jiné tropické rostliny. Ginger zde zaslechl útržky hovoru v angličtině, francouzštině, němčině a mnoha jiných jazycích, když s Bigglosem procházeli místností.

Biggles našel dvě místa v rohu a objednal jídlo. „Nebude lehké začít,“ pronesl do šumu v místnosti. „Namu říkal, že se tu zastaví, pokud mu to vyjde, má prý ještě nějakou práci. Doufám, že přijde, mohl by nám pomoci.“

„Neříkal jsi mu o Castanellim?“

„Ne, ale ví, že se o něj zajímáme. Byl přece se Sandym, když jej pobodali na paži a, i když mu Sandy neřekl žádné podrobnosti, určitě si na věc udělal vlastní názor. Přinejmenším určitě zaslechl leccos z našich hovorů na Vaitie, aby věděl odkud vítr vane.“

Gingerovi byl sympatický ten velký, atletický Polynésan s upřímnou tváří. „Myslím, že jsme jej měli raději zasvětit,“ bručel. „Věděl by lépe než my, co v této situaci. Určitě

zaslechne všechny klípky na Ostrovech. A hele, tamhle přichází.“

Ginger viděl Polynésana procházet středem místnosti přímo ke stolu, u kterého s Bigglosem seděli a všiml si, že mladíka sleduje několikero zvědavých pohledů. Přisunul si židli a usedl. „Vy hledat kapitán Castanelli, *peut-être*?“ vyslovil směsicí angličtiny a francouzštiny.

Biggles neodpověděl a chvíli si jej zamyšleně prohlížel. Pak přikývl. „Ano, zajímáme se o Castanelliho,“ řekl.

„Zlý muž.“

„To si myslím.“

„*Trés mauvais*. Dávat si pozor.“

„Proč? Znáš jediný důvod, proč by měl mít něco proti nám? Vždyť nás ani nezná.“

„Ten problémy s každým. On dělat problémy včera. On vyplout ráno.“

„Myslíš – je teď v Papeete?“

„Ano. Jeho škuner *Avarata* dole v přístavu. On zpátky z Rutuona. Vyplout za úsvitu. Na palubě teď velký náklad.“

„Co se stalo?“

„On ukrást chlapce z Rutuona. Včera chlapec dostat na pevninu a utéct. Castanelli chytit ho a moc zbít. Říct, že podepsal jako lodník na cestu a pak utíkat. Zavléct ho zpět.“

„Říkáš, že vyplouvá ráno?“

„Ano. Guvernér mu říct, aby odjel.“

„Kam míří?“

„On ne říct. Neví nikdo kromě Castanelliho a jeho mužů. Oni jen se šklebit, když někdo ptát.“

„Jak jsi se to vše dozvěděl?“

„Mí hoši mluvit v přístavu – tam moc řečí.“

„Ale co se stalo s tím chlapcem, kterého Castanelli unesl z Rutuony? Pořád ho ještě má?“

Polynésan potřásl hlavou. „Já bát se, on muset s Castanellim. Každý se bát Castanelliho.“

„I guvernér?“

„Možná. Castanelli dělat moc problémů.“

„Ale to je skandál,“ rozhořčeně vykřikl Ginger.

„Proto i ten chlapec *Otvírač škeblí* utíkat z paluby.“

Ginger okamžitě strnul. Biggles se zamračil a pozorně se zadíval do Namuovy tváře. „Jaké bylo to jméno?“ zeptal se napjatě.

„*Otvírač škeblí*.“

„To je ten chlapec, kterého Castanelli unesl z Rutuony?“

„Ano.“

Bigglesovi to bylo okamžitě jasné. Castanelli byl na Rutuoně. Nějakým způsobem se dověděl, že *Otvírač škeblí* přivezl Sandyho a tudíž musí vědět přibližnou polohu ostrova. A teď, s posádkou a zásobami na palubě, vyráží ten ostrov hledat.

„Myslím, že bylo dobré, že jsme sem přišli,“ řekl Biggles Gingerovi zachmuřeně. „Teď toho už víme dost. Raději se hned vrátíme na Vaitie.“ Ohlédl se přitom přes rameno, protože ode dveří místnosti zaslechl nějaký ruch. Náhle nastalo úplně ticho. Oči všech byly upřeny na podsaditého muže, který kráčel zvolna místností a jehož vzhled nazapřel italský původ. Jeho hladká snědá tvář měla brunátný nádech, a s přivřenýma očima si zálibně uhlazoval svůj tenký černý knírek. Zjevně byl se svým vzhledem navýsost spokojen.

Namu chtěl povstat, ale rychle zas usedl a uchopil Bigglese za paži. „Castanelli,“ vzrušeně zašeptal.

„A co má být?“ zeptal se Biggles. „Ty přece nemáš důvod se jej bát.“

„Vy asi nerozumět. Jestli Castanelli po mně, já nemoct nic dělat.“

„Ale proč?“

„Castanelli běloch. Jestli já udeřit Castanelli, já mít moc velké potíže.“

„A tak, rozumím,“ přikývl Biggles a poklidně přepočítával drobné, aby zaplatil účet. Jakmile koutkem očí zahlédl, že se

Korsičan zastavil u jejich stolu, rychle vzhlédl. Castanelli hleděl na Namua s výrazem nenávistné zuřivosti.

„Co’s pohledával u mýho škuneru – ta černej mizero,“ procedil mezi zuby.

„Já ne blízko vašeho škuneru, kapitáne Castanelli,“ rychle odpověděl Namu.

Castanelliho ústa se stáhla v zlověstném úšklebku. Napráhl ruku se zaťatou pěstí. „Lžeš, ty –“ Vtom se zarazil a upřel nepřátelský pohled na Bigglese, který svižně povstal.

„Tak počkat,“ obořil se Biggles. „Nevzpomínám si, že bychom vás pozvali k našemu stolu.“

V místnosti zavládlo hrobové ticho.

Castanelli probodl Bigglese pohledem. „Ty si sedni,“ zlostně zachrčel.

„Uvědom si s kým mluvíš – já nejsem žádný tvůj lodník,“ stroze pronesl Biggles.

„Klid’ se mi z cesty.“

„Co si myslíš, že teď uděláš?“

„Dám tomuhle negrovi do zubů.“

Biggles zavrtěl hlavou. „Tak to jsi na omylu,“ řekl klidně. „Jestli tady dá někdo někomu do zubů, tak to budu já.“

Castanelli široce otevřel oči. „Víš ty vůbec, kdo já jsem?“ zavrčel hrozivým hlasem.

„Ano, já vím přesně kdo jsi i co jsi zač,“ odpověděl Biggles s ledovým klidem. „Jmenuješ se Castanelli a jseš podlý mizera, který si myslí, že mu patří celé Ostrovy. A teď zmiz od mého stolu.“

Castanelli byl rychlý jako blesk. Jeho ruka v mžiku zajela do kapsy a když se vynořila, místností zablesklo ostří nože.

Biggles popadl na stole sklenku ledové vody a vystříkal mu její obsah do tváře. Udělal krok vpřed a levačkou udeřil Castanelliho na solar plexus. Korsičan se lehce předklonil silou úderu a v tu chvíli jej Bigglesův pravý hák zasáhl na čelist. Ozval se zvuk, jako když zlomíte suchou větev.

Castanelli zachroptěl, zapotácel se a spadl dozadu. Strhl s sebou stůl, u kterého seděl mladý americký turista. Američan na poslední chvíli uskočil. „Oh, proklatě,“ zajíkal se. „To je přece nádhera!“

V místnosti se nikdo ani nepohnul. Majitel nešťastně lomil rukama, ale neodvážil se zasáhnout. Biggles zůstal na místě a pozorně sledoval Castanelliho, jak se sbírá.

Korsičan nejistě povstal na nohy a otrásl se. Jeho malá očka, plná nenávisti, klouzala po místnosti a hledala svědky jeho ponížení. Nakonec se zastavila u Bigglese. Chvilku váhal, a ztěžka oddychoval. „Ještě se uvidíme, tohle ti neprojde,“ syčel mezi zuby.

„Počkáš si ve tmě v záloze, jak je tvým zvykem, že?“ posměšně pronesl Biggles. „Jseš prašivá svině! Jen si dál kšeftuj s chlastem po ostrovech.“

Castanelli se znovu rozhlédl po místnosti. Několik přítomných se smálo, ale smích z jejich tváří rychle mizel pod Korsičanovým pohledem. Castanelli pomalu schoval nůž, odkráčel ke dveřím a zmizel ve tmě.

Zábava v místnosti se zase rozběhla.

„Bylo už načase, aby mu dal někdo na pamětnou,“ tvrdil zpustlý vandrák ve špinavém saku bez límce.

„Tak proč jsi to neudělal ty?“ zeptal se chladně Biggles. „Jak vidím, měl jsi na to spoustu volného času.“ Otočil se k ostatním. „Dopijte a půjdeme,“ řekl. „Je načase vyrazit.“

Zatímco čekal na své přátele, k Bigglesovi přistoupil vysoký světlomasý muž, zjevně Skandinávec, v obnošené lodní uniformě a podal mu ruku. „Jsem Sven Orlaffsen,“ řekl. „Dobrá práce, hochu. Patří mi loď *Caramayo*. Kdybych ti mohl nějak pomoci, dej mi vědět.“

„Díky, Orlafsene,“ odvětil Biggles. „Budu si to pamatovat.“ Otočil se a vyrazil ke dveřím, sledován všemi pohledy v místnosti. „Už sis vše vybavil?“ zeptal se Namua, když se ocitli venku.

„Ano, pane. Všechno.“

„Můžeme vyplout?“

„Kdykoli vy říct.“

„Dobře. Vyhledám teď guvernéra a požádám ho, aby vyšetřil tu záležitost s *Otvíračem škeblí*.“ prohlásil Biggles. „Musíme toho mládence dostat z Castanelliho rukou.“

Namu hleděl přes přístav prozářený měsíčním svitem. „Je pozdě,“ řekl.

„Proč – co tím myslíš?“

„Castanelli vyplouvat. Tam jeho škuner,“ ukázal Namu.

Biggles pohlédl, kam Namu ukazoval, a uviděl škuner, jak se pomalu vzdaluje směrem k ústí přístavu. Voda ještě odkapávala z právě vytažené kotvy. „Nemarnil zbytečně čas,“ řekl hořce. „Obávám se, že teď s tím nic nenaděláme. Ale mám takový dojem, že se s tímto pánem ještě potkáme. Musíme rychle zpět na Vaitie.“

Vykročili k místu, kde byla zakotvena jejich loď.

3. Ginger má strach

Když přijeli na Vaitie, zjistili, že Sandyho paže je mnohem lepší. Sandy byl však velice polekaný, když se dozvěděl, že Castanelli má *Otvírače škeblí*.

„Je mi jasný, co se tam stalo,“ bouřil. „Castanelli se potloukal po moři, aby našel ty perly a stavil se na Rutuoně pro pitnou vodu. Bylo jasné, že se tam musí zastavit, protože je to jeden z největších ostrovů ze skupiny a zároveň je to nejbližší místo, kde sem zdrhl z paluby. Domorodci mu určitě řekli, že sem tam byl, oni to ale nemysleli zle. Na Ostrovech se toho moc neděje a můj pobyt tam byl zaručeně velká událost. Jasně, že Castanelli se ptal dál a zjistil si jména kluka a holky, co mě zachránili. Byl dost chytřejší na to, aby něco udělal tomu děvčeti; bělochy tam už zabili i za menší věci – a nejni to zas tak dávno; ale zmocnil se *Otvírače škeblí* a unesl ho. Asi se mu už tenčily zásoby, a tak zajel na Tahiti, aby je doplnil, než vyrazí za perlama. Na to vem jed.“

Namu, který pozorně naslouchal, přikývl. „Ano. On mít moc zásob a taky nové vybavení na potápění,“ řekl.

„Jak víš o tom potápěčském vybavení?“ ostře se zeptal Sandy.

„Já prodávat kopru obchodníkovi Sing Hoo. Sing Hoo mít potápěcí oblek. Když já teď přijít, tam žádný potápěčský oblek. Já říkat, kde ten oblek, Sing Hoo říkat, Castanelli koupit.“

„Hm, to zní pravděpodobně,“ přitakal Biggles. „Beze všech pochyb. Vypadá to, že sebou budeme muset pěkně rychle hodit; pořád ještě se tam můžeme dostat před Castanellim.“

„Nemá to cenu, on má přece s sebou toho chlapce,“ mračil se Sandy.

„Otázkou je, kolik mu ten chlapec řekl,“ odvětil Biggles. „Co myslíš, řekl by všechno?“

„Tím si nejsem zase tak jistý. Marquesaní jsou nevyzpytatelní. Nezapomeň, že jejich otcové byli kanibaly;

koneckonců, i lidé tvrdí že se zde kanibalismus ještě tu a tam praktikuje. Pokud si ti domorodci našince zamilují, jsou ochotni za něj i umřít; pokud ale ne, nepromluví, ani kdyby je krájeli na kousky. *Otvírač škeblí* jim mohl říct pravdu, ale taky možná vodí Castanelliho pěkně za nos.“

„Zastaví se Castanelli na Rutuoně na cestě k tvému ostrovu, když si bude myslet, že mu chlapec vyhradil, kde leží?“ zeptal se Biggles.

„Bude muset. Na ostrov je to kus cesty. Bude muset doplnit zásoby pitné vody a čerstvejch ořechů pro ty jeho hrdlořezy.“

„Tak co kdybychom zaletěli na Rutuonu a počkali si tam na něj? S pomocí domorodců bychom jej mohli přinutit, aby vydal *Otvírače škeblí*,“ navrhl Ginger. „My se tam přece můžeme dostat ještě před ním.“

„Na tom něco je,“ zamyslel se Sandy. „Touto dobou si Castanelli myslí, že má pořádný náskok. Ani ve snu ho nenapadne, že máme letadlo, kterým se dostaneme na Rutuonu první.“

„Každopádně, musíme to zkusit,“ rozhodl Biggles. „Nejprve se dopravíme na Rutuonu a tam zjistíme, jak se věci mají. Na místě se rozhodneme, co podniknout.“

„Scud“ se klidně pohupoval na hladině laguny, připraven kdykoli vzlétnout. Zatímco byli pryč, Algy pečlivě ukryl tu část paliva a zásob, kterou právě potřebovali, takže v tuto dopolední hodinu už nic nebránilo okamžitému odletu. Poděkovali Namuovi za pomoc a rozloučili se s ním i s jeho posádkou, kterou tvořili tři usměvaví mládenci. Pak všichni čtyři nasedli do útrob stroje. Motory naskočily a za pár minut už kыл letounu vykrojl zpěněnou stopu na modravé hladině laguny. U řízení seděl Biggles a na okraji přístrojové desky měl připevněnou mapu a letový kurs.

Hodiny letěli střední rychlostí nad mořem táhnoucím se od obzoru k obzoru, několikrát přitom zahlédli ostrov, který z výšky připomínal smaragdový klenot v modrém sametu. Jednou

přelétávali nad něčím, co vypadalo z výšky jako malá černá tříska. Sandy tvrdil, že je to kánoe domorodců. Později odpoledne ukázal na malý bod na obzoru. „Škuner!“ vykřikl. „To musí být Castanelli.“

Nedlouho poté se vpředu objevila nejasná skvrna. Sandy už chvíli předtím prohlašoval, že se blíží k Rutuoně, na což usuzoval, jak sám tvrdil, podle barvy oblohy v daném směru; namísto obvyklé tmavě modré měla tam obloha slaboučké nádehe zelené. Měl pravdu, což se ukázalo, když se vzdálená šmouha změnila v pás rozeklaných horských vrcholků.

„Takhle jsem si tedy ostrov v Jižních mořích nepředstavoval.“ prohlásil Ginger, když se přiblížili.

„Marquesy nejsou typický jihomořský ostrovy,“ řekl mu Sandy. „Většina ostrovů má korálovej původ a jsou nízký, jako třeba Paumotu. Marquesy vypadají až trochu děsivě, aspoň zpočátku; tyčí se přímo z moře tisíce stop do výšky. Na pobřeží jsou krásné pláže, ale dál už jsou jen skaliska a džungle.“

„Jsou tu hadi?“ zeptal se Ginger. „Nemám je zrovna v lásce.“

„Nejsou, ale dávej si pozor na velký stonožky. Ty potvory jsou víc než deset palců dlouhý a je lepší je nechat na pokoji. A podobné havěti je tu víc než dost. Na ostrově vám ukážu, na co je potřeba dávat pozor.“

Touto dobou už ale stroj klesal, na přistání a Sandy šel dopředu k Bigglesovi, aby mu ukázal, kde přistát. „Támhle je vesnice,“ řekl a ukázal na několik chatrčí pokrytých palmovými listy, které ležely na okraji zátoky. „Další vesnice je na opačném konci ostrova, ale je mnohem menší; takže tohle je střed všeho dění na ostrově. Přistát můžeš kdekoliv v zátoce, nejsou zde žádné skály, ale dávej pozor na kánoe.“

Biggles pomalu kroužil nad vesnicí a až dostatečně snížil výšku, bezpečně nasměroval letoun na modrou hladinu zátoky, jež byla po jedné straně lemována dlouhým, zvlněným zlatavým pásem písčité pláže.

Ginger sledoval celý výjev bočním okénkem a byl zcela okouzlen. „To je ráj!“ uklouzlo mu.

„Ano, ale buď si jistě, že to tu není ráji o nic blíž, než kdekoli jinde na zemi.“ souhlasil Sandy. „A ovšem, jako v každém správném ráji, jsou tu hadi.“

„Hadi?“ zděsil se Ginger. „Ale vždyť si říkal –“

„Ale ne, hadi tu fakt nejsou,“ uklidnil ho Sandy. „Myslel jsem to trochu jinak,“ pokračoval. „Příroda je tady ohromně marnotratná, ale zároveň zrádná. Plody chlebovníku a banány zde rostou hned vedle prudce jedovatejších rostlin. Vedle nádherných orchidejí v korunách stromů zde najdeš písečný mouchy, který koušou jak zjednaný a zůstávají po nich krvavé rány, který se zle hojí. Kromě perel se zde moře hemží žraloky a jinou havětí. Když pod hladinou vidíš korál, vypadá jako ta nejkrásnější mozaika, ale běda se jí dotknout – je jedovatý. A navíc jsou tu nemoci, to by ses teda divil. Před sto lety na tomto ostrově žilo víc jak deset tisíc lidí; dneska sotva dvě stovky. Ostatní vymřeli na nemoci, které sem zavlekli bílí, jako třeba na souchotiny nebo lepru zavlečenou z Číny. Ještě pár let a nebude zde jedinej domorodec; tragédie pro celý tenhle národ dětí přírody. Nejstrašnější na tom je fakt, že oni vědí, že vymírají, ale prostě je to nezajímá. Nanejvýš si nasbírají plody chlebovníku či kokosové ořechy. Je to smutný. Radši obraťme list.“

Touto dobou „Scud“ hladce klouzal po hladině směrem k vesnici, kde už je nadšeně vítal hlouček domorodců.

„Myslím, že je to prvně, co zde přistálo letadlo,“ poznamenal Sandy a vyklonil se z okénka. „*Kaoha*,“ zakřičel.

Nadšení na pláži ještě vzrostlo, bylo jasné, že Sandyho poznali, což určitě nebylo těžké, vzhledem k jeho křiklavě ryšavé hlavě. Domorodci spustili několik kánoí a dříve, než se „Scud“ přiblížil k pláži, obklopil jej houf domorodců. Nadšeně zdravili Sandyho, kterému zde říkali Andie. Ten jim srdečně odpovídal a vzduchem se ze všech stran nesl pozdrav „*Kaoha*“.

Naši přátelé zakotvili „Scud“ na klidné vodě, nastoupili do kánoí a za chvíli už všichni byli na pláži lemované palmami.

Sandy přivedl k Bigglesovi starého, po celém těle potetovaného domorodce. „Rád bych ti představil náčelníka *Řvoucí vlna*,“ řekl a rozesmál se překvapenému výrazu Bigglesovy tváře, když ho náčelník nejprve pečlivě očichal a pak si s ním obřadně třel nosem o nos. „Náčelník moc neovládá angličtinu, ale umí trochu francouzsky. Nejraději mluví jazykem svého národa,“ pokračoval Sandy. „Já tu jejich hatmatilku trochu umím, takže se dobře domluvíme.“

Biggles si všiml, že několik mladých mužů se zamračeně drží zpátky a upozornil na to Sandyho. „Tihle vypadají, že by nás nejraději uvítali se zbraněmi,“ podotkl.

Sandy promluvil s náčelníkem, který odpověděl s živou gestikulací. Obrátil se ke svým přátelům. „*Řvoucí vlna* říká, že se bojí, aby nebyli uneseni,“ řekl. „V tom má prsty Castanelli, když odvěkl *Otvírače škeblí*.“

„Pověz mu, že se pokusíme *Otvírače* vysvobodit,“ odpověděl Biggles.

Sandy opět promluvil k náčelníkovi a pak tlumočil ostatním. „Prohlásil, že vše na ostrově je naše,“ oznámil. „Sem si jistě, že to myslí vážně, tito lidé poskytnou cokoli. Řekl, že už pro nás připravil obydlí a dnes večer pořádá slavnost.“

„Obydlí rádi přijmeme, ale s tou slavností –“ váhal Biggles. „Pokud to, co jsme viděli, byl Castanellův škuner, mohl by sem přijet krátce po setmění. Buďme raději ve střehu.“

Sandy opět dlouho mluvil s náčelníkem. „Náčelník to pochopil,“ otočil se na Bigglese. „Pošle několik svých bojovníků, aby hlídkovali na skalách. Dají nám vědět, až se *Avarata* objeví. A hele, ahoj! Tohle děvčátko je *Úplněk*, přítelkyně *Otvírače škeblí*. Oni dva mě zachránili na ostrově, vzpomínáš?“

Krásná, asi patnáctiletá dívka ve světle modrém *pareu*, což je jednoduchý volný oděv domorodců, přiběhla k Sandymu.

Rozesmátá jej bez ostychu uchopila za ruce a volala: „*Kaoha, Kaoha, Andie.*“

Sandy jí jemně cuchal vlasy. „Zachráníme ti tvého *Otvírače škeblí,*“ řekl.

Při zmínce o ztraceném příteli dívka zesmutněla. „*Aue,*“ vzlykla. „Já pro něj plakat.“

„Pospěšte, musíme dopravit jídlo na břeh,“ vmísil se Biggles. „A vezmeme i pár dárků pro náčelníka. Po setmění si odpočineme.“

S pomocí mnoha pracovitých rukou to šlo rychle a zenedlouho se všichni sešli v obydlí, které jim náčelník vyčlenil.

„Jak daleko jsme teď od tvého ostrova?“ zeptal se Biggles Sandyho.

„Nanejvýš tak dvacet, třicet mil.“

„Nebylo by lepší použít jako základnu tohle místo?“

„Bojím se, že by nás to stálo příliš paliva. Každý den se musíme dopravit na místo a zpět. Doprava odtud by rychle vyčerpala naše plánované zásoby. Pokud přeletíme na můj ostrov, nebudeme pak muset ani vzlétnout; po vodě pohodlně přejedeme k nalezišti – aspoň pokud bude hezky. A mimoto, bylo by neopatrné, kdyby tolik lidí vědělo, co tu děláme. Přeci jen, kdykoli se zde může zastavit škuner a tito lidé by mohli chtět nechtě leccos vyžradit.“

„Myslím, že máš pravdu,“ přikývl Biggles. „Poletíme na tvůj ostrov, jen co tu vyřídíme tu záležitost s Castanellim.“

Lehce pojedli a Ginger, který už nemohl potlačit svoji zvědavost, vyrazil na procházku podél opuštěné pláže za vesnicí. Jeho kroky směřovaly ke vzdálené skupince chýší, ukrytých v lesíku kokosových palem. Moře bylo úplně klidné. Slunce zapadlo a obloha byla nyní světle modrá. Vrcholky palem, které se ještě před chvílí kolébaly v podvečerním vánku, nyní tiše ustrnuly. Ticho bylo až neskutečné. Před ním se táhla pláž, bez jediného živáčka s výjimkou nesčetných mořských ráčků a krabů, kteří se před jeho kroky ukrývali do svých ulit a

zavrtávali se do písku mezi kameny. Na konci byla cesta zatarasena nakupenými balvany, odlomenými z útesu nad nimi. Zde se Ginger zastavil, protože pamatoval na Sandyho varování, aby nechodil daleko, a rozhlédl se po úchvatné scénérii. Vtom ze sebou zaslechl kroky. Otočil se a za ním stála *Úplněk*, v ruce držela jednoduchou udici.

„Zde mnoho *tupa*,“ usmála se a ukázala na ráčky. „Taky mnoho ryb. Ty dívat.“ Vzala Gingera za ruku a zamířila na skály. Šplhali po kamenech dokud nenašla vhodné místo. Tam zručně navlékla na háček návnadu a za chvíli sebou na skále házelo několik malých rybek. *Úplněk* každou pojmenovala domorodým názvem a Ginger po ní slova opakoval.

Ginger s úžasem pozoroval ten zvláštní svět hluboko pod sebou v křišťálově čisté vodě. Byla vidět každá skulina ve skále, nad kterou se vznášela hejna ostře zbarvených ryb. Zahlédl i velkého úhoře, dobrých patnáct stop dlouhého, jak hladce vyklouzl z tmavé štěrbiny a zmizel pod převisem. Díval se ještě na to místo, jestli se znovu nevynoří, když si uvědomil, že *Úplněk* náhle zmlkla. Ohlédl se a uviděl ji, jak upřeně hledí na tmavé ústí skalní jeskyně kolem něhož před několika minutami prošli na cestě sem a kudy budou nuceni opět projít cestou zpět na pláž. Zadíval se pozorně na jeskyni a přeběhl mu mráz po zádech, protože měl dojem, že se v jeskyni něco pohnulo.

Ticho prořízl divoký křik *Úplňku*. Přiložila ruce k ústům a hlasitě volala směrem k vesnici, „*Feke – feke – feke!*“

Čtyři nebo pět mužů se vynořilo z obydlí a okamžitě se rozběhli ke skalám. V rukou drželi dlouhá štíhlá kopí. Vzrušeně pokřikovali na *Úplněk*, ale ta jen ukazovala k jeskyni. „*Feke*,“ opakovala.

Muži utvořili před jeskyní půlkruh, kdežto Ginger ustoupil dozadu až ke svislé stěně velkého útesu a přál si být celé události co nejdál. Na čele mu vyrazil studený pot, nebyl schopen dechu a srdce mu tepalo až ve spáncích. Jako fascinovaný sledoval jeskyni, odkud náhle proti domorodcům

vystřelila dlouhá chapadla. *Úplněk* přikročila k němu. „*Ta – ta – ta – ta*“, drmolila. „My ne bát se zlé bestie. Dívej, tam je můj bratr.“ Ukázala na jednoho domorodce. „On zabil mnoho *feke. Paheka*. Tohoto my také zabít.“

„Co to je?“ ptal se Ginger, i když mu to už začínalo být víc než jasné.

„Chobotnice. Moc velká chobotnice.“

Ginger se instinktivně přimáčkl ke stěně útesu, jak se obrovská chobotnice vyvalila z jeskyně aby zaútočila na bojovníky, kteří ji vydráždili. Byla to ta nejhrůznější věc, kterou v životě viděl. Tmavě fialová hora masa byla pokryta rosolovitými výrůstky. Na ohromné hlavě vztekle žhnul pár šedých, démonicky se lesknoucích očí. Všech osm chapadel se svíjelo a tápalo na délku čtrnácti, patnácti stop. Ginger byl jen několik yardů z dosahu strašného sevření.

Domorodci s neuvěřitelnou odvahou sekali a zuřivě bodali do těla chobotnice, ta však stále postupovala. Jednou se slizké rameno dotklo Gíngerovy nohy. Jeho dotyk byl ledově studený a Ginger se neubráníl výkřiku. Jeden z bojovníků chapadlo usekl mačetou, ale odseknutý kus stále lepkavě ovíjel Gíngerovo lýtko, dokud jej s pocitem nepřekonatelného hnusu neodtrhl.

Domorodci nyní zuřivě zaútočili a řezali a sekali svými dlouhými noži do vlnící se masy. Několik vinoucích se chapadel bylo odseknuto či ochromeno a k Gíngerově nepopsatelné hrůze bestie začala kvílet a sténat přesně jako člověk. Ale boj už byl téměř u konce. Bojovníci znovu a znovu bodali do zachvívajícího se těla, dokud se nepřestalo pohybovat.

Úplněk tančila radostí. „My ji sníst,“ volala a smála se na Gíngera.

„Vy možná – ale já ne,“ prohlásil. Gíngerovi se jen při té představě zvedal žaludek. „Fuj, to je ale potvora! Raději se vrátím k ostatním.“

Zanechal *Úplněk*, aby pomáhala naporcovat úlovek, a vrátil se večerním soumrakem do chýše. Ale dříve, než stačil

přátelům popsat své dobrodružství, vběhl dovnitř potetovaný bojovník a udýchaně volal: „Atanelli, on přicházet!“

„Myslí Castanelliho,“ prohlásil Sandy. „Je načase vyrazit a zjistit, co se děje.“

4. Záchranná výprava

Nemuseli jít daleko. Většina vesnice byla na pláži a bojovníci vzrušeně gestikulovali. Sandy chvíli naslouchal hovoru. „To je čára přes rozpočet,“ otočil se k ostatním. „Castanelli opravdu přijel, ale zakotvil v zátocě na druhý straně ostrova. Měl jsem to předpokládat. Pravděpodobně si netroufá přijet sem, bojí se, že by skončil s kopím v těle. A řek bych, že oprávněně, pár mládenců už o tom hovořilo. Zkoušel sem jim to vymluvit, nechcem tady vraždu, aspoň pokud jsme na ostrově.“

„No dobrá, ale my musíme jednat,“ rozhodl Biggles. „Jak daleko je to po pobřeží do té zátoky?“

„Po břehu se tam nedostaneme – jedine, samozřejmě, v kánoi. Odhaduju to tak na patnáct až dvacet mil.“

Biggles hvízdal. „Tolik? A jak daleko je to skrz ostrov?“

„Sedm či osm mil, ale žádná procházka. Já to celý neprošel, ale kousek mi bohatě stačil. Je to po čertech divoká cesta, musí se překonat hlavní hřeben a ty prokletý hory se tam tyčí přes tisíce stop do vejšky. Každopádně nebezpečný, stačí jednou šlápnout vedle a letíš vzduchem tisíce stop než spadneš do džungle a navíc je tam plno divokejch bestii.“

„Co myslíš těmi bestii?“ zeptal se Ginger.

„Divocí buvoli a psi. Psi jsou horší. Vím to jen z doslechu, ale lidi často vyprávějí o smečkách divokejch bílejších psů, který se tam nahoře potulují. Jsou úplně zdivočelý, před lety je tu asi nechal nějaký obchodník nebo velrybář. Na mnoha jinejch ostrovech takhle zdivočely zase kočky.“

„Nemyslím, že představují reálné nebezpečí,“ odpověděl Biggles. „Ale zvaž to sám. Je možné podniknout tu cestu? Nechceme přece, aby Castanelli zmizel i s tím chlapcem na palubě, tomu musíme zabránit.“

„Zeptám se Řvoucí vlny,“ odvětil Sandy a přešel k náčelníkovi. Zanedlouho se vrátil. „Ano, říká, že to půjde,“

oznámil, „ale bude to těžký. Dá nám na cestu několik mužů, kteří znají cestu a povedou nás.“

„Tedy pospěšme, čím dříve vyrazíme, tím lépe,“ prohlásil Biggles. „Co zbraně – nevezmeme raději pušky?“

„Nemůžeme si dovolit brát zbytečnou zátěž, jen to nezbytný,“ na to Sandy. „A nechcem přece vyvolat přestřelku. Všichni máme revolvery, to by mělo stačit.“

„All right. Pověz tedy náčelníkovi, že jsme připraveni vyrazit.“

Už za pár minut byli na cestě, doprovázeni půltuctem bojovníků s pochodněmi a zanedlouho se ocitli na úzké stezce, která strmě stoupala po horském úbočí. Z obou stran ji lemovala neproniknutelná džungle, která v mlhavém svitu pochodní vypadala zvlášť nepřátelsky.

Když přecházeli potok, Ginger ucítil, jak jej někdo uchopil za ruku. Ohlédl se a ke svému údivu uviděl *Úplněk*. „*Kaoha*,“ řekla a usmála se, až její bílé zuby zasvítily do tmy. „Já jít.“

Ginger se s hrůzou podíval na její bosé nohy. „Rozbiješ si je na cucky,“ řekl.

„Ne rozbít,“ tvrdila *Úplněk*. „Já moc běhat po korálech, zvyklá.“

Biggles zaslechl rozhovor a otočil se. „A podívejme, co ty tu děláš?“ upřel oči na *Úplněk*.

„Jen ji nech,“ vložil se do hovoru Sandy. „O tu si nemusíš dělat starosti. Vlastně nám může být užitečná. Nezapomeň, že *Otvírač škeblí* je její přítel.“

„Dobrá, když to říkáš,“ odvětil krátce Biggles a pokračoval v pochodu. Stezka nyní sledovala potok a divoké květiny, včetně mnoha druhů orchidejí, zde hojně rostly mezi letitými stromy a v girlandách visely z jejich větví. V houštinách s úprkem mizely houfy morčátek.

Stezka se stávala stále prudší a šplhala výš a výš nad hlubokými roklinami a po okraji strašlivých srázů. Chlebovníky a kokosové palmy zůstaly kdesi dole pod nimi. Stezka zmizela

mezi obrovskými balvany a často bylo nutno přeskakovat ze skály na skálu.

Když přecházeli přes otevřený úsek, Ginger uviděl, že se nacházejí na zubatém hřebeni něčeho, co kdysi bylo dozajista kráterem vulkánu. Daleko pod nimi ležel jejich přístav i „Scud“, jehož bílá křídla se leskla v měsíčním svitu, takže vypadal jako jakýsi titěrný okřídlený hmyz v ohybu zátoky. A dál, otevřené moře se blýskalo jako rozlitá rtuť a sahalo, jak se zdá, až do nekonečna, mimo dosah smyslů smrtelných bytostí...

Cesta vedla pořád výš. Ginger zlezl hodně hor, ale toto bylo něco jiného. Vypadalo to, jako by sama země explodovala a nechala své skalnaté srdce rozstříknout a ztuhnout v těch nejfantastičtějších a nejbizarnějších tvarech. Nyní v řadě za sebou, muži s pochodněmi procházeli po samém okraji tak hluboké rozsedliny, že se Ginger neodvažoval tím směrem ani pohledět. Pamatoval si ji ještě dlouho a nejednou jej děsila i ve snu. Ale zaťal zuby a dál postupoval po rozeklaném hřebeni, chytaje se rukama i za ty nejmenší štěrby a výstupky. *Úplněk* lehce přeskakovala ze skály na skálu a smála se Gingerově nejistotě.

Přišel vrcholek hřebenu, vlastně spíš jen jeho hrot, a odtud počínaje, začala stezka rychle klesat do hluboké, nálevkovité proláky bez stromů, o níž Ginger předpokládal, že je to kráter vyhaslé sopky. Když došli do jejího středu, bojovníci uhasili své už skoro dohořelé pochodně a usedli k odpočinku. Ginger si nepřál nic jiného a unaveně se svalil k ostatním. Sotva to však učinil, k smrti jej vyděsilo táhlé zavytí, při kterém tuhla krev v žilách. Zdálo se, že se na ně ze všech stran řítí rozdivočelá vlčí smečka. Bojovníci polekaně vyskočili a hledali útočiště u bělochů. „Psi – to psi!“ křičel jeden.

„K sakru! Mají pravdu. Táhle běží!“ zvolal Biggles, vyskočil na nohy a vytasil z pouzdra svoji automatickou pistoli. Smečka bílých psů, kteří v měsíčním svitu vypadali jako duchové, se valila po úbočí přímo na naši skupinu.

Ginger uchopil *Úplněk* a ukryl ji za sebe, zároveň zamířil svou zbraň. Zaburácely výstřely. Velké bílá bestie se na něj vrhla. Vystřelil bez míření a uskočil stranou. Strhl s sebou *Úplněk*, co nejdál od skučícího zvířete, jež bylo okamžitě rozsápáno ostatními.

Kráterem se nesla suchá praskání výstřelů a vytí raněných zvířat. Bojovníci opět zažehli pochodně a rukama na ně vršili suchou travu. Roznítili tím plameny, před kterými psi ucouvli a usadili se v kruhu. Seděli tam s vyplazenými jazyky, podobni strašidelným duchům. Někteří se se zuřivým štěkotem rvali o zbytky svých raněných druhů.

„Well, co uděláme teď?“ zeptal se Biggles Sandyho, který vzrušeně hovořil s bojovníky.

„Chlapci říkají, že budou muset přidělat nové pochodně, psi se ohně bojí,“ odpověděl Sandy.

„To rád slyším,“ vážně pronesl Biggles. „Jinak bychom tu asi museli ztvrdnout do rána.“

Domorodci už sbírali trsy suché trávy, které přivazovali na konce násad, zatímco ostatní drželi stráž. Avšak psi znovu nezaútočili a když nové pochodně zalily okolí rudou září, někteří ustoupili. Nakonec se psi dali houfně na útěk, sotva po nich domorodci začali vrhat žhavé větve a kamení.

Přešli kráter a jak začala stezka rychleji klesat, naši přátelé se zanedlouho znovu ocitli obklopeni džunglí. Půda pod jejich nohama byla nasáklá vodou. Psi se už neukázali. Ginger se natáhl pro neobyčejně krásný, jakoby načechraný květ, aby jej dal *Úplňku*, ale dívka jej uchopila za paži a strhla ji. „*Puke*,“ řekla rychle. „*Puke*.“

Sandy se ohlédl. „Hej, nešahej na to!“ vykřikl. „To je *puke*.“

„Co to vůbec je, to *puke*?“ ptal se Ginger.

„Jednou se toho dotkneš a budeš si to do smrti pamatovat,“ opáčil Sandy. „Žahá jak živá. Kopřiva je oproti tomuhle svinstvu balzám.“

Ginger dál šlapal zamyšleně, trochu rozmrzelý nad tím, že ostrovy neodpovídají představě, kterou si o nich utvořil.

Po další hodině ostrého pochodu, okořeněném pořádnou sprškou, se naše výprava znovu ponořila do pásu kokosových palm. Domorodci se zastavili a uhasili pochodně. Jeden z nich rychle hovořil se Sandym.

„Říkají, že zátoka je hned tady za tím palmovým hájkem,“ přeložil.

„Půjdu napřed a prozkoumám to,“ řekl pevně Biggles a zmizel mezi kmeny palm. Brzy se vrátil. „Je to přesně tak,“ prohlásil. „Škuner je v zátoce, kotví asi sto yardů od pláže. Na palubě se svítí, ale nic jsem neslyšel, takže nevím, jestli je posádka na palubě či nikoli. Kousek odtud je malá vesnička, mohli by být tam.“

„Odhaduju to, že Castanelli bude na palubě a lodníci ve vesnici,“ řekl Sandy. „Pokud jim to Castanelli dovolil, zaručeně jsou u domorodců a popíjejí pálenku.“

„Pálenku?“

„Domácí pálenku – tu zde vyrábějí z kokosovech květů.“

„A tak. Well, nevádí. Ten gauner Castanelli mě neopije rohlíkem. Nemá teď význam podat si jeho kumpány. Chtěl válku a bude ji mít. Na pláži je teď pár kánoí, navrhuji, abychom si jednu vzali a vyrazili na palubu škuneru pro *Otvírače škeblí*. Stačí nám vlastně jen jedna kánoe. Ginger a já zmáčkne Castanelliho. Ty nám, Algy, kryj záda, kdyby se ukázali jeho mládenci. A ty, Sandy, se postarej o kánoi. Řekni našim průvodcům, aby zde na nás počkali, dokud se nevrátíme.“ Když Biggles dohovořil, vyrazili směrem k moři, jehož hladina začala záhy probleskovat mezi palmami.

Když se konečně vynořili z neproniknutelného stínu chlebovníků na kraji pláže, zdálo se, že tu není ani živáčka. Jen slabý sloupec dýmu od vesnice a škuner zakotvený v zátoce připomínaly, že jsou tu nablízku lidé. Tiše se plížili podél pláže až k místu, kde na písku ležely tři značně opotřebované kánoe domorodců. Spustili na vodu tu, která se zdála nejzachovalejší.

Několik chvil se jen tiše pohupovala na drobných, měsícem postříbřených vlnkách, a pak Sandy zabral do vody pádlem a kánoe vyrazila jako šipka, zanechávaje za sebou třpytící se zčeřenou stopu. Když kánoe tiše přirazila k boku škuneru, nikdo nepromluvil a ticho rušila jen voda měkce odkapávající Sandýmu z pádla.

Biggles natáhl ruce k zábradlí a vyhoupl se na palubu. Ginger a Algy jej následovali. Sandy zůstal v kánoi. „Čekej tady a měj zbraň připravenou; jestli ji budeš muset použít, dávej pozor, abys nezasáhl někoho z nás,“ zašeptal Biggles Algymu a tiše vyrazil za svým společníkem

„Kdo je tam?“ ozvalo se, když sestoupili po schůdkách.

Biggles otevřel dveře kajuty, odkud zazněl ten hlas a do tváře jej udeřila směsice tabákového kouře a výparů laciné pálenky.

Žluté světlo petrolejky se rozplývalo v chuchvalcích dýmu. Střed kajuty zaujímal masivní stůl, pokrytý námořními mapami, nad kterými se skláněl Castanelli. Ten pomalu povstal a nevěřícně hleděl na Bigglese a Gingera, stojící ve dveřích. Z hrdla se mu vydrala kletba a odmrští stůl na stranu. „Co tu, hergot, pohledáváte?“ zachroptěl.

„Přišel jsem si pro chlapce z Rutuony, kterého máš na palubě,“ odvětil Biggles s mrazivým klidem.

„Cože, ty... toho kluka...“ supěl vzteky Castanelli.

„Přesně tak,“ souhlasil Biggles. „Vydáš nám ho dobrovolně nebo ne?“

„Já ti ukážu, ty...“ začal Castanelli.

Biggles jej řízně přerušil. „All right – to stačí,“ řekl. „Vezmeme si ho sami. Najdi jej, Gingere.“

Ginger se otočil a vyšel do úzké chodby. Zavolal chlapcovo jméno a téměř okamžitě mu odvětil slabý hlas od zádi. Našel správné dveře a zalomcoval jimi. Bylo zamčeno. „Jsi tam, Otvírači škeblí?“ zavolal.

„Ano, já tady,“ ozvalo se zevniř.

Ginger se jednou nohou opřel o dveře blízko zámku, zády se zapřel o protější stěnu chodby a vykopl vpřed veškerou silou. Dveře se rozletěly. Do nosu mu vnikl nepříjemný zápach, ale neviděl nic, místnost byla ponořena ve tmě. Když rozžehl zápalku, uviděl před sebou mladého domorodce, který vypadal zuboženě a hladově. „Ty jsi *Otvírač škeblí*?“ zeptal se Ginger.

„Ano, já *Otvírač škeblí*.“

„Výborně!“ pravil Ginger. „Přišli jsme tě zachránit. Pojď za mnou.“ Vedl chlapce chodbou zpět.

„Je to v pořádku, tady je, živý a zdravý,“ řekl Bigglesovi, který pořád stál ve dveřích Castanelliho kabiny, nyní však držel v ruce automatickou pistoli.

Castanelli řval jako smyslů zbavený a kletby byly vystřídány hrozbami, při kterých tuhla krev v žilách.

„Jestli mi ještě jednou zkřížíš cestu, ty zmetku, zavřu ti tu tvoji hubu navždycky,“ chladně pronesl Biggles. „Ani se nehni. Jestli vystrčíš hlavu na palubu, ustřelím ti ji.“ Obrátil se na Gingera. „Vezmi chlapce do kánoe,“ nařídil.

Vyšli na palubu a uviděli jak Sandy zamračeně hledí na pláž, kde právě několik tmavých postav spouštělo kánoe na vodu. „Zdá se, že se Castanelliho posádka vrací,“ poznamenal Sandy. „Co teď? Vypadá to na pořádněj malér.“

„Ne malér,“ ozval se hlásek z vody, hned vedle kánoe:

Ginger pohlédl dolů a uviděl rozesmátou tvář *Úplňku*. „Copak tu děláš, ty jedna čiperko?“ zeptal se.

„Já ti ukázat,“ řekla dívka a mrštně zmizela pod hladinou.

„Všichni do kánoe, rychle,“ nařídil Biggles. „Musíme honem na pláž.“

Ve chvíli, kdy odrazili, druhá kánoe se už bleskově přibližovala ke škuneru. Castanelli se objevil u zábradlí paluby a křičel něco na blížící se kánoi.

„Co volal, Sandy?“ zeptal se Biggles, protože Castanelliho jazyku nerozuměl.

„Nařídil svým chlapům, aby nás potopili.“

„Jenom to? Well, jen ať to zkusí.“

Bitva se už zdála nevyhnutelná, ale vtom se stalo něco nečekaného. Kánoe s posádkou škuneru podle Castanelliho příkazu prudce změnila směr, aby dostihla vetřelce, a když už ke střetu zbývalo jen několik yardů, stalo se něco, co pronásledovaná posádka zpočátku nemohla vůbec pochopit. Nejdříve se u pronásledující kánoe zčeřila voda, ozval se třesk lámaného dřeva a pak se kánoe s celou posádkou převrhla do vln. Do hrdelních výkřiků mužů se Solomonských ostrovů zazněl nad hladinou zvonivý dívčí smích.

„*Ta – ta – ta – ta. Úplněk* potopit kanoe,“ usmíval se *Otvírač škeblí* a vklouzl do vody.

Ginger se pozorně díval, kde se vynoří, ale už jej nezahlédl. „Zpropadeně, Sandy, ty’s měl pravdu, když jsi tvrdil, že tito lidé jsou jako ryby,“ podotkl.

Castanelliho posádka plavala ke škuneru, zatímco naši přátelé pokračovali směrem k pláži. Když přistáli, *Úplněk* a *Otvírač škeblí* už na ně čekali.

„Výborně!“ řekl Biggles. „Myslím, že tady jsme už hotovi, je načas vyrazit na cestu zpět.“

Několik domorodců přišlo z blízké vesnice, ale byli přátelsky naladěni a po krátkém rozhovoru s *Otvíračem škeblí* se vrátili do svých chýší.

Biggles své přátele zavedl zpět na místo, kde je očekávali jejich domorodí průvodci. Přítomnost *Otvírače škeblí* mezi nimi vyvolala radostné nadšení.

Než vyrazili na cestu zpět, Sandy všechny podělil suchary a čokoládou, které měl jako železnou zásobu. „Atanelli se tě hodně vyptával, že?“ zeptal se *Otvírače škeblí*.

„Ano, on říkat, aby já jemu ukázat ostrov, kde ty být dlouho.“

„Řekl jsi mu, kde to bylo?“

„Ne, já říct ostrov moc daleko, ale on mě zvat lhář. On říkat, že já uvidět.“

„V pořádku, teď už tě nutit nebude,“ řekl Sandy a poklepal chlapci na ramena. „Vrátíš se s námi do vesnice.“

Když stoupali po horském úbočí, zdálky k nim ještě zaléhalo Castanelliho proklínání.

Za úsvitu dorazili k ústřednímu kráteru, po divokých psech tu naštěstí nebyla ani stopa. Za denního světla se jim krácelo mnohem lépe než v noci. Přesto však naši přátelé sotva stáli na nohou, když konečně sešli kokosovým lesíkem k vesnici, kde byl *Otvírač škeblí* přivítán s nadšením neznajícím mezí.

Zcela vyčerpáni se odebrali do své chýše. Předtím ještě požádali Řvoucí vlnu, aby postavil hlídky, které by včas varovaly před Castanelliho škunerem, kdyby se tu náhodou objevil. Po zbytek dne znaveně usnuli a odlet na Sandyho ostrov odložili na následující ráno.

5. Sandyho ostrov

Gingera probudil divoký křik. Vylekaný a napůl ještě spící vyskočil na nohy v očekávání nepříjemných komplikací. Vyběhl ze vchodu a rozhlédl se bedlivě po zátoce. Uvědomil si, že je jen krátce po úsvitu, protože se nachový stín ještě vpíjel do jasně azurové oblohy; vrcholky palem se zvolna pohupovaly a ranní vánek čeřil klidnou vodní hladinu. Nejprve se podíval na místo, kde kotvil „Scud“; ten se ale klidně kolébal na vlnkách. Pak zahlédl pohyb. Po pláži přibíhala bronzová postavička. Byla to *Úplněk*. „Atanelli, on přicházet!“ křičela.

„Co se děje?“ ozval se z chýše Biggles. Vstal a chvatně se oblékal.

„To je *Úplněk*. Říká, že se blíží Castanelli,“ odpověděl Ginger.

Biggles rychle přistoupil ke vchodu. „Kde je?“ zeptal se.

„Nevidím ho,“ odvětil Ginger. „Ale ano – podívej!“ Ukázal k rozeklanému skalisku, které tvořilo malý ostrůvek v ústí zátoky. Zpoza něj se nyní vynořil škuner se všemi plachtami napnutými a lehký vánek jej tiše hnal do zátoky. Trochu se naklonil, jak vítr zesílil a mířil přímo k pláži, jakoby chtěl Castanelli vjet rovnou na břeh.

„Co to proboha dělá? Proč nezkasá plachty?“ ptal se Sandy, když také přistoupil ke vchodu.

Odpověď dal sám škuner. Náhle změnil směr a zamířil přímo na zakotvený „Scud“.

„Pozor! Vždyť do něj narazí!“ vykřikl Biggles.

Na chvíli zavládla panika, každý se snažil jednat. Ginger vběhl do vody a začal plavat k letadlu, protože kánoe byly příliš daleko. *Úplněk* se k němu připojila. Klouzala hladce vodou bez nejmenší námahy jako ryba a její modré *pareu* těsně obemýkalo její pružné tělo. „Co ty dělat?“ naivně se zeptala Ginger.

„Musím přeříznout lano,“ lapal po vzduchu Ginger. „Atanelli chce narazit do letounu.“

„Já říznu,“ řekla *Úplněk*, usmála se a vyrazila vpřed tak rychle, že Ginger zůstal daleko pozadu.

Ke „Scudu“ to bylo jen asi sto yardů, ale Gingerovi nyní ta vzdálenost připadala nekonečná. Zdálky uviděl, jak se *Úplněk* mrštně vyšplhala po kotevním lanu a usedla obkročmo na předeek letadla. Její nůž se zaleskl na slunci. Ale v tuto chvíli byl už škuner vzdálen sotva na délku lana a sílící vánek jej hnál rychle kupředu.

Naštěstí vítr vanul od moře, takže sotva byl „Scud“ osvobozen ze sevření kotevních lan, vánek mu pomohl ke břehu. *Avarata* okamžitě změnila směr za odplouvajícím letadlem, čímž definitivně potvrdila Castanelliho záměr. Tím, že se „Scud“ hnán větrem přibližoval ke břehu, zmenšovala se i jeho vzdálenost od Gingera. Blížil se k plavci svým ohromným bokem a hrozil, že jej srazí pod hladinu, ale Ginger se pevně zachytil plováku křídla a pověsil se na něj plnou vahou. Tím způsobil, že se křídlo nachýlilo do vody a začal po něm šplhat nahoru. Voda mu z šatů crčela proudem a těžce lapal po dechu. Rychlé plavání mu dalo zabrat. *Úplněk* ještě seděla na přídi letadla a bezmocně hleděla na blížící se škuner. Zavolal na ni, aby se pevně držela a přeběhl po křídle letadla až doprostřed, pak pokračoval až na špičku opačného křídla, které nyní bylo blíže škuneru. Věděl, že pokud *Avarata* narazí do létajícího člunu svojí ostrou přídí, rozdrtí jej tak, že už nebude možno jej opravit. Zdálo se, že srážku už nic neodvrátí. Nebylo síly, s jejíž pomocí by Ginger mohl odstranit „Scud“ z dráhy škuneru. Nebyl už ani čas nastartovat motory. Castanelli to dobře věděl a jeho snědá tvář se stáhla v posměšném úšklebku, když stál u kormidla obklopen svými kumpány.

Ale Ginger věděl něco, o čem Castanelli neměl potuchy; totiž že létající člun má jen velmi malý ponor a spočívá na hladině lehce jako peříčko. Dokonce i dítě, kdyby stálo na pevné ploše, by jím mohlo lehce pohnout. Ginger sice neměl pod nohama pevnou plochu, protože stál na vlastním stroji a tudíž jím pohnout nemohl. Avšak věděl, že pokud se mu podaří

zachytit příď škuneru dříve než narazí do stroje, bude moci hydroplán odrazit. Nyní bylo jasné, že zasáhne křídlo na straně od moře, takže stál na místě s napřaženýma rukama. Málem spadl do vody, když se stroj nečekaně nachýlil. Někdo další se vyšplhal na křídlo, ale nebyl čas, aby se ohlédl, kdo to je.

Příď škuneru se na něj hrozivě valila jako ostrí ohromné gilotiny. V těchto vypjatých chvílích si člověk kupodivu často všímá zcela bezvýznamných drobností a Ginger viděl, že z kotvy ještě odkapává voda a bahno. Pod chodidly přes potah křídla ucítil hlavní vzpěru a pevně se na ní rozkročil. Vyklonil se dopředu a oběma rukama uchopil příď škuneru. Náhle se křídlo pod jeho chodidly pohnulo a začalo ujíždět stranou, jak svým tělem přenášel tíhu škuneru. Vteřinu tak zůstal, napjatý jak struna; pak se „Scud“ začal otáčet a Ginger věděl, že musí spadnout. Ještě se naposledy silně odrazil. Křídlo pod ním doslova ustřelilo a on přepadl po hlavě do moře. Ohlušil jej řev kypící vody. Obrovská černá masa se kolem něj přehnala a odmrštila jej do temně modré hloubky. Cítil, že mu každou chvíli explodují plíce. Právě teď, ta bolest... Tak takové je umírání... Cítil, že jeho tělo pozvolna stoupá, ale nedokázal pohnout končetinami. Před očima mu tančila bílá světélka, stále jasnější a jasnější; náhle jakoby do něčeho narazil a – jeho hlava se vynořila nad hladinu. Mohutně zalapal po vzduchu.

Několik chvil jen bezvládně máchal rukama, aby se udržel nad hladinou; pak, když se mu vrátilo něco síly, se rozhlédl. Rozmazaným zrakem zahlédl *Úplněk* jen několik yardů od sebe, jak se k němu blíží. Kousek od pláže se pohupoval nepoškozený „Scud“. Biggles stál na křídle a díval se k nim. Škuner byl nyní dál a jeho plachtoví se třepetalo ve větru, jak se otáčel.

Ginger by bez pomoci nikdy nedoplaval k pláži či letadlu, byl naprosto vyčerpán, skutečně napůl utopený. *Úplněk* mu přišla na pomoc a přinutila jej, aby se jí chytil za ramena. Když Biggles uviděl, že se blíží, zmizel v kabině stroje a za chvíli, k Gingerově překvapení, naskočily motory. Dorazili ke „Scudu“ a Sandy jej vytáhl na palubu; za ním vystoupila nahoru i *Úplněk*.

Ted' teprve uviděl hrozící nebezpečí. *Avarata* už dokončila otáčku a nyní se na ně valila v novém útoku.

„Dobrá práce, hochu,“ řekl Sandy. „A to platí i pro *Úplněk*.“

„Proč někdo neodstřelil toho skunka?“ bolestně zasténal Ginger, když uviděl Castanelliho stojícího u kormidla škuneru.

„Protože nechceme rozpoutat bitvu,“ odvětil Algy a dál poklízal rozkramažené věci.

Ginger uviděl, že *Otvírač škeblí* je také na palubě a tázavě se podíval na Sandyho.

„Když ho tam necháme, Castanelli se ho může zas zmocnit,“ vysvětloval Sandy. Motory se rozeřvaly a stroj se dal do pohybu.

„Safrá! My starujeme!“ zvolal Ginger.

„Nemá cenu tady sedět a čekat, než nás Castanelli potopí,“ křičel Andy. „Ten to myslí vážně. Biggles říká, že bude moudřejší zmizet hned a ušetřit si fůru komplikací.“

Ginger přikývl a posadil se, avšak nečekaný náraz s ním smýknul. Celý stroj se prudce zhoupl. „Co se děje?“ zeptal se znepokojen.

Algy upřeně hleděl Bigglesovi přes rameno s vylekanou tváří.

„Co je?“ zvedl se nyní už zcela vyplašen.

Stačil jediný pohled a nebylo třeba otázek. „*Scud*“ se řítíl po hladině přímo na otevřené moře, které hrozilo, že je pohltí. Zachránit je mohl jen zázrak či vskutku artistické umění pilota. Bylo mu jasné, co se sběhlo. Biggles byl nucen, vzhledem ke směru větru, startovat směrem k otevřenému moři, netušil však, jak rozvlněná je dnes jeho hladina. A protože stroj byl těžce naložen, bylo zapotřebí mimořádně dlouhé vzletové dráhy. Teprve nyní byla vidět skutečná velikost vln, zastavit se však už bylo pozdě. Pokus o otočení stroje při této rychlosti by docela určitě způsobil katastrofu. Biggles neriskoval změnu směru, ani neubral plyn, protože stroj se nyní řítíl přímo do náruče zpěněných vln, které se hrozivě valily k ústí zátoky. Jedinou

šancí bylo vytrvat a doufat, že se letoun podaří dostat do vzduchu dříve než jej srazí poryv rozbrázděných vln.

Ginger zadržel dech a sledoval, jak se stroj stále vyšší a vyšší rychlostí řítí vsříc téměř jisté záhubě. Sandy s Algym ani nehlesli. V Bigglesově tváři se nepohnul ani sval. Dvakrát prudce trhnul řídicí pákou vzad, aby se pokusil letoun „odlepit“ od hladiny, ale zlou ironií osudu tomu zabránila naopak naprosto klidná hladina zátoky. Plně naložený stroj potřebuje určitý „impuls“ malé vlny, která mu pomůže zvednout se z vodní hladiny.

Stroje nyní řvaly na plný výkon nad hladinou, která se náhle změnila v rozbouřené peklo. Ohromná zelenomodře zbarvená vlna s bílou čepicí pěny na vrcholu náhle před nimi vyvstala z běsnícího moře a jako masivní stěna se valila před letounem, aby se nakonec hrozivě naklonila jako ztělesnění blížící se katastrofy. Biggles učinil poslední pokus uniknout hrozivé vodní lavině a veškerou silou přitáhl řídicí páku k břichu. Stroj se líně nadzvedl. Vlna se s hromovým rachotem zřítila a pohroužila vše v mračno bílé vodní tříště. Stroj se otřásl a zakolísal. Pak jej jakási síla zvedla a odrazila do výše. Chvíli takto kolísající letěl vzduchem, ne nepodoben raněnému ptáku, zatímco se listy vrtulí zuřivě protáčely naprázdno. A právě ve chvíli, kdy se stroj už už řítíl zpět do vln, motory zabraly a jejich tah zvedl letoun do vzduchu. Nebezpečí bylo zažehnáno.

Ginger vyčerpaně klesl k zemi na bednu se zásobami. I ostatním spadl kámen ze srdce, s výjimkou obou Polynésanů, kteří si vůbec neuvědomovali, jakému nebezpečí právě unikli.

„Hej, kámo, tomu teda říkám start,“ vrčel Sandy.

„Dávám přednost úplně jiným,“ suše podotkl Andy.

Nyní, když už byl stroj stabilizován, Ginger povstal a začal ždímat slanou vodu ze svého promočeného oděvu. Když vyhlédl z okna, uviděl ostrovy uplývat dozadu, škuner z té výše na vodě vypadal jako dětská hračka. „Jsem rád, že jsme z toho venku,“ podotkl. „Trochu vzruchu neškodí, ale nesmí být těch

šoků moc naráz. A navíc jsem se nestačil ani nasnídat.“ dodal vyčítavě.

„Buď bez obav, na ostrově budem tak za patnáct, dvacet minut,“ uklidnil jej Sandy.

„Ví Biggles, kde leží?“

„Dal jsem mu včera souřadnice.“

„Pokud odpovídají, tak to určitě najde,“ prohlásil Ginger.

Za deset minut už byl ostrov vidět a po zhruba stejné době „Scud“ hladce klesal k chráněné laguně, jejíž krásou byl Ginger doslova okouzlen. Pohlédl na *Úplněk* a *Otvírače škeblí* a usmál se. Povšiml si, že oba ostrované se při svém zaručeně prvním letu chovají s takovým klidem, jako by to byla pro ně ta nejběžnější událost. Svěřil se s tím Sandymu. „Vše, co dělají bílí lidé je, podle nich, skvělé,“ vysvětloval Sandy. „Nemůže pro ně být nic báječnějšího než krabička zápalek či gramofon. Viděli v životě už tolik zázraků, že už nad nimi nežasnou, berou je prostě jako fakt.“

Stroj hladce dosedl na klidnou hladinu laguny, Biggles se otočil k ostatním a usmál se: „Well, tak jsme tady,“ řekl radostně. „Co říkáte mému startu?“

„Nic,“ prohlásil Sandy. „Strachy sem nemohl ani křičet.“

„Já sám jsem nebyl o nic méně vystrašený,“ opáčil Biggles. „Když se před námi zvedla ta velké vlna a zaplavila nás, myslel jsem, že naše dny jsou sečteny. Ale nechme to být. Doufám, že tady si konečně trochu odpočineme v klidu. Kde bude nejlepší zakotvit letoun? Čím blíže k našemu táboru, tím lépe.“

„Nejlíp bude ho nechat támhle, u tý skupinky palem,“ odvětil Sandy. „Voda je tam pěkně hluboká až ke břehu, takže budeme moct přímo z letadla vystupovat na více méně suchou zem. Támhle sem bydlel – vidíte?“ Ukázal na nízký přístřešek mezi stromy, krytými palmovými listy.

„A tady jsi bydlel tři měsíce?“ udiveně se zeptal Ginger.

„Přesně tak,“ souhlasil Sandy, zatímco Biggles pomalu zajížděl s létajícím člunem ke kotvišti.

Za chvíli se už motory volně protočily, nakonec zcela umlkly a stroj se jen lehce pohupoval na hladině křišťálově průzračné vody. Biggles vystoupil na korálový břeh. „Tady přivážeme lano,“ řekl. „Pak vyložíme na břeh všechno, co budeme potřebovat a zítra se dáme do práce.“

Bezpečně ukotvili letoun smyčkami zachycenými o výstupky v korálu. Bylo to bezpečné místo ke kotvení, hladina zde byla zcela klidná. Z útrob hydroplánu vyložili potraviny a zásobní palivo a odnesli vše do Sandyho obydlí, které, jak se zdálo, jim prozatím poskytne dostatečný úkryt. *Otvírač škeblí* i *Úplněk* také přiložili ruku k dílu a jejich rozpustilé škádlení rozveselilo celou společnost. Vybavení pro potápění zanechali na palubě, protože jej budou zítra potřebovat.

„Kterým směrem leží to naleziště perel?“ ptal se Biggles.

„Tudy,“ ukázal Sandy. „Zítra touhle dobou už budeme sbírat škeble.“

„A hrome! Ted’ jsem si to uvědomil,“ zvolal Algy. „Jak proboha všechny ty škeble otevřeme?“

Sandy se rozesmál. „Otvírat je? To jde, pokud jich máš jen pár, ale při množství, které musíme zpracovat my, se na to musí jinak. Necháme je, jednoduše řečeno, vyhnít. Prostě je rozložíme na pláži. Když živočich vevnitř uhyne, škeble se otevře. Pak prstem zkusíš, jestli je něco uvnitř. Pokud ne, vydlobneš její obsah do kbelíku a promícháš. Kdybys náhodou přehlédl perlu, klesne na dno kbelíku. Pamatuj, že nikdy nesmíš otvírat škeble a házet jejich zbytky do moře, dokud se ostatní potápí. Mohl bys přilákat nežádoucí návštěvníky – hlavně žraloky.“

„Ty hnijící škeble ale musí strašně páchnout,“ poznamenal Algy.

„Smrdí jako nic na světě, ale pokud je budeme skladovat na závětrné straně ostrova, nemusí nás to znepokojovat.“

Během této rozmluvy připravovali jídlo, ke kterému nyní všichni s chutí usedli. Ginger chtěl, aby se vypravili k nalezišti hned, ale Biggles návrh zamítl. Řekl, že musí ještě zkontrolovat

letadlo a připravit vše v táboře. Sandy ohlásil, že mu každopádně zabere trochu času, než připraví soupravu na potápění.

Ginger tedy zatím vyrazil na průzkum ostrova, společně s *Úplňkem* a *Otvíračem škeblí*. Připadal si jako v pohádce. Nejvíce na něj zapůsobil nádherný kontrast mezi sluncem prozářeným vzduchem, neuvěřitelně modrou oblohou, smaragdovou zelení palem a krystalicky průzračnou, tyrkysovou vodou, v níž se proháněly stovky ryb, různě velkých a zbarvených do těch nejneuvěřitelnějších barev a odstínů. Tu a tam, blízko skaliska napůl skrytého pod clonou prozářené vodní tříště, z moře vyčnívaly velké kusy sněhobílého korálu; z místa, kde stáli, připomínaly malé ledové kry. Na dně laguny ležel celý báječně tajemný svět, obsahující korály těch nejroztodivnějších odstínů a tvarů, červené, modré, zelené, žluté, prostě všech barev, jaké by ten nejlepší malíř kdy namíchal. V nepředstavitelné kráse a něžnosti se zde tenké růžové stonky proplétaly s azurovými a vypadaly jako křehké květiny; některé ve tvaru vějíře, jiné kužele a další připomínaly obrovské houby. Byl to téměř neuvěřitelně báječný svět v magické harmonii. Jednou Ginger zahlédl velkého mořského plže dobré dvě stopy dlouhého, jak se plazí na dně a mimoděk se otrásl při vzpomínce na Sandyho slova o kráse a hrůze, které zde často krácejí ruku v ruce. *Úplněk* si jeho reakce všimla, ponořila se do vody a bez námahy se potopila na dno. Vzala plže ze dna, vynesla jej na hladinu a rozpustile se smála Gingerovi, který nemohl potlačit výraz odporu ve tváři. Pak živočicha hodila zpět a vyšplhala z vody, kterou ze sebe stříšala jako mokrý pes.

Ginger délku ostrova odhadoval tak na tři čtyři míle, avšak jeho šířka nikde nepřesahovala tři sta yardů. Na vnitřní straně, kde ležela laguna, byla hladina klidnější než na jezeře, ale na opačné straně příboj burácivě dorážel a rozstříkoval se v miliony třpytících se vodních kapek a tisíce lastur všech tvarů, velikostí a barev pokrývaly koralový útes. Tu a tam svítily

vybělené kostry ryb a mořských živočichů. A dorážející vlny přinášely další a další...

Vegetaci na ostrově tvořily převážně palmy, které často dosahovaly až k vodní hladině. Hustá tráva a kvetoucí keře pokrývaly nejvyšší části atolu, které však nedosahovaly více než pětadvacet stop nad mořskou hladinu. Ginger si při tom vzpomněl na Sandyho poznámku o hurikánech, které spláchnou vše živé z povrchu takových atolů. Jinak na ostrově nebylo živáčka, kromě tisíců mořských ráčků a krabů, kteří se skrývali do svých ulit se zvukem, připomínajícím krupobití, a několika mořských ptáků. Jak se blížil večer a nastal odliv, ticho bylo přímo hmatatelné a celý svět jakoby ustrnul. Ginger, zesmutnělý naprostou opuštěností tohoto místa, se pomalu vrátil ke svým přátelům. I *Úplněk s Otvíračem škeblí* byli nějak zamlklí. U tábořiště vesele plápolal oheň a panovala dobrá nálada.

Biggles na něj zavolal. „Máš první hlídku. Nemůžeme riskovat, že by nás mohl ze tmy překvapit Castanelli.“

„Jasná věc, šéfe,“ souhlasil Ginger a přidřepł si do písku k ostatním. „Tady opravdu dávají lišky dobrou noc,“ prohlásil zamyšleně. „Nejsem si vůbec jistý, jestli bych tu chtěl také ztroskotat.“

6. Dokud lano nepraskne

Druhého dne za úsvitu, po noci značně neklidné díky krabům, kteří se vytrvale pokoušeli dostat dovnitř chýše, naši přátelé nasedli do létajícího člunu a vyrazili za nalezištěm perel. Sandymu, *Úplňku* ani *Otvírači škeblí* sice krabi v nejmenším nevadili, ale ostatní jim svými pokusy zbavit se nezvaných návštěvníků také nedopřáli příliš spánku, takže ráno byli unaveni všichni. Toto ráno se však ideálně hodilo k jejich záměru, dokonce i otevřené moře bylo dnes naprosto klidné, ani útesy chránící lagunu nezdobil obvyklý bělavý prstenec vodní pěny.

Podle Sandyho pokynů Biggles opatrně vedl letoun po hladině k ústí laguny, protože i když dnes nehrozily nebezpečné vlny, voda se zde prodírala úzkým úsekem se značnou silou. Sandy prohlásil, že toto je jediný otvor v bariéře útesů, a jak se střídá příliv s odlivem, vodní proud zde připomíná obrovský mlýnský náhon. Avšak Biggles bez obtíží provedl příd' vodním proudem, díky tahu obou motorů a díky zanedbatelnému ponoru se hydroplán v proudu choval obratněji, než kdyby se tam ocitla klasická loď.

Jakmile vyjeli na otevřené moře, Sandy ukázal prstem. „Tímhle směrem,“ řekl. „Řek' bych, že ani nemá cenu vzlítnout. Snazší bude zůstat na vodě, ale musíme dávat bacha na útesy, v těchhle korálovejch mořích nikdy nevíš, kde na tebe nákej vybafne.“

Ginger seděl obkročmo vpředu na kapotě a tato báječná jízda po modré hladině, přesně jako v závodním motorovém člunu, jej naplňovala takovou radostí, že si nahlas výskal a prozpěvoval, když se rozhlížel kolem, aby včas varoval před možnou překážkou. Čtvrt hodiny tak hladce jeli po moři, které vypadalo pořád stejně, když Sandy řekl Bigglesovi aby zpomalil, protože to místo je už blízko. Přirozeně, že místo se nijak nelišilo od okolí a jeho polohu mohl jen odhadovat s

přesností na několik set yardů. Na moři i orientace s přístroji je vždy jen přibližná. Proto Biggles stáhl plyn a co nejvíce zpomalil, aby Sandy stihl změřit hloubku. Ale Sandy na dno nenarazil. „Musí to být někde tady blízko,“ prohlásil. „Trochu to tady projed, co nejpomaleji.“

Biggles dle Sandyho přání manévroval s letounem, zatímco ostatní zaujali co nejvýhodnější pozorovací pozice a upřeně hleděli do modrozelené hlubiny, kde se mělo vynořit mořské dno.

„To stačí, Biggles, zastav motory!“ zvolal Sandy. „Nechme letadlo, ať ho volně nese proud. Nebudeme zbytečně pálit benzín.“ Pečlivě se zadíval na vzdálený ostrov a porovnal s ním jejich pozici. „Je to někde tady,“ opakoval. „Potíž je v tom, že moře je tak klidný; to obrovský vlnění bylo mnohem větší, když sem tu byl posledně. Díky tomu se bude líp potápět, ale bude těžší najít to správné místo.“

Biggles stáhl plyn a nechal motory jen volně běžet, takže „Scud“ zůstal zdánlivě bez pohybu ležet na čiré hladině. V naprostém tichu přešlo několik minut a všichni pozorně hleděli do hloubky pod nimi.

„Kdyby se na nás někdo díval, mýsl by si zřejmě, že jsme se všichni zbláznili,“ nakonec se usmál Biggles. „Celá posádka létajícího člunu zarputile vyhlíží mořské dno. To musí vypadat pěkně legračně.“

„Snad nepochybuješ, že je to vopravdu tady?“ zamračil se Sandy.

„Dobrotivé nebe, to ne,“ rychle odpověděl Biggles. „Jen mi to připadalo legrační, nic víc.“

„Hej, co to bylo? Mám dojem, že jsem něco zahlédl,“ vykřikl Ginger. *Úplněk* na něj pohlédla a usmála se. „Já vidět,“ řekla, a neslyšně vklouzla do moře.

Ginger okouzleně sledoval, jak se dívka položila na hladinu a s tváří pod vodou bedlivě zkoumala hlubinu. Pak se náhle ponořila, vláčnými záběry paží a téměř nezatelnými pohyby nohou začala plavat dolů. Ginger ji jasně viděl, protože

moře bylo tak čiré, že se zdálo, že to není ani vzduch ani voda; ale zdálo se mu to téměř neuvěřitelné, když viděl *Úplněk*, jak se pod vodou chová tak přirozeně, jako by nikdy jinak nepatřila. Potopila se tak hluboko, že nyní už z ní byla jen matná silueta, kolem níž se tu a tam přehnal houf ryb. Na chvíli zcela zmizela z dohledu a Ginger si ulehčeně vydechl, když ji spatřil hladce stoupat k hladině. Její ruka se vynořila první a v ní svírala velkou škebli. Vynořila hlavu a nadechla se zhluboka s dlouhým hvízdavým zvukem, který měl Ginger v budoucnu tak dobře poznat.

Sandy vydal vítězný pokřik, když zahlédl škebli. „Tak tady jsi!“ volal. „Dno není víc než dvacet sáhů pod námi. Už vím, proč není vidět. Slunce je ještě nízko na obloze. Když sem to místo uviděl prvně, slunce bylo v nadhlavníku.“

„Ano, to zní pravděpodobně,“ souhlasil Biggles.

Úplněk hodila škebli na podlahu letounu a sama se též vyšplhala na palubu. Vzrušeně hovořila se Sandym v domorodém jazyce a živě gestikulovala.

„Říká, že dno pod námi stoupá jako úbočí hory,“ překládala Sandy. Pohlédl směrem, kam předtím ukazovala dívka. „Tam je to prý mělčí. Bude to, jak sem si myslel. Místo, který sem uviděl, je vrchol hory, ukrytej pod mořskou hladinou. Popojed' tam s mašinou, Biggles!“

Biggles tedy zvýšil tah motorů a vezl „Scud“ na určené místo. „Zastav tady – to stačí!“ vykřikl Sandy. „Už vidím dno. Tady je. Řek' bych, že ne hloub jak šest, sedum sáhů.“

Ostatní už teď také uviděli, že má pravdu. Mořské dno bylo vidět zřetelně, přesně jak jej Sandy popsal a bylo poseto velkými polootevřenými škeblími.

Sandy okamžitě přiskočil ke svému potápěčskému obleku a začal se do něj soukat. Tvářil se velmi vážně. „Potápění je velmi nebezpečná činnost,“ řekl důrazně. „Nikdy na to nezapomínejte. Na světě neexistuje pojišťovna, která by pojistila potápěče. Není třeba mluvit o tom, co by se všechno *mohlo* stát – tam dole je pěkná řádka věcí, na který je lepší

vůbec nemyslet. Ale je jedna věc, o kerý vám teď musím říct. Jedním z největších nebezpečí, co vás tam můžou potkat, sou obrovský živý lastury, Ty potvory sou velký jak vana a váží přes půl tuny. Potíž je v tom, že se občas doširoka rozevrou kvůli potravě. Pokud do ní šlápne potápěč – je s ním amen, pokud mu nikdo jinej nepřijde na pomoc a neodřízne mu nohu. Proto sem fakt rád, že tu máme *Otvírače škeblí* a *Úplněk*. Jestli se něco takovýho stane, budou vědět, co dělat.“ Dal každému z nich malou potápěčskou sekyrku a chvíli s nimi hovořil v marquézštině. Oba souhlasně přikývli. Jejich tváře byly teď také vážné.

Algy s Gingerem už měli natrénováno, jak si pomoci s oblékáním potápěčského obleku. „Nezapomeňte na signalizaci,“ řekl Sandy když zdvihl těžkou přilbu. „Jeden signál, doufám, nikdy nebudu muset použít, a to je trhnutí čtyřikrát za sebou. To znamená táhnout, dokud se lano nepřetrhne. Znamená to bezvýchodnou situaci. Je sice šance tak jedna z miliónu, že tento signál kdy použiju, ale pokud jej zachytíte, budete vědět, že sem uvízl na dně a pak táhněte za lano, dokud se nepřetrhne. Ale nikdy netahejte, pokud vám nedám signál. Biggles, slyšíš to?“

„Ano, slyším a rozumím, Sandy,“ tiše odpověděl Biggles.

„Bezva. Tak jdeme na věc, zašroubujte mě,“ pokračoval Sandy a nasadil si přilbu, která po obvodu těsně dolehla na skafandr.

Ginger a Algy zašroubovali matice a Sandy ztěžka položil nohu obutou do potápěčských bot s olovenou podrážkou na příčku žebříku, který byl spuštěn vedle trupu letounu. Na chvíli se zastavil, když měl ještě hlavu nad vodou a usmál se přes sklo. Pak se ponořil. Algy už točil pákou vzdušné pumpy, která byla součástí výzbroje. Ginger popouštěl bezpečnostní lano.

Za chvíli mu náhlé povolení šňůry napovědělo, že Sandy je na dně. Kývl na *Otvírače škeblí*, který rychle spustil velký drátěný koš na škeble. *Úplněk* se sekyrkou v ruce ležela a upřeně hleděla do hlubiny.

Přešlo několik minut, pak Ginger ucítil jedno škusnutí za lano. „Vytáhni koš,“ řekl *Otvírači škeblí* a zanedlouho už všichni spatřili koš, obsahující tak dvacet až třicet velkých perlorodek. Podle Bigglesových pokynů je *Otvírač škeblí* vyklopil na podlahu kabiny a znovu spustil koš.

To se několikrát opakovalo, takže asi po hodině už byla v kabině letadla slušná hromada škeblí, umístěných tak, aby byla váha rovnoměrně rozložena. Sandy už vybral vše v nejmělkším místě a nyní se posunul o kousek dál, do hlubší vody, ale zas ne tak hluboké, aby to působilo obtíže. Chvilími jej mohli zahlédnout, právě jak přicházel přes osvětlený korál či písek. Ginger stěží rozeznával obrysy postavy. Sandy se proti tmavému pozadí ztrácel. Dá se říci, že to byla vlastně pořád ještě mělká voda, která měla jednu výhodu: Sandyho bylo možno vytáhnout rychle, bez nebezpečí vzniku ochromujících křečí, které vznikají při vynořování z hluboké vody. Pro potápěče to znamená velké zdržení, protože se musí vynořovat s přestávkami, aby si jeho tělo uvyklo na změnu tlaku.

Gingerovi se ulevilo, když obdržel signál, že Sandy jde nahoru. Po několika minutách se už vynořila jeho hlava nad hladinu a začal ztěžka šplhat do létajícího člunu. Odšroubovali mu přilbu a sňali ji. „Nevedem si špatně, co?“ prohlásil a usmál se. „Přišel sem si kapičku oddechnout.“

„Jaké je to tam dole?“ ptal se Ginger.

„Docela fajn,“ vesele odvětil Sandy. „Je tam sice pár pěkných srázů, kterým je lepší se vyhnout – prostě je to jako každá jiná hora. Korálový útesy se mi moc nelíbí. Některý jsou moc rozeklaný a ostrý. Musím dávat bacha na pojistný lano a přívod vzduchu, aby se někde nezadrhly. Proud je strhává víc, než sem čekal. Hlídejte, aby byly pořád napnutý, jinak se strašně lehko zamotají mezi útesy.“

Sandy zůstal v těžkém potápěčském obleku a jak předtím řekl, chystal se znovu pod hladinu. „Ještě jedna taková várka a nebudeme už moct vzít na palubu další škeble,“ poznamenal.

„Hlídej počasí, *Otvírači škeblí*. Poznáš, kdy se začíná zhoršovat. Nemůžeme riskovat, že nás překvapí bouřka.“

Obloha však zatím ani v nejmenším nenapovídala, že by se mělo počasí měnit. Moře bylo zcela klidné a po krátkém odpočinku Sandy vstal a pustil se opět do práce.

Uplynulo tři čtvrtě hodiny a těm v letounu se zdálo, že je to celá věčnost. Biggles poznamenal, že Sandymu to určitě připadá ještě delší. Ale pod vahou utěšeně přibývajících škeblí se „Scud“ nořil o poznání hlouběji do moře.

„Už toho stačí, jsme plní,“ řekl nakonec Biggles, když pohlédl na úctyhodnou hromadu škeblí. „Mám spíš dojem, že je nákladu až moc.“

„Jsme moc těžcí?“ znepokojeně se zeptal Ginger.

„Kdyby se rozfoukalo, byli bychom v pěkné šlamastyce. S tímhle nákladem nedostanu letoun do vzduchu, takže mám dojem, že si trochu zahráváme. Naštěstí počasí vypadá docela stabilně,“ dodal, když se rozhlédl po obloze.

„Sandy se vynoří každou chvíli,“ ohlásil Ginger a držel zlehka v ruce pojistné lano, aby cítil očekávaný signál.

Uplynulo několik minut, ale žádný signál nepřišel.

„Už je to dlouho, co naposledy poslal nahoru koš,“ nakonec poznamenal Ginger.

Nikdo mu neodpověděl. Minuty pomalu ubíhaly. Biggles pohlédl na hodiny na palubní desce. „Už je dole přes hodinu,“ řekl po chvíli.

„Zdá se, že se pohybuje. Cítím lehký tah za lano,“ ohlásil Ginger. „Vypadá to, že neuvízl v té velké lastuře, to by se nemohl pohybovat.“

Úplněk ležela a upřeně hleděla přes bok do vody. Už pěknou chvíli mlčela. Náhle vytasila z pod *pareu* dlouhý nůž, stiskla ho mezi zuby a vklouzla po hlavě do moře. Začala rychlými tempy zabírat.

Ginger tázavě pohlédl na Bigglese.

Biggles pokrčil rameny. „Doufám, že dobře ví, co dělá,“ řekl. „Zpropadeně! Vrací se a má pěkně naspěch,“ vzrušeně

prohlásil Ginger. *Úplněk* doslova vyskočila z vody na palubu létajícího člunu. „*Feke*.“ hlasitě křičela. „*Velký feke!*“

„*Feke*. Proboha! To znamená chobotnice!“ zděšeně volal Ginger. Zbledl hrůzou. „Co teď? Zkusíme ho vytáhnout?“

„Říkal netáhnout, dokud nedám signál,“ prohlásil Biggles pevným hlasem.

„Andie bojovat s *feke*,“ řekla *Úplněk* krátce. „Já ne bojovat – zachytila se do lana.“

„Nepřestávej pumpovat vzduch, Algy,“ řekl Ginger a chopil se lana. Ale lanem nehnul ani o píd', bylo napjaté jak struna a lehce se chvělo.

„To je strašná situace. Nemůžeme něco dělat?“ těžce oddychoval Algy, který vytrvale pumpoval.

„Nechme mu ještě chvíli. Možná to zvládne sám,“ řekl s pobledlou tváří Biggles. „Kdyby chtěl, abychom jej vytáhli, vyslal by signál.“

„Možná nemůže, třeba nemá ruce volné,“ upozornil Ginger. „Počkat!“ nařídil Biggles.

Na minutu zavládlo hrobové ticho. Ginger stál jako socha a v ruce držel lano.

„*Otvírači škeblí*, skoč do vody a podívej se, co se tam děje.“ požádal Biggles.

Otvírač škeblí bezeslova pustil šňůru od drátěného koše a vytasil nůž. Chystal se skočit do vody, když tu jej zastavil Gingerův výkřik. „Tahá za lano!“ volal. „Jedna-dva-tři ... čtyři. To znamená táhnout dokud se nepřetrhne lano.“ Ohnul se a vši silou zatáhl, bezvýsledně. Jakoby na laně visela celá korálová hora. „Biggles! *Otvírači škeblí* – pomozte mi!“ křičel.

Přiběhli mu na pomoc, ale ani všichni tři nepovytáhli lano o jediný palec.

„Bože! Vždyť přetrhneme vzduchovou hadici, jestli zabereme ještě víc,“ chraptivě křičel Biggles. „Pumpuj dál, Algy. A my všichni naráz – teď“

Zavěsil se plnou vahou na lano, až pod jejich tahem z lana začala odkapávat voda. Ale nepovolilo ani o píd'.

„Nemá to význam. Drží ho to dole,“ drtil Biggles mezi zuby. „Zkusíme to ještě jednou. *Úplňku*, pojď nám pomoci táhnout!“

Všichni čtyři teď viseli na laně a táhli, až z nich stékaly stružky potu a stroj se výrazně naklonil na stranu. Ale lano jako by bylo připoutáno k samému mořskému dnu. Nepohnulo se.

Biggles se narovnal a olízl si oschlé rty. „Signalizoval nám, že máme táhnout, dokud lano nepraskne,“ řekl změněným hlasem. „Dobrá, tak já ho buď vytáhnu, nebo to lano opravdu přetrhnu. Je to jeho jediná šance.“ Uchopil pojistné lano a obtočil ho kolem dvou ocelových středových vzpěr. „Drž lano tam, kde jsi, Gingere,“ řekl úsečně. „Zakryj si tvář pro případ, že by se přetrhlo a volný konec tě zasáhl. Dávej pozor, ať nepřepadneš přes bok. Jdeme na věc. Ted’ anebo nikdy.“ Rychle usedl na místo pilota. Oběma rukama uchopil páku plynu. Pravidelné pokašlávání motorů se změnilo v hrozivý řev. Stroj se zhoupnul vpřed a pojistné lano se napjalo jako tětíva gigantického luku. Létající člun se hrozivě naklonil pod obrovskou tíhou, až se konec křídla ponořil pod hladinu, a pak začal na vodě pomalu opisovat oblouk.’

„Jaký dáváš záběr?“ křičel Ginger.

„Poloviční tah.“

„Lano se nehýbe. Přidej.“

„Potopíme člun.“

„Ne – *přidej!*“

Řev motorů přešel v hromové burácení.

„Hýbe se – opravdu jde nahoru!“ vykřikl Ginger.

Biggles na chvíli zvýšil na plný tah. Motory ohlušivě řvaly a letoun poskočil jako mladý kůň, když poprvé pocítí pobídnutí ostruhou. Moře se změnilo v obrovský vír zčeřené vodní pěny.

„Jde nahoru!“ znovu vykřikl Ginger a doslova visel na laně. Táhl za lano veškerou silou, až mu vystoupily žíly na propocené čele.

Biggles stáhl plyn a přiskočil mu na pomoc. *Otvírač škeblí* se také chopil lana. „Teď zabereme všichni naráz!“ zvolal Biggles. „Hééj...“

Kousek po kousku začalo lano, z něhož crčela voda, vystupovat z moře. „Tam na konci není jen Sandy,“ prohlásil pevně Biggles. „Díky bohu, že je to úplně nové lano. *Otvírač škeblí*, připrav se s mačetou.“

Neuvěřitelně pomalu, stopu za stopou, se vynořovalo lano z hlubin. Hydroplán ležel, díky jednostrannému zatížení, téměř na boku.

Úplněk klečela a hleděla do vody. Náhle vyskočila na nohy. „Andy, on už tu,“ vykřikla. „On tu s *feke*.“ Sevřela nůž pevně v ruce a divoce vycenila zuby, jako zvíře, které se chystá k boji s nepřítelem, kterého až příliš dobře zná.

Dlouhé chapadlo se vynořilo nad hladinu a hrozivě se kývalo a svíjelo. Ginger sebou trhnul, když mu zasvištělo vzduchem těsně nad hlavou.

„Nevšímej si toho; nepovoluj tah!“ křičel Biggles.

„Stahuje nás to do vody,“ zvolal Ginger.

„Táhni dál!“ znovu zakřičel Biggles. „Už je tady. Ta bestie ho drží. Drž to lano.“ Biggles pustil lano, popadl domorodcovu mačetu a začal divoce sekat do čehosi těsně nad hladinou.

„Pozor, ať nepřetneš lano!“ volal Ginger.

Biggles neodpověděl. Několik chapadel vyplulo nad hladinu, stále se křečovitě svíjela a rozvíjela jako klubko hadů. Další se vynořilo a ovinulo okolo trupu, stroj se povážlivě nahnul a téměř převrátil. Biggles chapadlo přetřel jedním mocným úderem a ostří mačety se zaseklo hluboko do překližky vyztužující trup letadla. S námahou vytrhl mačetu ven a sekal dál. *Otvírač škeblí* i *Úplněk* zuřivě sekali svými noži skoro už ponoření ve vodě, což bylo obzvlášť nebezpečné. Ginger visel celou vahou na laně. Když se nahnul dopředu, aby viděl, jak se situace vyvíjí, zahlédl hrozivě se blýskající oči, velké jako talíře. Spatřil Bigglese, jak vytasil svoji automatickou pistoli a

začal pálit mezi ty oči, výstřel za výstřelem, dokud nevyprázdnil zásobník.

Ginger náhle přepadl naznak, jak sebou člun prudce trhnul, když se lano odlehčilo. Uviděl hromadu šedavě zbarveného masa, jak odplová po hladině spolu s kusy useknutých chapadel. Na chvíli se zděsil, že Sandy je také pryč. Pak ale zahlédl, jak se potápěčská helma objevila nad vodou, když Biggles spolu s *Úplněk* v předklonu táhli Sandyho nahoru. Ten padl bezvládně na okraj.

„Sundejte mu přilbu!“ křikl Biggles a odběhl do pilotní kabiny. Motory zařvaly a „Scud“ se pomalu rozjel po hladině.

„*Mako* dodělat *feke*,“ *Úplněk* ukazovala do moře, kde se náhle objevilo několik žraloků, kteří se rvali o zbytky chobotnice. Ale Ginger tomu nevěnoval pozornost. Třesoucími se prsty sundával přilbu z bezvládného těla. Objevila se Sandyho popelavá tvář, po které stékaly strůčky krve. „Je mrtvý!“ vykřikl.

Algy odběhl do kabiny a vrátil se s polní lahví brandy. Nalil trochu nápoje mezi Sandyho zsinalé rty.

V tuto chvíli se už „Scud“ řítí k vjezdu do laguny rychlostí nepříliš vzdálenou letové. Několikrát se také skutečně od hladiny na několik palců odlepil. Biggles nepovolil rychlost ani když projeli otvorem v útesech na klidnou hladinu laguny a zastavil stroj až v přístavišti. Pak vypnul motory a pomohl ostatním přenést Sandyho na břeh.

Když jej položili na svažující se pláž z korálového písku a drobných lasturek, otevřel oči a podíval se na modrou oblohu pohledem, na který Ginger nikdy nezapomněl. „Zachránili ste škeble v pořádku, doufám...“ slabě zašeptal.

„Krucí, ty starej mamonáři! To víš, že ano,“ trochu se Bigglesovi zadrhl hlas. „Máme tebe a to je jediná podstatná věc. All right, chlapci; pojďme z něj sundat ten potápěčskej mundůr. Cítíš se dost dobře na to, abychom ti jej sundali?“

„Jasně. Sem jen kapičku vodřenej, to je vše.“

Jak ostatní pak uviděli, Sandy nebyl odřený „kapičku“, ale doslova od hlavy až k patě. Živě krvavé pruhy byly všude tam, kde se o něj přišera ovinula svými chapadly. Avšak nebyl vážněji zraněn a brzy se už mohl posadit a usrkávat whisky aby ho, jak říkal, dala trochu dohromady.

„Well, předpokládám, že tohle je konec našeho výletu,“ řekl Biggles.

„Pročpak?“ opáčil Sandy. „Nic takového. Tohle je prostě součást každodenní potápěčské rutiny.“

Ginger se na něj nedůvěřivě zadíval. „Tím chceš říct, – že bys tam dolů šel zas?“ nevěřicně se zeptal.

„Zaručeně. Budu se tam cítit bezpečněj než dřív.“

„Jak jsi na to, k čertu, přišel?“ zeptal se Algy.

„Protože tam dole už nebude žádnéj další takovej chlapík jako tenhle. Určitě to byl pán dost velkého území. Jestli jste ho zabili, což jste museli udělat, bude to tam dole tak bezpečný, jako zrovna tady. Tyhle obří chobotnice, to sou opravdoví králové oceánu; ostatní vodní tvorové to vědí a drží se stranou.“

„Žraloci se postarali o zbytek,“ oznámil mu Ginger.

„To se ví,“ ušklíbl se Sandy a ztěžka se postavil na nohy. „Vlastně to byla moje chyba. V útesu bylo něco jako hluboká puklina. Moc se mi to tam nelíbilo, obzvlášť protože kolem nebyly žádný malý ryby nebo chobotničky. Těchhle malejch potvůrek potkáš všude spousty, nejsou nebezpečný, jen se prohánějí po kamenech jako velcí pavouci. Zdálo se mi divný, že všechny zmizely. Ale v té díře bylo několik velkejch škeblí, tak sem to zkusil. Vlastně jsem měl z pekla štěstí, protože první chapadlo se mi ovinulo kolem přilby. Došlo mi, vo co de, a protože sem nebyl v takový situaci poprvé, zvedl sem ruce, aby mi je chapadla nepřivinuly pevně k tělu. Udělal sem proklatě dobře, protože hned další chapadlo mířilo kolem mýho pasu. Kdybych neměl volný ruce, bylo by se mnou amen, ale takhle sem mohl bojovat. Potyčka trvala aspoň dvacet minut. Mně to připadalo jako hodiny. Viděl sem, jak se na mne ta věc z jeskyně dívá. Používal na mne jenom čtyři ramena, takže sem

myslel, že se ostatníma drží na skále. Nemělo cenu signalizovat, abyste mě vytáhli, dokud se držel čtyřma. To by s ním asi pohnul tak akorát křížník. Ale vodhad sem, že pokud se mi podaří uříznout jedno až dvě chapadla, bude muset zapojit další do boje a tím se oslabí jeho ukotvení. Nejvíc sem se bál, že se do chapadel zaplete vzduchová hadice – to by byl konec. Naštěstí ste ji drželi pořád napnutou, jak sem říkal. Tam dole na dně zuřil neobvyklej zápas – já a ta potvora. Podařilo se mi useknout konce dvěma chapadlům a viděl sem, jak na mne vzal další dvě. V tu chvíli sem měl chuť už už vyslat signál, abyste mě vytáhli, ale chtěl sem si bejt jistej. Slábnul sem a on to věděl. Pořád si mě zkoušel přitáhnout. Viděl sem ty jeho voči. Nedovedete si představit, jaký pokušení to bylo, přijít blíž a vrazit nůž mezi ně; byl sem tou myšlenkou úplně posedlej, ale byla by to jistá smrt. Každou chvíli ta bestie vystříkla mračno inkoustový tekutiny, takže sem pak neviděl ani chapadla, ani nic jinýho. Nakonec mě začal tlouct těma ramenama, byly to strašný rány. Moje ruce byly jako z olova, jak sem je pořád držel nahoře. Pak zachytil moji levou ruku a přitáhl mi ji k tělu. Věděl jsem, že je jen otázka času, než polapí i tu druhou. Mezitím se mu podařilo si mě přitáhnout jen na pár yardů. Tak jsem čtyřikrát trhnul za lano. A to je všechno, co si pamatuji.“

Biggles se zhluboka nadechl. „Bylo to o vlásek,“ řekl. „Nelíbí se mi představa, že bys tam dolů šel zas.“

„Stačí mi den odpočinku a budu zase jako rybička,“ prohlásil Sandy. „Proč se plašit, tam dole na dně leží jmění a to přece stojí za trochu riskování.“

„Well, pro dnešek to zabalíme a uvidíme, jak ti bude zítra,“ rozhodl Biggles. „Co uděláme s těmi všemi škeblemi?“

„Odnoste je na západní stranu ostrova a rozložte je na pláži nad čarou přílivu. Za den za dva se budeme moct jít podívat, jaký sme našli štěstí. Nic na světě není tak vzrušující jako otevírání škeblí, když víte, že v každé se může skrývat malé bohatství.“

„Jasná věc,“ souhlasil Biggles. „Nejdřív něco zakousneme k obědu a pak, zatímco ty si odpočineš, postaráme se o škeble.“

7. Úžasný objev

Sandy byl poraněn více, než zpočátku připouštěl a trvalo to dva dny, než se cítil schopen opět se potápět. Ostatní byli tak vyděšeni tou příhodou, že byli napůl rozhodnuti se vším skončit, ale Sandy o tom nechtěl ani slyšet. Trval na tom, že teď, když už tam není ta obrovská chobotnice, není se čeho bát. Ostatní nakonec ustoupili, takže třetí den přijeli po moři na to místo. Sandy se několikrát potopil, ale před obědem už pocítil známky vyčerpání. Biggles rozhodl odložit další potápění na následující den, nebylo třeba zbytečně spěchat. Sandy připustil, že už téměř vyčistil mělkou oblast a v budoucnosti bude nezbytné, aby postupně pracoval v stále větší hloubce, jak se bude pohybovat dolů po svazích podmořské hory. Ne že by zamýšlel potápět se skutečně hluboko. Upřímně všem přiznal, že práce v hloubkách jsou nad jeho síly a schopnosti, navíc do nich neměl nejmenší chuť. Zároveň zdůraznil, že to nebude ani třeba, protože kdyby už nasbírané škeble vydaly alespoň tolik, kolik jsou ty nejstřízlivější odhady, bylo by snazší i bezpečnější vložit část výtěžku na vybavení škuneru se zkušenou posádkou a najmout japonské potápěče. Tito experti pocházejí ze Čtvrtečních ostrovů blízko australského pobřeží, což je skutečné centrum těch nejlepších potápěčů na světě. Oni sami by mohli jen dozírat na postup operací a používat hydroplán člun zároveň k udržování spojení s Tahiti. Jejich činnost by pak sice nebyla tajemstvím, ale to by už tak nevadilo. To nejlepší by už z naleziště sklidili a nebyl by žádný důvod dále se vystavovat nebezpečí. S tímto rozumným plánem ostatní nemohli než souhlasit.

Když se tak po hladině blížili k ostrovu s tím, že práce je pro dnešek u konce, Sandy náhle zvedl hlavu a usmál se: „Vážení, víte co vám řeknu?“ vykřikl. „Pojďme tohle odpoledne prozkoumat, co jsme ulovili první den. Ústřice už

budou mrtvé, takže kromě smradu, kerej nebude vůbec příjemnej, to půjde snadno.“

Ginger nadšeně přitakal. „To zní jako dobrý nápad.“ řekl.

„Prázdný škeble navršíme na hromadu na pláži, až je vyčistíme. Škuner je pozdějc vyzvedne,“ pokračoval Sandy. „Mají docela slušnou cenu, tak proč se jich zbavovat. Koneckonců, pokud to s perlama moc nevyjde, budeme vděčný i za škeble.“

Všichni souhlasili a tak po rychlém obědě všichni vyrazili na západní stranu ostrova, což nebylo příliš daleko. Tam byly vylovené škeble rozházené, aby shnily.

Sandy i oba Polynésané se nahlas rozesmáli, když uviděli výraz odporu ve tvářích ostatních, jak se blížili k mrtvým škeblím. „Je dobře, že vítr odnáší zápach nad moře; kdyby se tu hromadil nebo vítr foukal na opačnou stranu, poznali byste, co je to pořádně odporný smrad,“ řekl s úsměvem Sandy. Pak se mu ale náhle úsměv vytratil z tváře a starostlivě se zamračil.

„Co se děje?“ zeptal se Biggles, který jej sledoval.

„Jen mě tak napadlo,“ opáčil Sandy, a nerozhodně potrásl hlavou. „Víš nejsem si jistej, jestli bylo moudrý nechat ty škeble takhle shnít. Ten zápach je cítit na moře dvacet mil a ten, kdo ho už cítil, nikdy nezapomene, co to je.“

„Ty myslíš, že – Castanelli by to mohl ucítit?“

Sandy přikývl. „Ano.“

„A v tom případě by mu stačilo jen jej sledovat, aby našel místo, odkud vychází.“

„Na to vem jed.“

„Hm, jo je škoda, ale teď s tím už nic nenaděláme. Už se to nesmí opakovat. Příště otevřeme škeble a zakopeme zbytky hned, jak skončíme.“

„Přesně, to bude nejlepší.“

Sandy nesl kbelík s prázdnou plechovkou od sucharů. Když došel ke škeblím, naplnil kbelík mořskou vodou a pečlivě pozorován ostatními začal s prací. Jednu za druhou zvedal škeble, každou podržel nad kbelíkem, prstem prohmatával vnitřek

a vyškrábnul zbytky mrtvé ústřice do kbelíku. Prázdné házel na jednu stranu a *Otvírač škeblí* je tam rovnal do úhledné hromádky. Takto otevřel skoro čtyřicet škeblí, každou z nich odhazoval se zklamaným zavrčením, až nakonec vydal divoké výsknutí a vítězně v ruce držel malý bílý předmět, který jako by plápolal skrytým plamenem. Byl velký asi jako drobný oblázek. „Tak tady je číslo jedna,“ prohlásil a malá perla šla z ruky do ruky. „Teď sme protrhli smůlu a povedem si líp.“

„Jakou má tahle cenu?“ zeptal se Ginger.

„Zakroutil bych kupci nosem, kdyby mi za ni nabízel míň než pět set liber.“ dušoval se Sandy.

„Tímhle tempem to tedy potrvá, než naplníš ten slibovaný klobouk,“ vmísil se s úsměvem Biggles.

„Jen tak nespíchej,“ vážně odvětil Sandy. „V tyhle hře nikdy nevíš, co tě čeká v následující chvíli. Můžeš otevřít tisíc škeblí a nenajít ani tu nejmenší perličku a pak klidně najdeš šest za sebou. Moc bych se divil, kdybychom v téhle várce nenašli jednu nebo dvě opravdu velké perly.“

Jakoby na potvrzení jeho slov hned následující škeble vydala pět malých perel – ne moc hodnotných dle Sandyho, ale byl to alespoň určitý výsledek. A tak práce pokračovala.

Vzrušení dostoupilo vrcholu, když Sandy náhle zvedl hodně velkou perlu ve tvaru srdce. On sám byl snad nejvíce u vytržení. „To je přece zázitek,“ nadšeně volal. „Jednoho dne bude zdobit korunu nějaké královny nebo princeznu čelenku, a když ji v novinách uvidíte na fotografii, uvědomíte si, že právě vy ste jí pomohli z mořského dna. Ta perla má cenu pět tisíc liber, na to dám krk.“

„Je krásná,“ vydechl Ginger.

„Už nikdy nebude vypadat tak krásně jako v tuto chvíli,“ smutně podotkl Sandy.

Jak práce pokračovala, hromádka perel v kbelíku stále narůstala a prázdné škeble tvořily nablízku velkou mohyly. Když prohlédl a odhodil poslední škebli, celkový výsledek snažení byl pět velkých perel značné hodnoty, devatenáct

střední velikosti, jedna dvojítá, čili dvě perly „srostlé“ dohromady, a dvě plné hrsti drobných perliček nevelké hodnoty.

„Myslím, že je to dobrý výsledek, nemůžeme si stěžovat,“ uspokojivě konstatoval Sandy. „Jestli tahle troška nevydá za dvacet tisíc liber, tak sním vlastní klobouk.“

„Co jsou zač ty pěstované perly, o kterých se teď tolik píše?“ zeptal se Ginger. „Slyšel jsem, že je Japonci pěstují na takových zvláštních farmách. Vkládají do škeblí zrnka písku nebo něco podobného, co způsobí, že škeble začne vylučovat perleť a vytvoří perlu.“

„Pchá!“ Sandy se znechuceně ušklíbl. „Neříkej mi o pěstovaných perlách. Ty se s opravdovými vůbec nedají srovnat. Brzy si jich budeš moct koupit v každém obchodáku deset kusů za penny.“

„A co je na nich špatného?“

„Nic moc, když je poprvé vytáhneš ze škeble. Ale sou rostlý příliš rychle a jako většina věcí dělaných ve spěchu, nemají velkou životnost. Postrádají ten neopakovatelný vnitřní oheň pravých a často se olupují. Perla se skládá z mnoha slupek, jako cibule, víš.“ Zatímco Sandy mluvil, jeho prsty prohledávaly břečku na dně kbelíku a hledaly ty perly, které mohly uniknout pozornosti.

„U všech všudy! Teď jsem si na něco vzpoměl,“ vykřikl Ginger.

„Na copak?“ zeptal se Biggles. „Na tu škebli, kterou *Úplněk* vylovila, když se poprvé potopila. Nechal jsem si ji na památku. Položil jsem ji tam u toho stromu a dočista na ni zapomněl. Skočím pro ni.“ Rozběhl se k palmě, na kterou ukázal, a vrátil se v ruce s pootevřenou škeblí. „Moc nevěřím, že tam něco bude,“ nedůvěřivě si měřil škebli, která byla oproti ostatním dost malá a místy jakoby porostlá bradavicemi. Zvenčí byla poseta drobnými lasturkami a zjevně byla dosti stará. Usedl na písek a ponořil prsty do kaše, která ještě před několika

dny byla živá ústřice. Náhle ztuhnul a rozhlédl se po ostatních. Doširoka otevřel oči. Zbledl ve tváři a zrychlil se mu dech.

„Vidiš – tohle to s tebou udělá, když narazíš na první,“ řekl Sandy.

Ginger pomalu vytáhl prsty a v nich držel mimořádně velkou okrouhlou perlu, velikosti duhové kuličky na hraní. Nebyla bílá, ale růžová a jak tak ležela v jeho chvějící se dlani, blýskala se tajuplným svitem, jako by byl do ní vdechnut život.

Zavládlo ticho, které přerušil až Sandy. „Ježkovy oči!“ vydechl a pobledlý fascinovaně zíral na perlu, která jakoby jej přitahovala magickou silou. „Už sem v životě pár perel viděl a byly mezi nima krásný kousky, ale takovouhle sem ještě nikdy neviděl. Tenhle drobeček vyvolá pěkný poprask, až se dostane do Paříže.“

Ginger odhodil škebli stranou a chystal se něco říci, když tu *Úplněk* tiše vykřikla. Hleděla přitom na škebli, která se pádem ještě více pootevřela. Ostatní na ni také pohlédli a uviděli, jak se něco růžově třpytí mezi rozevřenými polovinami škeble. V tichu, přerušovaném jen šelestěním palmových listů, ji Ginger zdvihl a pomalu vytáhl druhou narůžovělou perlu. Položil ji na dlaň levé ruky vedle té první. Obě tvořily dokonalý pár.

Sandy nebyl schopen slova. „Jen se na ně podívejte!“ řekl se sevřeným hrdlem. Pak znovu, „Jen se podívejte a, říkám vám, dívejte se dobře, protože teď se díváte na něco, co už nikdy v životě neuvidíte – ani kdybyste žili milión let. Buďte si jistí, že muži v této oblasti lovíli perly celé roky, někteří přes půl století, a nikdy přitom nespatrili něco takového. Není na světě mnoho lidí, kteří kdy viděli perlu této třídy, a což teprve dvě. Mám z toho takový zvláštní pocit...“

„Teď může mít každý z nás jednu.“

„Každý jednu?“

„Jednu my a druhou *Úplněk*.“

„Cože!“ Sandy se téměř zalknul. „Rozdělit takovýhle pár? To nemůžeš. To by byl zločin. Tyto dvě perly se společně

zrodily a musí navždy zůstat spolu. Copak si neuvědomuješ, co to znamená mít pár – no, možná si to fakt neuvědomuješ. Každá z těchto perel samotná má cenu deset tisíc liber, ale pokud jsou v páru, můžeš žádat, kolik chceš. Králové by dali do zástavy svá království.“

„Ano, myslím, že by měli zůstat pohromadě,“ souhlasil Biggles.

„A co *Úplněk*?“

Děvče sešpulilo rty. „Já nechťtít,“ řekla prostě. „Vy mi třeba koupit červené korále u Lo Singa.“

„To se ví, že koupíme,“ souhlasil Sandy.

„Ty jí chceš dát lacinou šňůru barevných korálků za *takovouhle* perlu?“ rozhořčeně křičel Ginger.

„Ona jim dá přednost. Sama to řekla a myslí to *vážně*.“

„No ale to mi připadá jako pořádná lumpárna,“ bručel Ginger.

„Já spokojená,“ vesele volala *Úplněk*. „Já moc ráda korále.“

„Dobrá, když to říkáš ty,“ neochotně se vzdával Ginger. „Prostě si vybereš vše, co budeš chtít z celého Lo Singova obchodu, až se vrátíme zpátky na Rutuonu a tihle vydřiduši to pěkně zaplatí.“

Úplněk nadšením zatleskala. „Moc parfémů a moc pudřenek,“ volala.

Ginger se díval zděšeně, ale Sandy se jen ušklíbl. „Jen počkej a uvidíš, jak vyjde z toho krámu,“ pochechtával se. „Bude příšerně nalíčená a napudrovaná a bude vonět jako celá parfumerie a pár dní si bude hrát na velkou nóbl dámu. Pak si půjde zaplavat a na všechno zapomene.“ Povstal. „Bude načase vyrazit na cestu zpět,“ řekl. „Celkem by mi bodl šálek čaje, abych spláchl tenhle zápach z krku. Je taky potřeba najít bezpečné místo pro tyhle perly. Není prozíravé nechávat je na palubě „Scudu“ dokud budeme pracovat, tam by se mohlo leccos přihodit.“

Kráčeli zpátky podél laguny cestou do tábora, kde ze všeho nejdřív Sandy zahrabal plechovku s perlami do sypkého písku pod výrazné, sluncem vybělené korálové skalisko. „Tam by měly být v bezpečí,“ řekl, když se vrátil k ostatním, kteří mezitím připravili čaj.

Po jídle se Biggles pohodlně opřel, zapálil si cigaretu a Sandy začal pokuřovat ze své dýmky. „Tomuhle teda fakt říkám úspěšnej den,“ řekl. „Ještě jeden či dva takový úlovky a máme o pohodlnej život postaráno. Jen si přeju, ať to počasí vydrží.“

„A taky zásoby potravin,“ vložil se Biggles. „Tenčí se příliš rychle. Nepočítal jsem se šesti žaludky, když jsem sepsíval potraviny.“

„Mohli bychom vylepšit jejich stav lovením ryb,“ odvětil Sandy. „Moře se jimi jen hemží. Táhle je vlasec a pár háčků, proto sem je přines. *Úplněk* a *Otvírač škeblí* znají druhy, které jsou k jídlu.“ Obrátil se k oběma Polynésanům. „Mládeži, skočte nalovit trochu ryb,“ požádal.

Otvírač škeblí s *Úplněkem* vyskočili na nohy a chopili se rybářského náčiní.

„Počkejte. Půjdu s vámi,“ zvolal Ginger a přidal se k nim na pláži z jemného bílého korálového písku.

Ušli kus cesty a po bedlivém prozkoumání několika míst, *Úplněk* se nakonec zastavila u mělké zátoky, kde se korálový útes prudce svažoval do nádherné vodní nádrže. Hladinu nezčeřila ani vlnka a hejna ryb se líně mýjela ve vodě průzračné jak křišťál. Mezi okrajem útesu a hladinou přírodního bazénu byl výškový rozdíl podle místa dvě až dvacet stop, ale k vodě vedlo mnoho přírodou vytvořených stupňů a schodů. Malebný obraz dokreslovala skupinka palem, z nichž jedna přesahovala daleko nad bazén, až se její dlouhé listy dotýkaly jejího věrného odrazu na hladině.

Úplněk nabodla na háček jako návnadu kousek ústřice, které zde v hojném počtu lnuly ke korálovému skalisku. Zanedlouho už vytahovala ryby z vody tak rychle, jak jen stačila nahazovat udici. Pak se rybaření chopil Ginger a

hromada ryb všech tvarů, velikostí a barev, které sebou plácaly na břehu, utěšeně narůstala. „To nám už stačí,“ řekl nakonec. „Nemá význam jich více zabíjet jen pro potěšení z lovu, navíc je to spíš dřina než odpočinek. Nevím, jestli vůbec zvládnem sníst ty, co už máme.“

„Já plavat.“ *Úplněk* odhodila prut stranou a vklouzla do vody jako vydra. Ginger ji chvíli pozoroval, jak se lehce pohybuje pod vodou, jakoby spíš byla mořským živočichem než člověkem. Pak si svlékl košili. „Tohle si musím také zkusit,“ řekl *Otvírači škeblí*, který sbíral spadlé kokosové ořechy. Odkopl plátěné boty a vstoupil do vody. Rozhlédl se po dívce. Vlny, které vyvolal, jemně šplouchaly o korálový břeh; dno bylo zcela jasně vidět, ale po *Úplňku* ani stopa. Čekal tam a pocit neurčité nejistoty rychle přerostl v úzkost, protože dívka se stále neobjevovala. „Hej! *Otvírači škeblí!*“ zavolal stísněným hlasem. „Něco se přihodilo *Úplňku*.“

Chlapec okamžitě upustil náruč kokosových ořechů a rozběhl se k okraji bazénu a očima začal rychle prohledávat každé místo ve vodě. Tvářil se zmateně. Pak se na chvíli zadíval směrem k otevřené laguně a rozběhl se po okraji zátoky. Pečlivě přitom pozoroval hrubé korálové stěny. Známky neklidu v jeho tváři nezmírnily Gingerovu úzkost, která už pomalu přecházela v paniku.

Náhle se *Otvírač škeblí* zastavil a obloukem skočil do vody. Ginger doběhl na to místo jen o chvíli později. Nejdříve viděl jen zčeřená kola vln, jak se tělo *Otvírače škeblí* ponořilo; pak, jak se vlnky rozplynuly a narazily na břeh, dychtivě se zadíval po Polynésanovi. Ale ten zmizel beze stopy. Ginger tam bez pohnutí hleděl a nemohl věřit vlastním očím. Uplynula minuta... Dvě minuty... Po *Otvírači škeblí* stále ani stopa. Ginger už věděl, že ani Polynésané nemohou vydržet pod vodou o mnoho déle a zmocnil se jej mrazivý strach. Nikdy v životě se necítil tak bezmocně. Poběhl kus podél korálového břehu, aby lépe viděl na místo, kde domorodec zmizel, ale jediné, co spatřil, byla tmavá skvrna, jakoby tam voda byla hlubší.

Ted' to už bylo více než pět minut od doby, co se *Úplněk* potopila do bazénu a on věděl, že žádná lidská bytost nemůže tak dlouho vydržet pod vodou. „Dostala ji chobotnice,“ mysl si a otrásl se hrůzou. Najednou cítil odpor k tomu překrásnému místu, kde zákeřně číhala smrt.

Právě se chystal rozběhnout se k ostatním, aby jim sdělil, co se stalo, když se náhle zčeřila hladina a vynořila se lidská hlava. Byla to *Úplněk*. Rozpustile se rozesmála.

„Hele, poslyš, co to má znamenat? Vyděsila jsi mne skoro k smrti,“ rozzlobeně křičel Ginger, ale přitom se mu zhluboka ulevilo.

Úplněk odpověděla dalším perlivým smíchem. „Já plavat,“ volala a rozpustile pod vodou vypouštěla bubliny.

„Ty nejsi holka, ale ryba,“ šklebil se Ginger.

Vynořil se *Otvírač škeblí*. Oba pak společně plavali ke korálovému břehu, na kterém stál Ginger. *Úplněk* k němu natáhla svoji hnědou ruku. „Pojď,“ řekla.

„Kam?“ nevěřicně se zeptal Ginger.

„Já ukázat.“

„Co mi chceš ukázat?“

„Dno moře. Překrásné dno moře.“

„Všechno vidím odtud, kde stojím,“ prohlásil Ginger.

„Pojď,“ řekla zase *Úplněk*. „Já ukážu.“

Otvírač škeblí se připojil. „Ano, my ukážeme,“ řekl. Vytáhl se na útes a vybídl Gingera, aby se potopil. „Ty moc se nadechnout a pak jít se mnou.“

„Žádný strach.“

„Bílý muž a strach – cha.“

Ginger zrudl. „Nejsem žádný třasořitka,“ odfrkl. „Ukážu vám, že se nebojím.“ Zhluboka se nadechl a skočil do vody. Už se chystal zamířit zase nahoru, když si uvědomil, že *Otvírač škeblí* a *Úplněk* jsou mu po boku a pohybují se s takovou samozřejmostí, jako by byli někde na zemi a ne pořádný kus pod hladinou. Následoval je a viděl, že směřují k temné jeskyni

asi dvacet stop pod vodou. Na nic už nečekal a vystřelil k hladině. Vytáhl se na útes a nohama pokopával ve vodě.

Oba domorodci se vynořili. *Úplněk* se bolestně zamračila. „Ty se bát,“ řekla s výtkou v hlase. „Ty pojď – moc vzduchu.“

„Vzduchu?“

„Moc vzduchu v jeskyni.“

„A co feke.“

„Žádný feke.“

„Dobrá! Tak já jdu.“ Ginger se znovu zhluboka nadechl a ponořil. Viděl, že oba jsou mu po boku a lehce plavou do jeskyně, tentokrát je následoval. Říci, že byl vystrašen, když vplouval do tmavého otvoru, je příliš slabé slovo na to, co pociťoval, ale pevně stiskl zuby a vytrvale plaval za těmi postavami, které před ním hladce klouzaly vodou. Byl už téměř na konci s dechem. Cítil, že se musí nadechnout nebo zemře, ale věděl, že teď je už příliš daleko, než aby se mohl vrátit. Jediné, co mu zbývalo bylo plavat dál a věřit, že *Úplněk* nelhala, když slibovala „moc vzduchu“. Strašně se vyděsil, když mu něco sevřelo paži a pokoušel se tu věc strhnout, ale byla to *Úplněk*, která se mu snažila pomoci. Zamířila přímo nahoru. Následoval ji a za chvíli se jeho hlava vynořila nad hladinu. Několik minut jen těžce popadal dech. Pak se rozhlédl a spatřil *Úplněk* a *Otvírače škeblí*, jak sedí na korálovém převisu v prostoře, jíž byla určitě jeskyně, ale jeskyně jakou by si nepředstavil ani v těch nejfantastičtějších snech. Připlaval k nim a vyšplhal se nahoru a až teprve tady si úplně uvědomil tu neskutečnou krásu okolo.

Jeskyně byla vlastně jen krátká chodba, která vedla do většího prostoru v korálu, jejíž strop byl nad úrovní mořské hladiny. Její krása mu vyrazila dech. Byla to nádherná, pohádková sluj, celá ponořená do tak syté modři, hluboké a neskutečné, jakou dosud nikdy nespatriil. Ultramarínová hladina odrážela světlo jako modrý planoucí oheň. Kapky z jeho nohou dopadaly a rozstříkávaly se jako modré jiskry. Zprvu nemohl určit, odkud světlo přichází, pak postřehnul, že přichází podvodním tunelem

a odráží se po prostupu vodou. Výsledek byl nepopsatelný. Vypadalo to, jako by bylo toto místo nasvětleno skrytými modrými reflektory. Ponořil ruku do vody; náhle se zatřpytila stříbřitou modří, jakoby nevložil ruku do vody, ale do chladného modrého plamene. Celá sluj byla tak nasycena nadpřirozeným světlem, že by jej tu nepřekvapila ani mořská víla. A skutečně, oba Polynésané vypadali spíše jako pohádkové bytosti než lidé.

Nějakou dobu seděl zcela nepohnutě, uchvácen pohledem, a hleděl do safírově průzračné vody, v níž se pomalu míhaly drobné rybky nad bílým pískem a nad ním se klenula duhová klenba. Přepadl jej divný pocit, že už není mezi živými na zemi a že se vznáší na modrém oblaku.

„Tohle je určitě to nejbáječnější místo, jaké jsem kdy spatřil,“ řekl nakonec k ostatním. Věděl, samozřejmě, že korál je tvořen skořápkami milionů drobných mořských živočichů, a že během dlouhých věků takto vznikly celé ostrovy. Připlavené věci, třeba chalupy, jsou na ně vyvrhány vlnami, časem shnijí a vznikne první humus. Na ten je dříve či později vyplaveno semínko nebo je přinesou ptáci; rostlina vyroste, zahyne a shnije, čímž se vytvoří základ půdy pro větší rostliny. Takhle nějak tušil, že vznikl i Sandyho ostrov. Co možná nevěděl, bylo to, že po čase živočichové, tvořící korál, zahynou. Jejich obydlí ztrácejí svoji odolnost a nevyhnutelně se rozpadají. Korálové formace nemusejí být vždy pevné; zůstávají v nich dutiny, a když korál zcela vymře, postupně se zvětšují činností vody. Tyto dutiny či otvory mohou být malé, ale také mohou dosahovat velkých rozměrů. Ta, ve které se ocitl Ginger, byla mimořádně velká, mezi třiceti a čtyřiceti stopami dlouhá a asi poloviční šířky. Strop byl od vodní hladiny vzdálen asi dvacet stop a Ginger usuzoval, že celá sluj se vlastně nachází pod ostrovem; klenba opravdu nemohla dosahovat více než několik stop pod místo, kde ještě před několika minutami stál vysoko na břehu. Za těchto okolností mu bylo jasné, že by se dalo prokopat do prostory zvenčí a fakt, že vzduch, který zde dole

dýchal, byl čerstvý, jej v tomto názoru utvrzoval. Ačkoli je neviděl, věděl, že v korálu musejí být trhliny, kterými sem prosakuje vzduch.

Nakonec se zvedl. „Mohl bych tu sedět celé hodiny,“ řekl. „Ale musíme se vrátit, nebo se budou ostatní strachovat, co se s námi stalo.“

Ted, když věděl celé tajemství, už se nebál. Potopil se do vody a prudce vyrazil ke vchodu, ostatní za ním, a společně se vynořili na hladinu uprostřed přírodního bazénu. „Proklatě! Musíme sem přivést ostatní,“ prohlásil Ginger, když ze sebe setřásal vodu. „Ale zatím jim o tom nepovíme; budeme to tajit, abychom je pak překvapili.“

Pomohl ostatním pobrat ryby a společně se vrátili do tábora. „Dali jste si na čas,“ řekl Biggles.

„Byli jsme si trochu zaplavat,“ lhostejně připustil Ginger.

8. Příšery z hlubin

Oba následující dny naši přátelé už za úsvitu vstávali a rychle přijížděli k nalezišti, aby co nejlépe využili přízně počasí, která, dle *Otvírače škeblí*, asi nebude trvat dlouho, protože se blíží období častých bouřek. *Otvírač škeblí* i *Úplněk* souhlasili se Sandym, že v oblasti nebude už žádný další *feke* a často jej doprovázeli na mořské dno, aby mu dělali společnost nebo i vynesli nějaké škeble nahoru. Chovali se jako dvě děti na prázdninách. Tolik si dobírali Gingera kvůli jeho respektu k vodě, že jednou či dvakrát, když Sandy nahoře odpočíval, se odhodlal spolu s nimi potopit a zkoušel zároveň s nimi plavat do hloubky; brzy ale přišel na to, že je to mnohem těžší, než se mu zpočátku zdálo. *Úplněk* mu říkala, aby se nikdy nedíval nahoru, když je hluboko pod hladinou, protože vzdálenost k povrchu se vždycky zdá větší, než je ve skutečnosti a to člověka vyděsí. Tvrdila, že je lepší si představovat, že je jen těsně pod hladinou. Ale to jen přimělo Gingera, aby si to ověřil a, i když byl jen sotva třicet stop hluboko, ten pohled jej natolik vyděsil, že v hrůze chvatně vyrazil k hladině. Pod odborným vedením jeho dvou domorodých učitelů se však jeho schopnosti potápět se a vydržet pod vodou se zadržným dechem rychle rozvíjely a tak na konci druhého dne už s nimi mohl vesele dovádět pod hladinou.

Ještě se naposledy potopil, pevně odhodlán překonat vlastní rekord a dostat se na hloubku čtyřiceti stop. S maximálním vypětím se ponořil a bylo mu jasné, že uspěl. Právě se obracel, aby začal zase stoupat nahoru, když koutkem oka zahlédl podivný stín, který pomalu přešel nad nakupenými bílými korály těsně pod ním. Nijak zvlášť jej to nevzrušilo, protože předpokládal, že to byl buď *Otvírač škeblí* nebo *Úplněk*, kteří se často k němu ve vodě nepozorovaně přibližovali a tropili si legraci. Proto se rozhlédl, aby viděl, který z nich to byl. V tu chvíli by se v něm však krve nedořezal,

protože zahlédl žraloka, jak krouží sotva dvacet stop nad ním. Díval se přímo na Gingera. Nebyl to obyčejný žralok, ale mimořádně velký kus, přes dvacet stop dlouhý, se špinavě bílým zabarvením.

Bylo mu jasné, že je ztracen. Neměl žádný nůž na obranu a patrně by jej nebyl schopen úspěšně použít, ani kdyby nějaký měl. Nejstrašnější bylo vědomí, že bude muset stoupat nahoru vstříc té kreatuře. Dole už zůstat nemohl, protože byl u konce s dechem a dobře věděl z předcházejících pokusů, kdy žádné nebezpečí nehrozilo, že, dříve než dorazí k hladině, jeho plíce budou pálit tak nesnesitelně, jako by se měly každým okamžikem rozskočit. Zoufale se snažil být obrovskému tvorů co nejdál a začal stoupat nahoru. S příšernou jistotou k němu žralok pomalu zamířil.

V tu chvíli zahlédl *Otvírače škeblí s Úplňkem* jak rychle plavou dolů. Celá scéna byla tak přehledná, jako by se odehrávala na souši. *Otvírač škeblí* neuvěřitelnou rychlostí plaval přímo k žralokovi. Ginger stále stoupal, ale síly jej rychle opouštěly. Jako ve zlém snu nemohl přitom odpoutat pohled od strašlivé podívané. Zřetelně viděl, jak se obrovská bestie přetáčí na záda, aby jej mohla uchvátit, jak žraloci vždy činí než se zakousnou do své oběti; viděl *Otvírače škeblí* jak se rychle přiblížil k žraločí hlavě, viděl jej zaútočit nožem a viděl i tmavou skvrnu, která vytryskla z rány. *Otvírač škeblí* znovu udeřil. Žralok se mrštně otočil s mohutnými čelistmi otevřenými. Ale v tom okamžiku už byla pod ním *Úplněk* a vrazila svůj nůž vzhůru, přímo do žraločího břicha.

Ginger se z posledních sil snažil dostat nahoru a voda kolem něj už nebyla čirá, ale plná hnědavých chuchvalců, o kterých věděl, že je to krev. Dál už neviděl nic, obraz se mu rozplynul před očima a při vědomí jej držela jen strašná představa žraločích čelistí, které mu každou chvíli sevrou nohy. Na hladinu vyplul zcela bez dechu a Algy se Sandym jej vytáhli na palubu.

Několik vteřin jen bezvládně ležel na podlaze kabiny a snažil se lapavými dechy polapit alespoň trochu vzduchu. Chtělo se mu zvracet, byl v šoku. „Jsou už nahoře?“ vydal nakonec ze sebe s obtížemi a myslel tím *Otvírače škeblí* a *Úplněk*.

„Ještě ne,“ řekl Sandy.

„Ale – tam dole – je žralok.“

„Vím, viděli jsme ho. Oba šli hned po něm,“ odvětil Sandy.

„Ale on je zabije.“

„Toho se neboj,“ prohlásil pevně Sandy. „Jsou na takové věci odmalička připravováni. Marquésan je pro žraloka více než vyrovnaný soupeř. Výjimečně jej žralok poraní, to když ta bestie zaútočí nečekaně, ze zálohy. Když ji ale uvidí včas, vždy bych si vsadil na Marquésana. Lov žraloků je pro ně druhem sportu.“

„Mně to tedy jako sport nepřipadá,“ reptal Ginger a vrávoravě se postavil, aby viděl, co se odehrává ve vodě.

Úplněk se vynořila na hladinu a vyšplhala se na palubu. „Aué. Ten mako byl zlý,“ mumlala.

Otvírač škeblí ji po chvíli následoval a Ginger se všiml, že krvácí na rameni. „Nebesa! Kousl ho!“ volal.

„Ne, je jen odřený,“ rychle odvětil Sandy. „Žraločí kůže je drsná jako skelný papír – musel se o něj otřít.“

Oba Polynésané seděli na palubě létajícího člunu a ztěžka oddychovali. Rychle hovořili svým jazykem.

„Co říkají?“ zeptal se Biggles.

Sandy přeložil. „Ještě ho nezabili. Do boje se vložil mečoun a zaútočil na žraloka, ten začal prchat a mečoun šel po něm. Říkají, že ho přivábila krev ve vodě. Mimochodem, přísahají, že ten mečoun byl ještě větší než žralok.“

„Ale ti nejsou tak nebezpeční, že?“ ptal se Ginger.

„To bych neřekl,“ odvětil Sandy. „Neútočí sice na lidi tak často jako žraloci, ale když zaútočí – tak, to sbohem. Ten meč

nenosí jen tak pro parádu. Slyšel sem nejeden příběh, jak mečoun prorazil mečem trup lodí.“

Ginger se tvářil nedůvěřivě.

„Tak ty tomu nevěříš? No dobrá, jen někdy běž a podívej se do oficiálních námořních záznamů. Mečoun jednou zaútočil na loď původem z Plymouthu, menovala se *Fortune* a prorazil svým mečem měděné kování, třípalcové týkové prkno a dalších dvanáct palců dubového dřeva – a ještě prorazil sud s olejem umístěný uvnitř. Jednomu britskému námořnímu veliteli – méno si už nepamatuju – udělal mečoun takovou díru do lodi, že musel okamžitě do přístavu a všechny pumpy nestačily čerpat vodu z lodi. Nedělej si, chlapče, o mečounech falešné představy.“

„V tom případě bude moudřejší zmizet,“ vložil se do hovoru Biggles. „Nelíbí se mi představa, co by nám mohla taková potvora nadělat za škodu, když uvážíme, že nás od vody dělí jen zlomek palce kovu.“ Rychle se otočil, protože se od vody ozvalo hlasité šplouchnutí. „Haló! Co se děje?“ vykřikl.

Všichni stáli a zírali ve směru nečekaného hluku. Nebylo tam nic, co by jeho původ objasnilo, ale rozplývající se pěna na hladině prozrazovala, že je sluch nemýlil.

„Podívejte!“ pronikavě zvolal Ginger.

Varování nebylo zapotřebí, protože to viděli všichni v letounu. Obrovský šedý žralok, možná ten, který zaútočil na Gingera, ale také možná dočista jiný, vyskočil vysoko z vody, tak vysoko, že vypadal, jako by se ve vzduchu zastavil a pak se s mohutným cáknutím ponořil zpátky do vln. Ale nebyl sám, protože jen o zlomek chvilky později se na stejném místě vynořil obrovský mečoun. Měl dobrých pětadvacet stop na délku.

„*Apau!*“ vykřikl *Otvírač škeblí* se stopou strachu v hlase. „*Jet!* Rychle jet!“

„Radši popojedeme, Biggles; on si myslí, že je to nebezpečný,“ řekl Sandy. „A pokud si on myslí, že je to nebezpečný, pak na to můžeš vsadit krk.“

Biggles odběhl do pilotní kabiny, zatímco ostatní začali horečně uklízet náradí a předměty, které se všude povalovaly. Sandy byl ještě v potápěčském obleku – bez přilby, protože jen odpočíval mezi potápěním, ale rychle jej sundal. Když vzhlédl, spatřil mečouna, jak se znovu vynořil, nyní jen sotva sto yardů od letounu. Mířil přímo k létajícímu člunu. „Podívejte se, všichni, on to myslí vážně,“ zvolal. „Bojím se, že už nás objevil.“

První motor naskočil. Po něm druhý. Ale „Scud“ sa sotva začal rozjíždět, když pocítil strašlivý úder, který jej napůl vyhodil z vody. Všichni uvnitř popadali. Horší bylo, že Biggles byl vržen přes kabinu a stroj bez řízení divoce změnil směr, než se Biggles opět dostal na své místo.

V tu chvíli obrovská ryba prorazila hladinu asi třicet stop od letadla. Biggles vši silou přidal plyn a roztočil jen jeden z motorů na plný tah, aby stroj stočil směrem od nebezpečí; ale dříve než letoun stačil nabrat rychlost, přišel další zuřivý úder. Něco narazilo do trupu a pět stop meče vniklo do kabiny. Sandyho minul jen o pár palců. Meč hned zase hladce zmizel a zbyla po něm zející díra, kterou se začala dovnitř hrnout voda. Algy na ni hodil ručník a marně se pokoušel zastavit proud vody. „Řekni Bigglesovi, ať vzlétne!“ křičel. „Takhle se za pár minut potopíme.“

Ginger se rozběhl do pilotní kabiny. „Zvedni to rychle do vzduchu!“ volal. „V trupu je díra.“

„Pokouším se o to,“ odseknul Biggles.

Ginger viděl mečouna na hladině, jak se otočil sotva padesát stop od nich. „Jde na nás znovu!“ vykřikl a tasil svoji automatickou pistoli, páčil výstřel za výstřelem do té mocné bestie. Nevěděl, zda ji zasáhl, ale to už nebylo tak podstatné, protože „Scud“ teď uháněl rychleji, než aby mu mohla ryba stačit. Odběhl zpět do kabiny, kde panoval naprostý chaos. Přes veškeré úsilí jej zastavit proud vody stále pronikal otvorem. Podlaha už byla prakticky celá zatopená. „Řekni Bigglesovi, ať

nezpomaluje,“ křikl Algy. „Pokud se nám podaří odstartovat, voda vyteče.“

Ginger vběhl zpátky do pilotní kabiny a popsal Bigglesovi, co se děje.

„Nemůžu to dostat do vzduchu,“ řekl stručně Biggles. „Zkoušel jsem to. Ale s těmi škeblemi a vodou, nejde to.“

„Co uděláme?“

„Hod’te všechno přes palubu. Nejdřív zahod’te potápěčský oblek – ten je nejtěžší.“

Když vběhl zpět do kabiny, pohlédl Ginger ven bočním okénkem a uviděl, že jsou ještě dobré dvě míle od ostrova. „Scud“ se řítí po hladině ohromnou rychlostí, ta ale nestačila, aby vzlétl. „Všechno přes palubu,“ zvolal. „Vyhod’te potápěčský oblek. Je to naše jediná šance.“

Sandy ani chvilku nezaváhal. Odtáhl potápěčský oblek s jeho čtyřicetilibrovými olověnými botami ke kraji. Přehoupl jej a oblek zmizel ve vlnách. Hned za ním šla přilba. Pumpa, hadice, lana, všechno volné putovalo přes bok letounu do mořských hlubin. Ginger začal co nejrychleji vyhazovat ven škeble, ale *Úplněk* jej zarazila. „Ne!“ vykřikla. „Já jít,“ a bez sebemenšího varování jako šipka skočila do moře. *Otvírač škeblí* hned za ní. „Stát – počkejte!“ vykřikl Ginger.

„Nemusíš se o ně strachovat,“ přerušil jej Sandy. „K ostrovu je to asi jedna míle, a to je pro ně jako nic.“

„Scud“, nyní odlehčený, se pomalu vznesl do vzduchu a stoupal stále lehčeji, jak z něj postupně vytékala voda a padala zpět do moře. Dříve než přeletěli nízko nad útesy, veškerá voda byla pryč.

Biggles zakroužil nad lagunou. Pokynul Gingerovi. „Pověz ostatním, že se potopíme, pokud přistanu na hluboké vodě.“ řekl. „Zkusím přistát blízko támhletoho písčitého jazyka a najedu co nejvíce na břeh. Vyskočte co nejrychleji, jakmile se dotknu hladiny. Čím lehčí bude stroj, tím výš jej dostanu na pláž. Pak vyházejeme ven škeble a vytáhneme jej co nejvýš.“ Ginger se vrátil k ostatním a předal jim Bigglesovy instrukce.

„Všichni vyskáčeme jakmile se rychlost sníží natolik, aby to nebylo nebezpečné,“ řekl. „Dávejte pozor. Jde na přistání.“

Biggles vedl letoun na přistání tou nejnižší rychlostí, jakou si mohl dovolit. Ale jakmile se kýlem dotkl hladiny, voda se začala otvorem hrnout dovnitř. „Scud“ se řítíl přímo proti pláži a stále více a více se nořil do moře, čímž se jeho rychlost znatelně snižovala.

Asi padesát yardů od pláže, kdy se stroj stále ještě pohyboval rychlostí dobrých dvacet mil za hodinu, Ginger vyskočil přes bok a při dopadu na vodní hladinu zvedl gejzír vodní tříště. Algy se Sandym jej následovali a brzy zahlédl, jak se jejich hlavy nedaleko pohupují na vlnách. „Scud“ stále držel směr a začal hladce klouzat po mělčině tvořené jemným korálovým pískem.

Když dorazili k letounu, Biggles už stál po pás ve vodě ve dveřích kabiny a chvatně vyhazoval škeble. Jakmile mu ostatní přišli na pomoc, vběhl zpět k palubní desce a sérií mohutných přerušovaných záběrů motorů postupně posunoval stroj vždy o několik palců výš po písku. Když bylo z letadla vyloženo vše, co šlo, vypnul motory a šel se podívat na škodu. „Well, musíme to brát tak, že tyhle věci se v této části světa prostě tu a tam stávají...“ zafilozofoval. „Očekával jsem, že se tady mašina pěkně otluče o korálové útesy, takže jsem vzal s sebou nějaké plechy do zásoby, ale, přiznám se, že jsem nepočítal s rybou, která se bude mermomocí snažit dostat na palubu.“

„Meč vnikl přímo do kabiny a Sandyho minul jen o palec,“ oznámil mu Ginger.

„Je jasné, že v této části světa potřebuješ pancéřování,“ smál se Biggles. „Nevadí. Oprava nám zabere den práce, ale, jak doufám, nebude to nic vážného. Můžeme to opravit natolik, že se v pořádku dostaneme domů. Koneckonců teď, když je konec s lovem perel, nemáme kam spěchat.“

„Konec se vším! Jasně, že teď musíme domů. když jsme přišli o potápěčský vybavení,“ zklamaně bručel Ginger.

„Taky mi to tak připadá,“ připustil Sandy. „Doufám, že ti mladí jsou v pořádku.“

„Ano, už jsou tady,“ řekl mu Ginger. „Sledoval jsem je dost dlouho, když vyskočili. Kdyby se něco dělo, přiměl bych Bigglese k návratu, díra nedíra.“

Oba domorodci nejevili nejmenší známky únavy. „*Kaoha*,“ volali z vody a smáli se, jako by to vše byla jen legrace.

„Pro ně je to prostě běžná nepříjemnost, se kterou se člověk musí holt smířit,“ bručel si pro sebe Sandy. „Musíme se teď postarat o škeble, vyzvednout je z vody a usušit. Zítřka je všechny pootvírám, zatímco vy budete opravovat letoun. Mládež mi pomůže.“

Biggles souhlasně přikývl. „Dobrý nápad,“ řekl. „Jestli se z těch škeblí vyklube tolik, co z poslední várky, myslím, že můžeme být s výsledkem naší výpravy spokojeni. Předpokládám, že si koupíš škuner, Sandy, a vrátíš se sem pro zbytek.“

Sandy se zamyšleně poškrábal na bradě. „Tím si zas nejsem tak jistej,“ pronesl. „Ne, že bych nechtěl, ale, víš, v minulosti sem měl s perlama jen samou smůlu. Vždycky přišlo něco, co mi udělalo čáru přes rozpočet. Řek’ bych, že nejdřív musíme dopravit to, co máme, domů a pak si můžem malovat další plány.“

„All right, ty starej sýčku,“ souhlasil Biggles. „Do zítřejšího večera už budeme zpátky na Rutuoně. Tak pojďme na věc. Vyložíme škeble na břeh, ať se můžeme zítra brzy ráno pustit do práce.“

9. Štěstěna se obrací

Úsvit následujícího dne je všechny zastihl pilně zaměstnané prací: Biggles, Ginger a Algy pracovali na stroji – řezali kus plechu a připravovali nýty, aby zalátali díru v létajícím člunu, a Sandy spolu s *Úplňkem* a *Otvíračem škeblí* pilně svými noži otevírali nalovené ústřice. Oba domorodci pracovali kousek dál po pláži, kde byl složen úlovek předcházejícího dne. Každou chvíli se ozval vítězoslavný výkřik jednoho z nich nebo Sandyho, oznamující nález další perly. Tak příjemně plynul celý den. Dříve než se začala vytrácet modř oblohy, byl „Scud“ k Bigglesově spokojenosti opraven a zbývalo už jen několik neotevřených škeblí. Výtěžek perel už nebyl tak bohatý jako první den, což bylo způsobeno tím, že ačkoli to byl úlovek za dva poslední dny, nebylo to už tolik škeblí; Sandy totiž musel pracovat ve větší hloubce a lov se tím zpomalil. Navíc musel častěji na hladinu za odpočinkem. Nicméně tvrdil, že i dnes je to velmi slušný výdělek a ačkoli se už nezmiňoval o svém slibu naplnit perlami svůj klobouk, určitě jich bylo dost, přidáme-li i drobné perličky, aby z poloviny ten klobouk naplnily. Byl připraven pokračovat v operacích v novém potápěčském obleku, budou-li ostatní s tímto záměrem souhlasit. Biggles slíbil, že o tom bude vážně uvažovat, protože, jak zdůraznil Ginger, nebyl tady žádný důvod, proč by neměli po obnovení vybavení a zásob pokračovat.

„Co kdybyste skočili nalovit ještě pár ryb na večeři?“ navrhl Sandy, když ukrýval perly k ostatním.

„Jedna ryba skoro ulovila mne,“ smál se Ginger a spiklenecky mrkl na *Úplněk* s *Otvíračem škeblí*, kterým už poděkoval za odvážnou záchranu. Vzal vlasec a spolu s nimi zamířil k přírodní nádrži, kde byli minule tak úspěšní.

Obloha planula všemi fantastickými barvami západu slunce nad Pacifikem, když Biggles vyrazil na závěrečnou prohlídku „Scudu“. Jen náhodou letmo pohlédl na přístrojovou desku, na

chvíli se zarazil a upřeně na ni hleděl. Pak se chvatně rozběhl k místu, kde seděli Sandy s Algym.

„Co se děje?“ zeptal se Sandy, když mu pohlédl do tváře.

„Nelíbí se mi barometr,“ zachmuřeně odpověděl Biggles.

Sandy se rozhlédl po obloze. „Nevypadá to na změnu,“ řekl.

„V tomhle se nevyznám; mluvím o tlakoměru. Klesl na třicet.“

Sandy polekaně ztuhl. „Cože?“

„Říkám, že ukazuje třicet a klesá dál.“

Sandy rychle povstal. „Radši se sbalíme,“ řekl. „Když barometr takhle klesne, znamená to, že se něco žene. Lepší bude co nejdříve spustit stroj na hladinu, abychom mohli bleskově vzlínout. Celkem bych ti radil, abychom odstartovali rovnou.“

„Nemůžeme.“

„Proč?“

„Obávám se, že se strojem nehne, dokud jej nenadzvedne příliv.“

„Dobrá, pojďme to aspoň zkusit,“ důrazně odvětil Sandy. „Myslím, že na Rutuoně budeme v bezpečí, i kdyby se venku čerti ženili, ale kdyby nás to zastihlo tady, stroj by byl v pěti minutách napadrt’. Vlny se hrnou přes všechny útesy, když to silně fouká. Říkám, neber to na lehkou váhu.“

Zatím foukal jen lehký vánek, ale vlny už dorážely na korálovou hradbu kolem ostrova s rachotem, připomínajícím vzdálené hřmění. Gejíry vody stříkaly vysoko do výše.

„Někde už se to mele,“ vrčel Sandy. „Už sem slyšel vlny takhle mluvit.“

„All right,“ souhlasil Biggles. „Pojďme k mašině a zkusme, jestli s ní nepohneme. Kde jsou ti mladí? Už měli být zpátky. Algy, skoč se po nich raději podívat. Řekni jim, ať se už nezdržují lovem. Odjíždíme, tak ty ryby stejně nebudeme potřebovat.“

Algy se rozběhl směrem, kudy odcházel Ginger, zatímco ostatní pospíchali ke stroji. Biggles se plnou vahou opřel o před' letounu a vši silou zatlačil. „Scud“ se však nepohnul. „Pořád vážne na písku,“ řekl. „Počítám, že tak za deset minut vystoupí voda natolik, aby jej nadzvedla. A hrome! Koukněte se na naši mezeru v útesech.“

Sandy se podíval tím směrem. Vjezd do laguny se změnil ve vířící oblak pěny. „Řek' bych, že se to sem právě hrne,“ řekl.

„Nevyrazíme-li během pěti minut, bude stejně tma dříve než dorazíme na Rutuonu,“ znepokojeně pravil Biggles. „Nelíbí se mi představa, že bychom měli letět v noci nad otevřeným mořem nebo se pokoušet přistát zcela bez přistávacích světel. Navíc ta zátoka je pro nás příliš otevřená, nechránila by nás. Budeme muset najít jiné místo u ostrova, někde v zátvrtí.“

Sandy mlčel. Díval se na vzdálený konec pláže.

Biggles se otočil a spatřil přicházet Algyho. Byl sám.

„Kde ti mladí, u všech čertů, vězí?“ zlobil se Sandy. „Čekáme na ně se startem.“

„Nemůžu je najít,“ řekl Algy.

„Co tím myslíš – že je nemůžeš najít? Přece musejí být někde na ostrově.“

„Prohledal jsem to tu od konce ke konci, ale nejsou tady,“ odpověděl Algy. „Našel jsem jen Gingerovy boty a pár ryb, které zřejmě chytili, ale po nich ani stopa.“

„Kde jsi ty boty našel?“

„Kousek odtud, na útesu vedle zátoky.“

Biggles pohlédl na Sandyho. „Zatraceně, kam se jen poděli?“ vrčel. „Kde jen vězí?“

Sandy bezradně zavrtěl hlavou. „Nemám vůbec šajn. Snad se něco nestalo Gingerovi. Ale vždyť jsou s ním *Otvírač škeblí* a *Úplněk*, ti nedopustí, aby se něco zlého přihodilo. Spolu se neztratí.“

„Pevně doufám,“ odpověděl Biggles. „Well, bez nich odjet nemůžeme. Stroj je už na vodě, tak vše naložíme, abychom mohli vyrazit, jakmile přijdou.“

Uplynulo patnáct minut. Mlžný závoj rozleptal krvavý západ slunce a nad obzorem zůstal jen žhoucí pás, jako předzvěst blížícího se nebezpečí. Nakonec se i ten ponořil do oceánu a vše se ocitlo ve tmě.

„Takže dnes večer už odletět nemůžeme,“ tiše pronesl Biggles. „Co se s nimi stalo? Mám už o ně opravdu starost.“

„Jestli něco neuděláme, stroj bude na cucky,“ skočil do řeči Algy. „Podívejte se na ty vlny.“

Poprvé za tu dobu, co tu strávili, se vlny volně valily přes bariéru korálových útesů do laguny. Po její jindy klidné hladině se teď zuřivě hnaly vlny a stroj, který byl nyní na vodě, se neklidně pohupoval.

„Raději jej zajistíme dalšími kotvami,“ vážně řekl Biggles, když uviděl, jak se „Scud“ neklidně otřásá.

„Jestli fakt přijde bouře, neudrží jej ani půl tuctu kotev,“ namítl Sandy. „Ve chvílce se roztříští na kusy.“

„Nemůžeme dělat nic jiného,“ odpověděl Biggles. „Přineste korálové balvany, ty nejtěžší, co unesete, a ukotvíme jimi příď a zád. Lana máme dost.“

„Jak říkáš, je to fakt jediná věc, kterou můžem udělat,“ souhlasil Sandy.

„Myslím, že by ses měl raději jít ještě jednou po těch mladých podívat, Algy,“ pokračoval Biggles. „Sandy a já se postaráme o stroj.“

Algy přikývl a odběhl.

Vrátil se až po půlhodině, kdy se už „Scud“ neklidně zmítal na šesti kotvách, každá z nich by jej bezpečně udržela na normálním moři. „Nikde jsem po nich nenašel ani stopu,“ řekl. „Gingerovy boty jsou pořád na útesu. Určitě si je sundal, když se šel koupat. Je to strašné pomyšlení, ale bojím se, že se jim stalo něco vážného.“

Biggles chvíli mlčel. „Ano,“ řekl pomalu. „Něco se jim stalo, jinak by už tu dávno byli. Přihodilo se to asi ve vodě. Nechce se mi uvěřit, že by se všichni utopili. Na druhé straně

ostrova, na otevřeném moři, tam je mohl odnést proud, ale v laguně...“

„Myslíš, že snad žralok?“ uvažoval nahlas Sandy.

„Všechny by je přece nedostal. Alespoň jeden z nich by se stačil vrátit na břeh, obzvlášť Ginger by se nepouštěl daleko po své poslední zkušenosti. Jediná věc, která mne napadá, je, že plavali až k pásu útesů, kde je. buď strhla vlna nebo plavali dál a neměli už dost sil na návrat. Nemůžeme jim teď každopádně nijak pomoci. Kdyby byl den, mohli bychom kroužit kolem a hledat je, ale v této tmě neuvidíme nic, pokud nebudeme přímo na vodě. A to je teď zcela vyloučeno. Nedostal bych stroj ani přes tu vodní vřavu do laguny – i když by to bylo stejně zbytečné. Na tak rozbouřeném moři by se stroj neudržel ani minutu. To mi věřte.“

Neustálý hluboký hřmot mohutných vln jako by hrozil zkázou všemu živému. Člověka se zmocňoval strašidelný pocit, jak se vlny valily k útesům a tříštily. Celý ostrov se otrásal. Palmy se divoce klátily v poryvech větru.

„Nemá význam tady postávat,“ konečně řekl Biggles.

„Mám dojem, že ale taky nemá moc význam dělat něco jiného,“ bručel Sandy.

„Půjďme se po nich znovu podívat,“ rozhodl Biggles. „Je to lepší než nic. Algy, vezmi si na starost východní výběžek ostrova. Sandy, ty prohledej střední část. Já půjdu na západní konec.“ Rozdělili se a každý vyrazil určeným směrem. Volali přitom jména těch, které hledali.

Biggles byl pryč asi hodinu. Když se vracel, viděl, že Sandy a Algy jsou už také zpět. Ani se jich neptal, jak dopadli. Z jejich tváří jasně vyčetl, že byli, stejně jako on, neúspěšní. „Well, to je všechno, co jsme mohli udělat,“ řekl hořce. „Budeme čekat do rána. Kdyby bezprostředně hrozilo poškození stroje, pokusíme se odstartovat a zamíříme na Rutuonu. Můžu kroužit kolem, dokud se nerozední natolik, abych mohl přistát. Myslím, že benzínu máme dost. Jinak,

podle toho, co jsi nám řekl, Sandy, pokud se letoun rozbije, budeme nuceni tu zůstat možná do konce života.“

Noc ubíhala pomalu, ale po nekonečném čekání začala východní obloha blednout. S úsvitem však také bouře značně nabyla na síle. Voda se teď už bez omezení valila přes útesy a jako mohutný příval se hrnula do laguny. Vlny nyní divoce bičovaly ještě před několika hodinami zcela klidnou korálovou pláž. „Scud“ se zmítal na svém kotvišti a házel sebou jako vyděšené zvíře.

„Dlouho ten nápor nevydrží,“ řekl Biggles ponuře. „Počkejte tady, skočím se podívat na barometr.“ S obtížemi se přebrodivl vodou, sahající mu do půl pasu, až k pilotní kabině. Zběžně se podíval na přístrojovou desku a vrátil se, či lépe řečeno, moře jej vyvrhlo na břeh.

„Tak co, kolik ukazuje?“ zeptal se Sandy.

„Devětadvacet.“

„U sta hromů, pak se to k nám blíží,“ prohlásil Sandy.

„Pokud neodletíme hned, jsme ztraceni,“ opáčil Biggles. „Podívej se na lagunu. Nevěřil bych, že se moře může takhle rozbouřit za tak krátkou chvíli. A pořád se to zhoršuje. Nejsem si ani trochu jistý, jestli dostanu mašinu do vzduchu, a to právě teď. Takže je to teď anebo nikdy. Well, co uděláme? Chci slyšet tvůj názor.“

„Radši odletíme. Vždycky se budeme moct vrátit a podívat se po těch, co zmizeli,“ radil Sandy. „Nemá žádnou cenu tady stát a koukat se, jak se nám před očima rozmlátí naše letadlo. Každou chvíli buď povolí tyhle kotvy nebo se letoun rozlomí na kusy. Moře je stále neklidnější a, pokud vím, bude to moc moc zlý, než se to začne zlepšovat. Už sem tady na ostrově strávil dost času a nemám chuť tady znova uvíznout, což nás všechny ale potká, když ztratíme letadlo.“

„Dobrá,“ řekl Biggles. „Všichni nastoupit. Dejte pozor, moře má po čertech pořádnou sílu. Proud mne skoro strhl.“

Těžce se prodírali vodou kupředu. Nakonec se jim podařilo dostat se ke stroji a vytáhnout se na palubu. Biggles nahodil

motory. „Přeřízněte lana na přídi a na zádi,“ křikl do hukotu, protože díky zvuku motorů, buráčení vln a šumění bičovaných palem nemělo význam mluvit normálním hlasem. „Ty, Algy, běž na příď. Tvoje lano bude poslední. Nepřetní je, dokud ti nedám pokyn. Počkám, až se letoun stočí směrem k moři. Řež, Sandy.“

Sandyho nůž přeťal poslední kotevní lano, které drželo stroj na zádi. „Scud“ se náhle stočil kolem osy a visel na jediném laně, které jej drželo za příď. Trhl sebou přitom tak prudce, že se Algy musel držet vši silou, aby nespádl.

„Ted!“ zakřičel Biggles a přidal plyn.

Algyho nůž přešel po laně. To se rozdvojilo se zvukem připomínajícím brnknutí na strunu, který bylo i v bouři zřetelně slyšet. Algy přešel zpátky a po hlavě vpadl do kabiny,– jak „Scud“ poskočil na další vlně. Zůstal ležet, kam dopadl, protože nebylo možné stát.

„Scud“ se rychle řítí neproniknutelným mračnem vodních kapek a Biggles byl nucen vést letoun vlnami téměř poslepu. Dvakrát si už myslel, že je vše ztraceno, když se stroj propadl do hluboké brázdy mezi vlnami, ale vždy zázračně vyplul na další vlnu. Pak moře narazilo do letounu z boku a ten se po straně svezl přímo do hlubokého údolí mezi vlnami. Nebylo možné změnit směr. V tu chvíli byl stroj zcela neovladatelný. Ale chvilka dočasného klidu byla jedinou Bigglesovou šancí. Rozhodl se jí využít. Rozjel „Scud“ co nejvyšší rychlostí přímo středem brázdy a jak se na něj valila další vlna, prudce přitáhl řídicí páku k sobě. Věděl, že pokud se stroj nezvedne, pak je jejich osud zpečetěn. Stroj se těžce na poslední chvíli odlepil. Zakolísal těsně nad vodou a vlna zachytila jeho kýl, jak se řítila dolů. V následujícím okamžiku se už stroj dral vzhůru mračnem vodní tříště, které skrývalo nebezpečný útes.

Biggles se pohodlně opřel v pilotní sedačce a přitáhnul si bezpečnostní pás. Nabral směr, který však nevedl přímo na Rutuonu. Protože vanul boční vítr, musel natočit letoun bokem

k otevřenému moři a klouzat po křídle, aby dosáhl ostrova. Všiml si, že barometr už klesl na 28.50.

Když spatřil Rutuonu, připomínala mu oázu vířících korun stromů uprostřed oceánu pokrytého bělavými tečkami. Se znepokojením hledal místo k přistání. Kam až dohlédl, našel pouze jedno vhodné místo, úzký pruh vody, který zabíhal hluboko mezi dva rozeklané útesy, určitá obdoba norského fjordu. Nařídil tím směrem špičku letounu a s ulehčením konstatoval, že voda v úžině byla relativně klidná, ačkoli vzduchem poletovala spousta úlomků, palmových listů a podobně. Vodní hladina byla poseta podobnou drtí. Bylo těžké rozhodnout, které z plovoucích trosk se poddají jejich kýlu a které ne. Ale už nešlo o to zachránit stroj. Jejich životy byly v nebezpečí a za těchto okolností byl připraven obětovat letoun, jen aby se v pořádku dostali na břeh. Pečlivě očima zkoumal místo a rozhodl se vést letoun až na konec zátoky, kde kamenná suť dosahovala až k vodní hladině.

Směřoval letoun dolů pod plným tahem motorů, přesto však byla přistávací rychlost zanedbatelná. Kýl dosedl na hladinu a trup se stočil stranou, jak se plovák křídla zachytil do změti plovoucích keřů a nakonec se zarazily v ještě větší houštině zachycené vyčnívajícím skaliskem. Voda sem přinášela stále další trosky a „Scud“ byl jimi za chvíli obklopen. Kamenná suť přecházela do vody jen asi dvacet yardů od létajícího člunu.

Biggles vypnul motory a otočil se k ostatním. „Well, tak jsme tady,“ řekl klidně. „A asi tady chvilku zůstaneme,“ dodal. „Nic bych nenamítal, nebýt těch mladých. Ale konec řečí. Víc jsme dělat nemohli. Jakmile se vítr trochu utiší, vrátíme se a podíváme se po nich.“

„Bude to nějakou dobu trvat, než se odtud dostaneme,“ prohlásil Sandy. „Pár dní potrvá, než prosekáme volnou cestu mezi těmito křovisky, pokud se nedostaneme k Řvoucí vlně a nepřesvědčíme jej, aby nám půjčil pomocníky. Neměly by s tím být žádné potíže. Tipuju, že jsme tak asi šest mil od vesnice.“

Biggles přikývl. „Asi tolik,“ řekl. „Myslím, že bude nejlepší vyrazit a uvidíme, co řekne Řvoucí vlna.“

„Pokud nic nenamítáš, zůstaneme tady, dokud se vítr neztiší,“ zabručel Sandy. „Padající kokosové ořechy nám roztlučou hlavy na prvních sto yardech. Věřte mi, že kokosový háj není to nejlepší místo na procházení ve vichřici.“

„Samozřejmě,“ souhlasil Biggles. „Zapomněl jsem na to. Jak říkáš, budeme tu muset počkat, dokud se vítr neztiší. Doufám, že na nás nic nepadne; půl ostrovní zeleně, jak se zdá, nám tady letí nad hlavami. Mimochodem, kam jsi dal perly?“

Sandy rychle zamrkal. „Pe – perly?“ zakoktal. „Tys je nevzal?“

„Ne, spoléhal jsem, že je vezmeš ty.“

Sandy strnul. Pak smutně potřásl hlavou. „Vždycky mě provázelo neštěstí, když byly nějaký perly nablízku,“ pronesl zničeně. „Musejí být pořád pod tou skálou, kde jsme je nechali.“

Biggles se zadíval na vířící palmový list na vodě. „To je skvělé,“ bylo vše, co řekl, ale v jeho hlase byl zřetelně cítit sarkasmus.

10. Co se stalo s Gingerem

Kdyby Ginger pověděl ostatním o existenci pohádkové jeskyně, určitě by hned uhádli, kde je. V tomto případě by však pokus najít ho skončil tragédií. Takže ačkoli tomu v tu chvíli bylo těžko uvěřit, bylo moc dobře, že si Ginger tu informaci nechal jen pro sebe.

Neměl ani v úmyslu navštívit opět jeskyni, když jej, spolu s *Úplňkem* a *Otvíračem škeblí* Sandy požádal, aby nalovili trochu ryb. Přirozeně, že vyrazili do stejné zátoky, kde se jim minule tak dařilo a brzy sebou na útesu plácala slušná dávka ryb. Když se jim tak rychle podařilo opatřit dostatečné množství ryb, všichni nadšeně souhlasili s *Úplňkem*, aby si zaplavali v přírodním bazénu. Zanedlouho se už všichni cákali v křišťálové vodě. Za těchto okolností už byla návštěva jeskyně téměř samozřejmá. *Úplněk* vykřikla, že tam jde a po hlavě se vrhla pod hladinu. Ostatní ji následovali dříve než se uklidnila zčeřená hladina a společně propluli krátkou jeskyní do pohádkové sluje. Bezstarostně se smáli, vyšplhali na skalní převis, kde seděli minule a spuštěnými nohama vykopávali gejzíry vodní tříště do vzduchu, která zářila jako myriády modrých jisker. Avšak i ta nejlepší zábava musela skončit a nějakou chvíli seděli a tiše si povídali o tomto mimořádném místě.

Nakonec Ginger povstal. „Je načase se vrátit,“ řekl. „Ve skutečnosti jsme tady až příliš dlouho. Mám dojem, že Sandy čekal na ryby, aby je mohl usmažit na večeři. Slunce už asi zapadá. Voda má tmavě fialový odstín. Navíc, myslím, že se venku zhoršuje počasí, podívejte se na ty vlnky.“

Několik chvil všichni stáli a pozorovali tu barevnou změnu, která se před jejich očima odehrávala. Pak se Ginger postavil na okraj převisu se spojenýma rukama, připraven ke skoku do vody. Ohlížel se přitom přes rameno na *Otvírače škeblí*, který by jej mohl, jak už mnohokrát dříve, shodit do

vody. Neviděl proto to, co uviděla *Úplněk*. Její divoký výkřik se rozlehl jeskyní.

Ginger se klidně otočil. „Co se děje?“ zvolal.

Úplněk ukázala do vody. „*Mako!*“ řekla.

Ginger se obrátil zpět a uviděl vyčnívat z vody ohromnou trojhrannou ploutev, právě ve vchodu do jeskyně. Pomalu se sunula vpřed.

Půl minuty Ginger zíral neschopen slova. Bylo to poprvé, co uviděl žraloka v laguně a naskočila mu husí kůže při pomyslení, že jen před několika minutami by plaval v bezprostřední blízkosti obludy. „Co budeme dělat?“ zděšeně křičel.

Otvírač škeblí se ušklíbl. „Já zůstat,“ řekl.

„Ale *mako* tady může zůstat týden.“

Otvírač škeblí pokrčil rameny. „Já zůstat,“ důrazně opakoval.

Ginger se ohlédl zpátky na žraloka. Jeho hřbet vyčníval nad hladinu ani ne deset stop od místa, kde stál. Příšera byla tak velká, až se zdálo, že vyplňuje téměř celou vodní nádrž v jeskyni. V omezeném prostoru vypadala větší než vorvaň. Na místě, kde stáli, byli v bezpečí, protože převis byl dvě až tři stopy nad hladinou. Avšak ponoření ruky nebo nohy do vody se rovnalo obzvlášť nepříjemnému druhu sebevraždy. „Jsme v pasti,“ uvažoval nahlas Ginger. „Jsme tu polapeni, jako by se jeskyně uzavřela.“ Což byla vlastně pravda. „Proč sem ta obluda přišla?“ zeptal se *Otvírače škeblí*.

„Velká bouře na moři, možná hurikán,“ odvětil *Otvírač škeblí*. „Když se hnát velká bouře, ryby plavat do laguny a skrýt se.“

„Co se s tím dá dělat? Víš o těchhle věcech víc než já.“

Otvírač škeblí jen udělal další zoufalé gesto. „Já zůstat,“ řekl znovu.

„Nemůžeme to zabít nebo aspoň nějak vyhnat?“

„*Aue*. Ne zabít. Venku moc vody, já zabít. V jeskyni ne zabít. *Mako* mne moc *kai – kai*.“

Ginger se opět zadíval na žralokovu obrovskou hřbetní ploutev, která čněla z vody jako vodní plachta. „U všech d'asů, co si budou ostatní myslet, když se nevrátíme?“ bručel.

Úplněk si dřepla na korálový útes. Sebrala kousek korálu, mrštila jím po žralokovi a křičela zřejmě nějakou nadávku ve svém jazyce.

Bestie se jen pomalu pohnula ve vodě a na chvíli zahlédli její špinavě šedé břicho.

„Ty snad se modlit k bohu bílého muže,“ zamysleně navrhl *Otvírač škeblí*.

Ginger neodpověděl. Zamyslel se. Viděl, že se nafialovělý odstín vody stává stále tmavším a tmavším. Věděl, že venku se blíží západ slunce. Představoval si své přátele, jak po nich pátrají, prohledávají celý ostrov a jejich starost se stupňuje. Zprvu litoval, že neřekl Bigglesovi o podvodní sluji, ale pak si uvědomil, jak dobře je, že tak neučinil. Biggles by je zde určitě hledal, protože by nevěděl o příčině jejich zdržení a jistě by se střetl se žralokem.

Ginger se ocitl v mnoha obtížných a nebezpečných situacích, ale ta ve které se nacházel nyní, patřila určitě k těm nejfantastičtějším. Byl už vícekrát uzavřen v pasti, ale dosud nikdy nedržel hlídku tak děsivý strážce. Neustále se mu vkrádalo do mysli strašné pomyslení, že zde žralok zůstane dny, týdny a snad i déle. V tom případě by jim hrozila strašná smrt vyhladověním, protože na možnost úniku vodou, dokud byl žralok v jeskyni, nebylo možno ani pomyslet. V rychle pohasínajícím světle zahlédl určitý pohyb hladiny v nádrži, která byla dříve zcela klidná. Voda se převalovala sem tam v pravidelných intervalech, z čehož bylo jasné, že venku na moři se ženou velké vlny. „Myslím, že jsi měl s tou bouří pravdu,“ řekl *Otvírači škeblí*.

„Bouře přejít, *mako* jít,“ odpověděl stručně *Otvírač škeblí*.

„Jak dlouho, myslíš, ta bouře potrvá?“

„Dva dny – tři dny – možná.“ *Otvírač škeblí* ukázal všechny prsty na rukou. Zdál se s jejich situací vyrovnán.

Ginger se zády opřel o stěnu jeskyně a díval se na *Úplněk*, která vztekle házela po žralokovi kousky korálu. Velká ryba si však toho v nejmenším nevšímala. Rychle se setmělo. Samozřejmě, že neměli s sebou žádný zdroj osvětlení, takže bylo jasné, že budou muset v jeskyni strávit každopádně celou noc. protože i kdyby žralok zmizel, nemohli se o tom do rozednění nijak dozvědět. Tma byla neproniknutelná, takřka hmatatelná. Jediný zvuk, který bylo slyšet, bylo hrůzoplně monotónní šplouchání hladiny, která se zvedala a zase klesala. Nakonec Ginger usedl a sevřel hlavu v dlaních, připraven strávit zřejmě tu nejdelší noc svého života.

V tom se skutečně nemýlil. Noc se táhla věčnost. Skutečně, první odraz ranního světla se stále nedostavoval a Ginger se začal vážně zabírat myšlenkou, že se ústí chodby zřítilo. Je to možné, uvažoval, protože pohyby vodní hladiny se zesílily a bylo zřejmé, že venku zuří silná bouře. Oči nezamhouřil ani na chvíli, ačkoli po tom neskutečně toužil. Několikrát se přistihl, že poklimbává navzdory své nepohodlné poloze. Kdykoli se to stalo, prudce udeřil oběma rukama o útes, aby se udržel v bdělém stavu. Měl totiž děsivou hrůzu z toho, že by usnul a přepadl z převisu do vody. Nakonec se jeho obava změnila ve strašný sen a často nemohl odlišit zda usnul nebo ještě bdí. Ale po nekonečném čekání se nesměle protáhl tunelem první záblesk světla a Ginger si zhluboka ulehčeně oddechl, protože věděl, že východ je dosud otevřen. Ale světlo už nebylo modré; mělo kalně šedou, depresivní barvu.

Rozhlédl se po převisu a uviděl, jak *Úplněk* s *Otvíračem škeblí* klidně oddychují ve spánku, jako kdyby tu nebyla ani stopa po nějakém nebezpečí.

V tu chvíli jim záviděl jejich dětsky bezstarostnou povahu. Probudil je a pokynul jim, aby se podívali do vody. Usedli všichni vedle sebe a sledovali, jak se zelené světlo postupně rozlévá po celé jeskyni, dokud nebylo možno přehlédnout celou vodní hladinu uvnitř sluje. Tím se rozplynuly poslední pochybnosti. Žralok byl pryč. Ginger se už už chystal s

ulehčením nadšeně zvolat, ale jako studená sprcha jeho optimismus zchladilo, když *Otvírač škeblí* suše podotkl, že mako může být pořád v přístupové jeskyni. Ginger si uvědomil, že tato možnost bude vždy trvat, protože do jeskyně není vidět, dokud nevstoupíte do vody. Chvíli čekali, ale když se žralok znovu neukázal, *Otvírač škeblí* povstal. „Já jít,“ oznámil lhostejně.

„Ale co když potkáš *mako* v jeskyni?“ ptal se Ginger.

„Já bojovat, Možná zabít *mako*. Možná *mako* zabít mne.“

Ginger v hrůze nerozhodně zavrtěl hlavou. Uvědomil si, že nebude mít žádnou možnost zjistit, co se v jeskyni událo, dokud se tam sám neponoří.

„Já jít,“ opakoval *Otvírač škeblí*. „Vy zůstat. Jestli *mako* pryč, já se vrátit.“

Gingerovi se pomyšlení, že by měl *Otvírač škeblí* podstoupit tak velké riziko, vůbec nelíbilo. Jeho strach ze žraloka byl však natolik silný, že nedokázal nic namítnout. Utěšoval se myšlenkou, že i kdyby tam domorodce doprovázel a střetli by se se žralokem, určitě by se spíše pletl do cesty, než že by mu byl něco platný. *Úplněk* neřekla nic, ale jakmile se *Otvírač škeblí* ponořil do vody, posunula si nůž na svém *pareu* tak, aby na něj kdykoli lehce dosáhla a skočila za ním.

Ginger se chvěl znepokojením, jaké nelze popsat, když dva stíny zmizely v ústí jeskyně. Napadaly jej ty nejhroznější myšlenky. Zdálo se mu, že se hladina ve velké jeskyni rozvířila, jako by se dole odehrával boj. Představoval si, že vidí míhat se několik tmavých stínů přímo ve vchodu do jeskyně. Mučivě pomalu uplynuly dvě minuty. Pak se náhle pod hladinou zhmotnil jeden stín a zamířil k převisu. O chvíli později se vynořil *Otvírač škeblí*. „Pojď – pojď moc rychle!“ křičel.

„Je už *mako* pryč?“ volal Ginger s tváří ztuhlou strachy.

„Pojď rychle, držet se blízko, moc velké vlny,“ jen odpověděl *Otvírač škeblí*, mohutným záběrem nohou se odrazil od korálového útesu a zamířil k jeskyni.

Ginger musel sebrat veškerou odvalu. Dosud nikdy v životě nestál před úkolem, který by tak nenáviděl jako tento. Ale *Otvírač škeblí* vyrazil a čekal, že jej bude Ginger následovat. Proto třesoucí se strašnou předtuchou skočil do vody a vyrazil za nejasným obrysem, který viděl plavat kus před sebou. Každým okamžikem čekal, že proti němu vyrazí žralok v celé své velikosti, ale záhy i na tuto hrozbu napůl zapomněl, díky ještě naléhavějšímu nebezpečí.

Neviditelné vodní proudy jej stále strhávaly zpět. Dvakrát jej mohutný proud zanesl do sluje a pak nasál a vrhl směrem k otevřené laguně ohromnou silou, jakoby byl jen volným kouskem mořské řasy. Veškerou silou bojoval, aby se udržel mimo drsný povrch korálových stěn, které hrozily, že sedrou kůži i maso z jakéhokoli tvora, který na ně narazí. Nakonec jej nečekaný zpětný poryv doslova vystřelil do volné vody a Ginger zuřivě zamířil k hladině. Byl skoro u konce se silami a pevně sevřel ramena *Otvírače škeblí*, který na něj čekal. Domorodec chvatně zamířil ke korálovému břehu, na který narážely, vlny v bezmocné zuřivosti.

Ginger nevěděl, jak se dostal na břeh. Pamatoval si jen, jak jej *Otvírač škeblí* zvedal z vody a *Úplněk* táhla nahoru za vlasy. Nakonec je všechny uchopila obrovská vlna a mrštila jimi vysoko na útes, kde zůstali ležet, krvácející z nesčetných ranek. *Otvírač škeblí* byl, navzdory své obratnosti ve vodě, poraněn nejvíce. Vrávoravě se postavil na nohy a ukázal na střed zátoky, kde z pohupujících se vln vyčnívala tmavá ploutev. Ginger téměř omdlel hrůzou, když si uvědomil, že tam žralok musel být po celou dobu a že mu byl vzdálen více než dvacet yardů.

„*Mako* odejít z jeskyně – strašně moc divoké moře,“ prohlásil *Otvírač škeblí*.

Ginger se rozhlédl kolem a teprve nyní si poprvé plně uvědomil celou sílu bouře. Vítr, který nyní dosáhl síly vichřice, jej strhával a vrcholky palem se pod jeho nápor tak ohýbaly, až se dotýkaly země. Útesy okolo ostrova byly ukryty pod rozbouřenými přívaly, které se tam tříštily s hromovým

rachotem a gejzíry vody tryskaly do výše sta stop. Bičovaná hladina laguny byla pokryta pěnou. Nebe nad hlavou mělo špinavě šedou barvu.

Gingerovi zatrnulo u srdce a výkřik zoufalství se mu vydral ze rtů. Věděl, že „Scud“ takový víchř nemohl vydržet. Velké zpěněné vlny se tříštily o pláž s takovou silou, že věděl i bez toho, aby se tam podíval. Pokud je hydroplán dosud na místě, tak z něj musí být beztvará změť tkaniny, drátů a překližky. Co je asi s ostatními? Křikl na *Úplněk* a *Otvírače škeblí*, že se tam musí podívat a v silném předklonu se ztěžka rozběhl k táboru. Brzy doběhl tam, odkud mohl dohlédnout, kde předtím stával tábor. Nebylo tam nic. Jen hromada poražených palem a několik rozházených beden ležely na opuštěném místě. Po Bigglesovi, Algym anebo Sandym nikde ani stopa. Ginger zklamaně vykřikl. „Jsou pryč!“ volal.

Nedbal na varovné výkřiky *Otvírače škeblí* a *Úplňku* a ztěžka se dral po pláži těsně nad hranicí, po kterou dosahovaly vlny, a hledal to, čeho se děsil – pozůstatky zničeného létajícího člunu; nekonečně se mu ulevilo, když zde po něm nebylo ani stopy. „Určitě odstartovali, když ta bouře začala,“ říkal si s nadějí a aby se s jistotou přesvědčil, že se neskryli jinde, začal se drápat vzhůru do kopce ke středu ostrova, přitom obratně uskakoval a uhýbal padajícím kokosovým ořechům a palmovým listům.

A když dosáhl vrcholku hřebenu, uvědomil si strašnou zuřivost hurikánu, který přicházel z této strany ostrova. Moře se změnilo ve vřavu ohromných zpěněných vln, jejichž vrcholky se tříštily v jemnou mlhu, kterou nebylo možno vidět dál než na několik set yardů. Vlny se vzdouvaly vysoko do vzduchu a vrhaly se k místu, kde stál. Celá strana ostrova už byla pod vodou a vlny se tříštily vysoko nad místem, kde byly narovnány prázdné škeble z jejich prvního úspěšného lovu. Nyní byly všechny škeble smeteny. Co však bylo hroznější, celý ostrov se otřásal pod úderu mohutných vln a na mnoha místech tryskaly ohromné sloupce vody vysoko do vzduchu z korálových

masívů, které byly dosud nad vodou. Nejprve si to Ginger nedokázal vysvětlit, pak si však uvědomil, že moře zatéká pod ostrov, do jeskyň podobných té, kterou právě opustili, a pod ohromným tlakem vyrazí vzhůru skrz trhliny v korálu. Tu a tam se vznesl do vzduchu úlomek korálu, jako hnán výbuchem. Ginger se už nedokázal udržet na nohou a klesl na ruce a kolena a pevně se chytil nízkého křoviska, aby nebyl smeten.

Až když se mohutná vlna roztříštila a zalila místo, kde klečel a pěna se převalila přes hřeben, uvědomil si, v jakém se nalézá nebezpečí. Nezřetelně se mu vybavilo, že je Sandy varoval před rozbouřeným mořem, které se valí přes celý ostrov. Otočil hlavu, aby uviděl, co dělají ostatní a zahlédl *Otvírače škeblí*, který se k němu prodíral. Jakmile zjistil, že se Ginger na něj dívá, Marquésan začal energicky gestikulovat a ukazovat na palmy. Ginger věděl, že mu chce něco důležitého a začal se k němu propracovávat, cestou se chytal všeho, co se naskytlo, aby se jistil proti porывům. *Úplněk* nebyla vidět. *Otvírač škeblí* se snažil něco říct, ale Ginger viděl jen pohyby úst a viděl, že něco křičí. Neslyšel však nic, jeho slova vítr hned odnášel od úst. Domorodec si uvědomil marnost všech pokusů dorozumět se řečí a jen ukazoval k mase korálu, pod kterou se krčil. Tam se k němu Ginger připojil.

Marquésan přiložil ruce k ústům a zakřičel Gingerovi do ucha. „Když vítr ustát, velké moře přijít.“

„Ginger se zarazil. „Větší než teď?“

„Ano, vlny jít přímo přes ostrov.“ A jakoby na potvrzení domorodcových slov se obrovská vlna převalila přes hřbet ostrova a dosáhla laguny na opačné straně.

„Pojď!“ křikl *Otvírač škeblí*.

Ginger jej následoval k palmám. Ořechy už nepoletovaly, protože byly všechny popadané. Uviděl *Úplněk*, jak se drží na jednom z nejsilnějších palmových kmenů. Musela se pěkně činit, protože v hladkém kmeni byla vyryta řada zářezů, táhnoucí se téměř až do pohupující se koruny. Stále držela nůž pevně v ruce. Okolo pasu měla omotán kus lana, který zřejmě

našla na místě bývalého tábořiště. Teď na něm ukazovala dvojitou smyčku.

Když uviděla, že se Ginger s *Otvíračem škeblí* blíží, uvázala smyčky kolem svého pasu a kmene palmy a pokynula Gingerovi, aby vylezl za ní.

Gingerovi nebylo sice ještě příliš jasné, co má udělat, ale připojil se k dívce na palmě. Nemluvila. Navlékla jej do smyčky, začala šplhat nahoru a vybídla jej, aby ji následoval. Takže ovázáni jedním lanem okolo pasu a s kmenem uprostřed, začali šplhat stále výš.

Ginger si připadal jako ve zlém snu. Prudké výkyvy palmy, silné poryvy větru, ohlušující hluk a poletující úlomky byly strašnější, než by si kdy dokázal přestavit. Jak šplhali stále blíže k šlehajícím palmovým listům, neustálá hrozba pádu do hlubiny ještě stupňovala Gingerovu hrůzu.

Úplněk pohlédla vzhůru a zřejmě se rozhodla, že už jsou natolik blízko obrovským listům, aby jejich další postup učinila dvakrát tak nebezpečným. Začala totiž přivazovat lano, čímž je oba pevně připoutala ke kmeni. Ginger mohl jen obdivovat, s jakou rychlostí a jak snadno se zhostila úkolu, který by dal zabrat i zkušenému námořníkovi. Nakonec uchopila nůž a začala zuřivě řezat do kmene nad nimi, až třísky odletovaly ve větru. Když byla asi v polovině, sillný závan větru odtrhl celou korunu a zelená masa zmizela v ženoucích se mračnech vodní tříště. Palma zbavená přítěže se okamžitě narovнала do svislé polohy a zůstala více méně nehybná.

Za minutu si Ginger uvědomil moudrost jejího počínání, že odřízla vrchol palmy, když se jiná palma, nedaleko od nich, přelomila kousek nad kořeny a zmizela v kypící laguně. A za ní další. Když pohlédl dolů, uviděl, že celý ostrov je nyní pohřben pod běsnícím mořem vody a těžké vlny se valily přes něj bez omezení. Jakmile s obtížemi otočil hlavu, mohl spíše jen tušit, že *Otvírač škeblí* je blízko. Připoutal se k jiné palmě svým *pareu* a odřezával korunu, jak dříve *Úplněk*. Náhle ji vítr odmrští a on zůstal připoután k pahýlu: vypadal jako medvěd,

který leze na strom. Na tváři se mu objevil úsměv, když zahlédl, jak se na něj Ginger dívá a Ginger se usmál zase na něj, ačkoli jeho myšlenky příliš veselé nebyly. „Zpropadeně! Ti mají ale kuráž,“ uvažoval s obdivem.

Nemohli nic dělat, než se pevně držet kmene stromu, aby je lano tak nedřelo. Uplynula hodina, dvě hodiny a pak, kupodivu, vše náhle utichlo. Vítr náhle ustal. Přímo pod nimi na obloze vykoul kousek modré oblohy.

Ginger ulehčeně vykřikl, ale *Úplněk* zavrtěla zamítavě hlavou. „Moc větru hned,“ řekla. „Střed bouře. Brzy přijít, pak moc větru.“

Ginger zhruba rozumněl, co tím myslela a brzy zjistil, že měla naprostou pravdu, protože klid, který odpovídal centru hurikánu, netrval dlouho. Modrá obloha zmizela a vítr se vrátil s neztenčenou silou.

Zuřil hodiny a hodiny a jeho síla jen velmi zvolna slábla, jak se střed hurikánu vzdaloval nad otevřené moře. Ginger odhadoval, že mohou být asi tak čtyři hodiny odpoledne, když se vichr ztišil na úroveň ostrého větru, prokládaného silnými poryvy. Křečovitě sevření jej vyčerpávalo, byl proto rád, že uragán pominul. Kromě neskutečné únavy se přihlásily i hlad a žízeň, vždyť také už mnoho hodin nejedl ani nespal. Žízeň byla o to palčivější, protože ve vzduchu bylo ještě stále cítit nepříjemnou příměs mořské soli. Na možnost slézt dolů se však nedalo ani pomyslet, protože o co se snížila síla větru, o to mohutnější vlny Pacifiku se valily. Celý ostrov se pod jejich vahou otrásal, když se přelévaly přes hřbet ostrova strhávající vše s sebou. Písek a drť lastur, tvořící pevný podklad i rostliny, které na něm rostly, byly spláchnuty a zely holé základy korálového podloží. Nakupeniny písku, kamení a řas byly přemístěny do míst, kde předtím nebyly. Voda probublávala korálem, jak se pod něj dral mořský proud. Jen několik palem zůstalo stát.

Až večer se mraky rozestoupily a daleko na západě se objevil karmínový sluneční kotouč. Vlny se zvolna utišovaly.

Těsně než padla tma, jen ojedinělé příbojové vlny dosahovaly až k hřebeni a jejich síla už nebyla nebezpečná. Proto Ginger se souhlasem *Úplňku* mohl polámaně sestoupit na zem. Sůl na něm vytvořila škraloup a vlasy i obočí měl tuhé vysráženou solí. Bolel jej každý kousek těla.

Ostatní se také spustili dolů, ale neviděli celou věc tak tragicky. Bouře přešla a oni jsou naživu, co se jich týče, není už třeba si z toho dělat těžkou hlavu. A když Ginger varoval, že teď bude určitě veškerá pitná voda na ostrově samá sůl, odpověděli mu veselým smíchem.

Pomalů se prodírali nakupenými troskami k bývalému tábořišti. Nebylo vůbec snadné to místo najít, protože celá tvář ostrova se změnila. Obrovské kusy korálu zcela zmizely, zatímco písek byl stržen z mnoha míst a naplaven zase jinam. Palmy a jejich postrhávané listy zde ležely v divoké zmeti. Záplavy mořských chaluh a lastur všech tvarů a velikostí vše pokrývaly. Mezi nimi se hemžili nesčetní krabi, vodní plži a další mořští živočichové, kteří se snažili rychle dostat zpět do oceánu, z něhož byli vyvrženi.

Když na jednom místě odtáhl stranou zmet' plazivých chaluh, objevil Ginger přibližné místo tábora a podařilo se mu tam nalézt několik maličkostí. Bedna s nakládaným hovězím byla zaklíněna mezi dva korálové výstupky několik konzerv kondenzovaného mléka, sucharů a podobné předměty ležely napůl zahrabané v písku. Vypůjčil si od *Úplňku* nůž a otevřel si konzervu hovězího a druhou se suchary, ale jíst nemohl, protože měl zcela vyprahlá ústa. Zašel proto k prameni, odkud brali pitnou vodu. Ten tam však nebyl. Celé místo bylo pohřbeno pod tunami písku.

Ginger se polekaně podíval na *Otvírače škeblí*. „Když nebudeme mít vodu, zemřeme brzy žízní,“ řekl.

Úplněk se jen zasmála. „Ne umřít,“ řekla. „Moc pítí,“ pokračovala a zvedla ze země jeden z mnoha kolem rozesetých kokosových ořechů. Jedním seknutím odborně odřízla jeho vršek a podalal jej Gingerovi. Ten byl příliš žíznivý na to, aby

se zastyděl nad touto ukázkou vlastní nevědomosti. Žíznivě vypil obsah a sáhl pro další. Měl pocit, že nikdy v životě nepil nic lahodnějšího než tohle kokosové mléko. Jeho oba společníci také pili a Gingera naplnilo nádherné vědomí, že nezemřou hlady ani žízní, dokud budou mít dost kokosových ořechů.

Dlouho mlčky seděli a zakusovali prapodivné jídlo sestávající z nakládaného hovězího, sucharů a kokosových ořechů. Potom se Ginger na chvíli zamyšleně zadíval na měsícem ozářené moře a uvažoval, co se asi stalo s Bigglesem a o nešťastném zakončení jejich výpravy. Po chvilce se podíval na své společníky a uviděl, že oba spokojeně leží a spí. „Přidám se k nim,“ řekl si v duchu a natáhl se na vlhký písek.

11. Drsné probuzení

Ginger se ráno probudil jako první. Otevřel oči a zůstal nehybně ležet. Několik minut jen tak hleděl vzhůru na modrou oblohu. Něco jej však znepokojovalo. Pak si náhle na všechno vzpomněl. Vůbec se nepohnul. Neměl k tomu ani žádný důvod. Vzduch byl voňavě čistý a lehký vánek mu províval vlasy. Sluneční paprsky příjemně prohřívaly jeho unavené tělo. Proto dál zůstal ležet na zádech s rukama pod hlavou a pokoušel si trochu utřídit nedávné události. Celkem správně usuzoval, co se přihodilo s ostatními. Když se on se dvěma domorodci stále nevraceli, Biggles brzy zahájil pátrání. Za normálních okolností by jejich vynucená nepřítomnost neznamenal nic tak zlého, ale příchod hurikánu vše změnil. Aby zachránil stroj, Biggles byl nucen je zde opustit a přeletět se „Scudem“ na bezpečnější místo. V tom případě by se tu měl brzy zase ukázat. Vlastně tady může být každou chvíli. Nevěřil, že by se zkušený Biggles nechal zaskočit hurikánem a že by byl „Scud“ zničen. Avšak bylo prozatím jisté, že on i oba marquésané se nacházejí v roli nedobrovolných robinsonů a nemůžou dělat nic jiného, než čekat na záchrannou výpravu. Bezpochyby se tu dříve či později objeví.

Úplněk otevřela oči a usmála se na něj. Líně se protáhla a posadila. Očima přejela lagunu. Najednou jako by ztuhla a strnule hleděla na jedno místo. V očích se jí zableskl stín strachu. „Atanelli, on jít,“ sykla.

Ginger se posadil jako vystřelený pružinou a zadíval se ve směru jejího pohledu. Škuner, zjevně zle poškozen, ne-li dokonce v krajní tísní, právě pomalu proplouval vjezdem do laguny, hnán jen několika potrhanými cáry plachet. Nebylo pochybností, že je to *Avarata*. Několik vteřin Ginger jen němě zíral a nemohl uvěřit vlastním očím, neschopen jakékoli akce. Nejprve vzbudil *Otvírače škeblí* tím, že je udeřil do nohy, což

byla jediná část jeho těla, která byla na dosah. „*Otvírači škeblí*, vzbud' se!“ řekl stručně. „*Atanelli* je tady.“

Otvírač škeblí se prudce posadili bez nejmenší stopy ospalosti. Zadíval se přes lagunu. „*Aué*. Moc zlé!“ řekl.

„Nehýbej se, snad nás neviděli,“ řekl Ginger. „Nech mě přemýšlet. Co bude nejlepší udělat? Když nebude vědět, že tu jsme, možná brzy odjede.“

Otvírač škeblí zavrtěl zamítavě hlavou. „Ne jít,“ řekl. „*Avarata* byla v bouři. Moc poškodit. On nemůže dlouho zůstat.“

„A v tom případě přijdou na ostrov pro vodu a ořechy,“ uvažoval Ginger. Horečně uvažoval a rozhlížel se po vhodném úkrytu. „Musíme se dostat na druhou stranu hřebene,“ řekl nakonec zoufale a začal se proplétat mezi změtí směrem k pláži na opačné straně ostrova. Očekával každým okamžikem, že uslyší křik znamenající, že byli objeveni. Ale i přesto, že mohli být snadno spatřeni, neobjevil se ani náznak poplachu a dál se plazili až za hřeben, kde je už nemohli z laguny uvidět. Jakmile se dostali z dohledu škuneru, Ginger se napřímil a běžel k nejvzdálenějšímu konci ostrova, kde se ukryl mezi korálovými masívy a sledoval odtud škuner. Ten právě spouštěl kotvu v laguně. Rozcupované plachty se povalovaly po palubě. Po nich netečně přecházeli mladíci ze Solomonských ostrovů a vypadali vyčerpaně. *Castanelli* se ztěžka opíral o kormidlo.

Gingerovi nezbývalo, než nehybně ležet a pozorovat škuner. Dychtivě sledoval, co bude *Castanelli* dělat. Byla zde jistá naděje, uvažoval, že *Korsičan* po krátkém zastavení odjede, protože moře za lagunou se rychle uklidňovalo. Ale tyto naděje byly marné. Když byla paluba jakž takž uklizena, *Castanelli* nařídil spustit člun – jeho hlas se zřetelně nesl nad hladinou – a záhy jej dva členové posádky vezli na ostrov.

Ginger se kousl do rtu. „Obávám se, že to nevypadá nejlépe,“ řekl. „*Castanelli* ví, že toto je hledaný ostrov blízko naleziště perel. I kdyby jej nepoznal, určitě dobře ví, že se tady

někde nachází. Možná jej sem přivábil zápach dějících ústřic, mohl jej ucítit před hurikánem nebo po něm...”

Úplněk ani *Otvírač škeblí* na to nic neřekli a všichni dál sledovali Castanelliho, který vystoupil na břeh a zahájil systematické prohledávání strany ostrova přivrácené k laguně. Brzy našel zbytky tábora, kde se zastavil a pokušoval cigaretu. Jeho pomocníci zatím odtahovali trosky stranou, aby odkryli zbytky zásob. Najednou se zastavil a zvedl ze země něco, co se zablýsklo na slunci. Ginger věděl, co to bylo. Škeble, které skladovali na té straně ostrova byly doširoka rozházeny; pamatoval si, že jich několik zahlédl mezi chaluhami. Castanelli jednu našel a Gingerovi bylo jasné, že to rozptýlí Korsičanovy poslední pochyby o předchozích obyvatelích ostrova. S tlukoucím srdcem, ale bez nejmenší možnosti tomu zabránit, sledoval Ginger, jak Castanelli ukazuje škebli svým mužům a pak ji zahazuje. Naštěstí Gingerovi vůbec nepřišlo na mysl, že by perly mohly dosud být v *úkrytu*. To by jeho obavy byly zcela nesnesitelné, protože Korsičan stál sotva yard od místa, kde byly pohřbeny.

Castanelli se na ostrově zdržel asi hodinu. Pak nasedl zase do člunu a nechal se zavézt ke škuneru, který kotvil asi sto yardů od břehu. Ginger si znovu vroucně přál, aby odjel, protože nyní, když byl ostrov tak zpustošen, neměl žádný důvod tady déle zůstat, ale nic nenasvědčovalo tomu, že by se Castanelli k něčemu takovému chystal.

Škuner zůstal zakotven celý den. Jeho kapitán se občas ukázal na palubě, kde dohlížel na opravu ráhnoví a plachet, aby pak zase zmizel v podpalubí. Jak den zvolna ubíhal, Gingerovy obavy stále narůstaly. Pořád však byl skálopevně přesvědčen, že Biggles s ostatními stihli odletět dříve, než se rozpoutal hurikán, a že se určitě vrátí. Věděl, že si budou dělat o něj starost. Bůhví proč jej vůbec nenapadlo, že by jej mohli považovat za ztraceného. Co jej však nejvíce děsilo, bylo pomyšlení, že by se Biggles mohl vrátit každým okamžikem. Mimo to, že zde kotvil škuner, hladina laguny byla poseta různými překážkami, kmeny

palem a podobně, které Biggles nemusel včas zahlédnout a kdyby do některé z nich při přistávání narazil, letoun by byl zničen.

Ale když se slunce začalo nořit do oceánu na západě a po „Scudu“ nebylo pořád ani stopy, Ginger věděl, že není pravděpodobné, že by ještě dnes přiletěl. Tehdy se mu poprvé vkradly do mysli vážné pochybnosti, zda létající člun přečkal v pořádku hurikán. Na druhou stranu však mohli bez problémů přistát na Rutuoně a Biggles jen možná vyčkává, aby se ujistil, že počasí se už definitivně umoudřilo a chystá se přiletět. V tom případě by se měl pokusit jej zastavit. Obrátil se k *Otvíračí škeblí*. „Kolik času nám zabere, abychom se odtud dostali na Rutuonu v malé loďce?“ zeptal se.

Otvírač škeblí se chvíli zamyslel. „Jeden den – dva dny, možná. Záleží na moři a větru.“

Ginger ukázal na člun, který se nyní pohupoval za zádi škuneru. „Jak dlouho v téhle lodi?“ zeptal se.

Otvírač škeblí částečně slovy a částečně gesty naznačil, že pokud by vyrazili hned zvečera, mohli by snad dosáhnout Rutuony ráno následujícího dne. Na další Gingerovu otázku odpověděl, že by spolehlivě dokázal najít správnou cestu po moři.

„Pak jestli Atanelli do večera nevypluje, ukradneme loď,“ oznámil Ginger.

Ostatní souhlasili s tímto plánem a hned začali podnikat přípravy. Ginger požádal *Otvírač škeblí*, aby nasbíral kokosové ořechy a připravil je, aby je mohli naložit, podaří-li se jim získat člun. Říkal si, že je to vlastně jednoduché, když přejížděl zrakem lagunu se škunerem. Castanelli sotva postaví hlídky na takovém místě. Nebude třeba plavat daleko a pod pláštěm tmy by odvezení člunu nemělo být ani obtížné, ani nebezpečné. Jediná věc, které se Ginger skutečně obával, se kterou se však ostatním nesvěřil, bylo riziko, že žralok je ještě pořád v laguně. Představa, že by měl plavat ve vodě skrývajíc

něco tak hrůzného jej děsila, ale byl připraven toto riziko podstoupit.

Po krátkém soumraku padla tma a jen jediné světlo ukazovalo, kde kotví škuner. Ginger se hned nepohnul; měl sice sto chutí uskutečnit plán co nejdříve, protože čím dříve vyrazí, tím se dříve dostanou na Rutuonu, ale rozhodl se, že bude lépe nechat osazenstvu škuneru nějaký čas, aby se připravili ke spánku. Slábnoucí zvuk příboje narážejícího na útesy napovídal, že moře se ještě více zklidňuje a děkoval za to v duchu nebesům. Měl sice vodu rád, ale ne zase natolik, aby se bláznivě těšil na výlet v malé otevřené lodi napříč oceánem v období hurikánů.

Nakonec povstal. Měsíc sice ještě nevyšel, ale hvězdy, připomínající lucerničky zavěšené na modré nebeské kupoli, poskytovaly dostatek světla pro odvážný plán. Skutečně, více světla by už bylo nebezpečné. V poslední chvíli se otočil k *Úplňku*. „Není potřeba, abychom šli všichni,“ řekl tiše. „Vezmi, kolik ořechů uneseš a odnes je na místo, kde se útesy spojují s ostrovem.“ Ukázal tam. „Jakmile získáme loď, přijedeme tam a vyzvedneme tě.“

Otvírač škeblí souhlasil, že je to dobrý nápad a tak vyrazili. *Úplněk* zanechali na místě, aby se pak setkali na smluveném místě. Dostali se k okraji laguny a tiše se ponořili do hluboké vody. Hned začali plavat pravidelnými záběry paží, které vyvolávaly nejméně hluku. Za několik minut už mohli vidět tmavou siluetu škuneru a bylo nyní jasné, že osamělé světlo vychází z bočního okénka v podpalubí – možná je to Castanelliho kajuta, uvažoval Ginger. Jak se přibližovali, zabírali stále pomalejšími tempy a dávali bedlivý pozor. *Otvírač škeblí* našel kus plovoucího dřeva, položil na něj obě ruce a tlačil jej vpřed jen záběry nohou. Ginger se snažil najít podobný kus, ale neuspěl a musel dál pokračovat bez krytu. Zamrazilo jej až do morku kostí, když na hladině spatřil před sebou dlouhý černý předmět, ale nepopsatelně se mu ulevilo, když zjistil, že je to jen plovoucí kmen palmy.

Nyní byli už jen několik yardů od boku škuneru a také od člunu. Všude panoval klid. Nikde ani živáčka. Ginger tiše plaval k lodi, na chvíli položil ruce na záď a poslouchal. Potom, když nic neslyšel, se přitáhl nahoru. Člun se pod jeho váhou nahnul a aby udržel rovnováhu, přepadl dopředu na všechny čtyři. Dopadl na něco měkkého, co se začalo prudce zmítat, jakmile se toho dotknul. Když zjistil, co to je, bylo už pozdě. Celou dobu ležel na dně člunu muž. Asi spal. Vzbudil se s divokým křikem. Ginger se zoufale pokusil vrátit zpět do vody, ale dvě pracký jako svěrák uchopily jeho hrdlo a stlačily jej pod horké, páchnoucí tělo. Co se stalo dál, to už nevěděl, protože nebyl daleko udušení. Jen jakoby z dále k němu doléhaly výkřiky a zmatený lomoz, pak jej něco udeřilo do čelisti a svět se mu před očima rozplynul v oslepující záplavě jisker.

Nebyl v bezvědomí dlouho, řádově minuty, protože když přišel k sobě, ležel na palubě škuneru. Ostré světlo lampy mimo něj osvětlovalo i tváře přihlížejících. Mhouřil oči a pokusil se vzepřít na pravé ruce. Když pohlédl nahoru, uviděl Castanelliho, který se na něj zlomyslně šklebil. Okolo stáli zarostlí domorodci tvořící jeho posádku.

„Vstaň,“ poručil Castanelli, vědom si své převahy.

Ginger uposlechl jako stroj. Byl dosud otřesen a svět mu pořád tančil před očima. Jeho hlavní myšlenka byla: Co se stalo s *Otvíračem škeblí*? Nikde jej neviděl a z toho usuzoval, že asi unikl. Doufal, že jej v tom případě nezahledli, jinak by bylo jen otázkou času, než by jej za denního světla snadno polapili.

„Tak jsme se zase potkali – co?“ posměšně protahoval Castanelli.

Ginger neodpověděl.

„Kde máš ty svoje kumpány?“ zeptal se Castanelli ledově.

„To bych taky rád věděl,“ hořce odvětil Ginger. „Tak ty mi budeš lhát, že?“

Ginger zavrtěl hlavou. „Ne,“ řekl unaveně. „Zmizeli při hurikánu. To je vše, co vím. Nemohl jsem se dostat z jeskyně na druhém konci ostrova, protože tam byl žralok a tak nevím, co se

stalo. Na poslední chvíli jsem se stačil vyškrábat na palmu a moře všechno smetlo.“

Castanelli se chvíli odmlčel. Gingerova slova zněla upřímně a způsob, jak je pronesl na Korsičana zjevně zapůsobil. „Máte hodně perel?“ zeptal se slizce.

„Něco máme,“ připustil Ginger, který neviděl důvod, aby lhal. „Mohlo jich být víc, ale mečoun prorazil naše plavidlo a my jsme museli shodit potápěčský vybavení přes palubu, abychom se nepotopili.“

„Kde jsou ty perly teď?“

„Na našem člunu, ať už je kdekoli.“

„Ty víš, kde je to naleziště, co?“ podíval se na něj úkosem Castanelli.

„Zhruba ano,“ připustil Ginger.

„K ránu mi ho ukážeš, vid?“

„Popřemýšlím o tom,“ slíbil Ginger, který nutně potřeboval získat čas všechno uvážít, protože mozek mu stále odpíral poslušnost a všechno se s ním točilo. Musel přitom zvažovat tolik věcí.

Castanelli vytáhl nůž a významně přešel po ostří špičkou prstu. „Dobře si to rozmyslí,“ řekl laskavým hlasem. „A když budeš uvažovat, pamatuj si tohle. Moji hoši jsou ze Solomonských ostrovů. A víš, co tam na ostrovech jedí? Jedí tam lidské maso – přesně tak. A moji hoši mají teď moc, ale moc velkou chuť na pečínku. Moc dobře si to rozmysli...“ Řekl pak něco posádce jazykem, jemuž Ginger nerozuměl. Pár rukou se jej drsně chopil a smýkl jím k svému pomocníkovi. Pod schody ho svázali a vedli chodbou. Pak otevřeli dveře a postrčili jej do stejné špinavé místnůstky, odkud předtím zachránil *Otvírače škeblí*. Byla tam tma jako v pytli. Dveře se zabouchly a zvenčí klapla západka. Chvíli zůstal stát a naslouchal pleskání vzdalujících se bosých nohou. Pak usedl na podlahu z vlhkých prken a začal přemítat. ‘

12. Katastrofa

Gingerovi se nakonec přeci jen podařilo v této vlhké špeluňce usnout. Nevěděl, jestli ho hlava bolí víc z úporného přemýšlení nebo ze silné rány, kterou dostal. Přirozeně si zoufal nad celou výpravou, která tak krásně začala a potom takto končí. Členové jsou roztroušeni neznámo kde. Ostrov se proměnil v hromadu trosek. Škeble jsou ztraceny. *Úplněk* je pravděpodobně dosud na ostrově, kde je v bezpečí jen tak dlouho, dokud ji Castanelli nenajde. A co se týče *Otvírače škeblí*, tomu se mohlo přihodit cokoli. Možná, že jej také zajali. Na druhou stranu, možná, že je ještě ve vodě blízko škuneru, ačkoli se zdálo pravděpodobnější, že přeplaval zpět na ostrov za *Úplňkem*. Také se na něj mohl vrhnout žralok, který je asi ještě pořád v laguně. Zkrátka dobře, věci se nakupily tak nepříznivě, že se výprava, o jejímž úspěchu nikdo nepochyboval, během několika málo hodin změnila v katastrofu. Ginger nebyl zvyklý vidět věci černě, ale nebylo dozajista divu, že když se položil na špinavá hnilobně zapáchající palubní prkna, nebyly jeho myšlenky ani trochu veselé. Cítil, že teď nemůže vůbec nic dělat. Nebyl ani ozbrojen, jeho automatickou pistoli mu odebrali hned na začátku. Byl ale tak unaven, že mu ani jeho chmurné myšlenky a hemžící se nespočetní švábi nezabránil v tom, aby se vyčerpaně neponořil do hlubokého spánku.

Probudil jej nezvyklý hluk na palubě přímo nad ním. Slyšel překotné brebentění mužů ze Solomonských ostrovů a Castanelliho jadrné kletby. Neměl však nejmenší tušení, co tento vzruch vyvolalo. Povstal a s uspokojením konstatoval, že do jeho stísněného vězení proniká alespoň trochu světla. Tlustý skleněný ovál byl zapuštěn do paluby a podle jeho šedého zbarvení bylo možno usuzovat, že je nedlouho před úsvitem. Sotva si však tohle všechno uvědomil, na chodbě venku zazněl dusot bosých nohou a dveře se prudce otevřely. Dovnitř vrazili dva domorodí loďníci, chopili se ho a rychle jej vyvlekli na

palubu, kde už postával sám Castanelli. Byl bledý vzteky a prskal jako podrážděná kočka. Zpod přimhouřených Korsičanových víček čísel zloba. Pomalu přistoupil ke Gingerovi. Prsty rukou se mu bezděčně svíraly a rozevíraly jako klepeta. „Kdo další byl s tebou na ostrově?“ procedil mezi zuby.

Ginger neodpověděl.

Castanelli se rozzuřil. Přestal se úplně ovládat. „Kdo vzal ten člun?“ křičel.

Ginger si zhluboka oddychl. Tak takhle to bylo. Člun zmizel. To znamená, že *Otvírač škeblí* a *Úplněk*, či alespoň jeden z nich se vrátil ke škuneru poté, co jej polapili a úspěšně získal člun. Toto vědomí mu dalo novou naději a po tváři mu krátce přeběhl spokojený úsměv. To byla však za daných okolností chyba. Castanelli se jeho úsměvu povšiml. Skokem se ocitl u něj a s nelidským výkřikem udeřil Gingera do tváře. Ten se svalil k hromadě smotaných lan.

Ginger se pomalu zvedl a stíral si krev ze rtů.

Castanelli jej nehybně sledoval a těžce supěl potlačovaným vztekem. „Kdo tady byl s tebou včera večer?“ zavrčel a vykročil hrozivě znovu ke Gingerovi.

Ginger si uvědomoval, že je marné pokoušet se tajit pravdu. Díky tomu, že člun zmizel, bylo nad slunce jasné, že Ginger tady nebyl sám. „*Otvírač škeblí*,“ řekl tiše a pevně doufal, že touto dobou je už dost daleko odtud.

Castanelli hleděl na Gingera tak nenávistným způsobem, že myslel, že jej na místě zavraždí. „Ten mizerný špinavý Kanaka,“ supěl Castanelli. „Kam má namířeno?“ vykřikl tak zuřivě, že Ginger uskočil o krok dozadu.

„Na Rutuonu, myslím,“ odpověděl. „Jestli vyrazil časně, měl už by tam skoro být.“

Castanelli se zhluboka nadechl a bedlivě se rozhlédl po obloze. Ginger mohl lehce uhádnout, co mu běží hlavou. Snažil se odhadnout, zda by dokázal dohonit člun dříve než dorazí na velký ostrov. A Ginger už také věděl odpověď. Nedokázal by to, protože bylo úplné bezvětrí; otevřené moře i laguna byly

klidné jako zrcadlo. Hladinu nečeřila jediná bílá vlnka, na obloze ani mráček a nic nenaskvěřovalo, že by se měl zvednout sebemenší vánek.

Castanelli si to samozřejmě uvědomoval také a rozhodně mu to nepřidalo na náladě. Popadnul ho další nával vzteku. Chytil Gingera pod krkem, přitlačil jej k hlavnímu stožáru a vytasil nůž. „Předvedu ti jeden ze svých triků,“ procedil mezi zuby.

Ginger si uvědomoval, že jeho život visí na vlásku, ale neztrácel hlavu. Věděl, že v současném rozpoložení je Korsičan schopen čehokoli. „Zabij mě a nikdy nenajdeš to naleziště perel,“ řekl.

Castanelli zaváhal a pomalu přikývl, jak si jeho šílenou zuřivostí zatemnělý mozek uvědomil, že má Ginger pravdu. Spustil napřaženou paži. „Ano,“ vydechl. „Ty perly – jasně. Myslím, že si tě raději nechám ještě chvíli naživu.“ Náhle Gingera pustil, a vyrazil ze sebe příkaz lodníkům, kteří stáli v houfu okolo a sledovali celý výstup s pobaveným zájmem. Okamžitě se vrhli do plnění příkazů svého kapitána a bylo jasné, že z něj mají velký strach.

Rozeběhli se k záchrannému člunu a v několika minutách jej spustili po boku škuneru. Šest z nich naskákalo dovnitř a chopilo se vesel. „Ty půjdeš se mnou,“ řekl Castanelli Gingerovi a nasedli do člunu, který rychle zamířil ke břehu.

Gingera zajímalo, co ten muž hodlá udělat a nezustal dlouho na pochybách, protože jakmile dorazili ke břehu, lodníci začali sbírat škeble, které roztroušeně ležely na pláži nad hranicí přílivu. Teď, když byl odliv, viděl Ginger, že jich poměrně hodně leží na suchu a ještě více v nedaleké mělké vodě. Ty, které ležely původně na opačné straně ostrova, sem byly vrženy přes hřeben, když se vlny valily přes ostrov. To si Ginger uvědomoval jen mimochodem, protože jej to nijak zvlášť nezajímalo. Pozoroval čtyři domorodce, jak házejí škeble na jednu hromadu; další je odnášel do záchranného člunu a šestý sbíral kokosové ořechy.

Castanelli, který měl Gingera stále při sobě, začal zevrubně prohlížet místo bývalého tábořiště a sbíral na hromadu vše, co mělo sebemenší hodnotu; zbytky zásob či několik kusů lana. Občas se něco zeptal, ale málokdy se dočkal od Gingera odpovědi. Podle rychlosti, s jakou Korsičan pracoval, usuzoval, že chce být co nejdřív hotov. Dalo se tedy předpokládat, že se nehodlá v laguně zdržet dlouho. Možná myslel na *Otvírače škeblí* a pospíchal, aby rychle zmizel pro případ, že by se sem domorodec vrátil i s pomocí. Toto se hnalo Gingerovi hlavou, když pozoroval Castanelliho, jak se probírá chaluhami a vším tím, co moře naplavilo.

Slunce vystoupilo vysoko na azurovou oblohu a jak den plynul, ostrov se tetelil horkem. Ginger dál nezaujatě sledoval Castanelliho činnost a přemýšlel nad možností útěku. Nevypadalo to příliš nadějně. Jistěže zvažoval skrytou jeskyni jako místo, kam by se mohl uchýlit, kdyby se mu podařilo uniknout, ale šance byla mizivá. Nejdříve zde byl Castanelli, který jej bedlivě sledoval a pažba těžkého revolveru, která mu vyčnívala z kapsy kalhot, Gingera odrazovala od myšlenky náhle se rozeběhnout pryč. Každopádně, muži pracovali na pláži mezi ním a zátokou a zcela zjevně nebylo možné tam doběhnout, aniž by jej polapili.

Jeho zájem se zvýšil, když se Castanelli přiblížil k místu, kde byly dříve ukryty perly; bylo napůl zahrabané v hromadě chaluh, které se zachytily na korálovém výběžku. Castanelli jich několik rukama odtáhl stranou a zbytek odkopal. Chystal se už odvrátit, když něco upoutalo jeho pozornost. Vrátil se a sehnul se k něčemu.

Náhle se Gingerovi hrůzou zastavilo srdce a pak se prudce rozbušilo. Navzdory vedru, které panovalo, přeběhl mu mráz po zádech. Z písku vyčnívala polovina plechovky. Byla od sucharů a okamžitě ji poznal. Byla to přesně taková plechovka, do které Sandy ukládal perly. Těžko by byly dvě takové naprosto stejné plechovky na tomtéž místě. Vlny odplavily většinu písku a částečně ji tím obnažily. Krátkou chvíli doufal, že si jí

Castanelli nevšimne, a když se ukázalo, že ji uviděl, vroucně se modlil, aby mu nestála za to, aby si ji blíže prohlédl. Ale Korsičan nenechal ležet nic, co by mohlo mít nějakou hodnotu. Bez nejmenšího tušení o jejím skutečném obsahu odkopl písek stranou a vytáhl plechovku ven. Ani se nepodíval na Gingera – jehož tvář hrozila, že prozradí tajemství, protože byla bledá jako smrt – a odhodil plechovku mezi ostatní. Ginger se už už chystal vydechnout úlevou, jak letěla vzduchem, protože dokud Castanelli nevěděl, co obsahuje, byla zde stále naděje, že ji může znova získat. Ale ta naděje netrvala dlouho. Víčko bylo buď špatně zašroubované nebo narazilo na jinou plechovku, protože jak se valila na hromadě, její vršek odletěl a obsah se vyřinul třpytícím se proudem na písek.

Castanelli se už napůl odvrátil, ale očima sledoval plechovku právě tak dlouho, aby viděl, jak se rozletěla. Na vteřinu ztuhnul jako zkamenělý a jen poulil svá malá očka. Pak vydal chraptivý výkřik, volal něco v jazyce, jemuž Ginger nerozuměl a vrhl se na kolena. Třesoucími se prsty sbíral perly a dával je zpět do plechovky. Najednou se zarazil a otočil se na Gingera s rozjásanou tváří. Vzrušením sotva popadal dech. Jeho posádka se seběhla kolem a nadšeně povykovali.

Ginger otřesen do hloubi duše mohl jen bezmocně přihlížet. Nález plechovky byl pro něj stejně velkým šokem jako pohled na perly pro kapitána škuneru. Proč nebo jak k tomu došlo, že je tu zapomněli, to si vůbec nedovedl představit. Bylo to něco neuvěřitelného, absurdního, že mu z toho bylo do pláče. Všechno už beztak vypadalo dost černě, ale nyní se jej zmocnila neuvěřitelně hluboká deprese, pocit marnosti a beznaděje. Z deprese však vyrostla šílená nenávist k tomu člověku, který se právě spokojeně pochechtával, a pozvolna došel k poznání, proč právě kvůli těmto mořským klenotům bylo spácháno tolik zločinů.

Ve chvíli, kdy Castanelli učinil svůj překvapující objev, záchranný člun zrovna vyrazil ke škuneru s prvním nákladem škeblí. Dva lodníci, kteří s ním vyjeli, zpozorovali rozruch na

břehu a teď křičeli, aby se dozvěděli jeho příčinu. Jejich společníci na břehu je radostně informovali. Po chvatném vyložení nákladu se člun rychle rozletěl zpět ke stříbřité pláži.

Pořád tam ještě zbývala velká hromada škeblí a když muži začali nanovo nakládat, podivil se Ginger povaze toho člověka, který, s opravdovým bohatstvím v rukou, se sveřepě snaží nahrabat i jen pár set liber navíc. Avšak Castanelli zjevně neviděl žádný důvod, proč by kromě perel neměl získat i škeble, protože zůstal na ostrově a dohlížel na práci, dokud nesesbírali poslední lasturu. Občas pohlédl naGINGERA a pásl se na jeho sklíčené tváři; už nevypadal mstivě, ale spokojeně se usmíval jistý si svojí převahou. „Proč jsi mi neřekl, že perly jsou ještě tady?“ zeptal se najednou.

„Sám jsem to nevěděl,“ opáčil Ginger s takovou hořkostí v hlase, až se Korsičan nahlas rozesmál.

„Tvoji přátelé mi ušetřili veškerou práci,“ mumlal. „Na perly mám dobrý čich,“ dodal samolibě a pohodil GINGERovi kokosový ořech. Sám si už jeden otevřel, vypil mléko a chroupal křehkou dužinu.

Ginger neměl chuť k jídlu, ale mléko žíznivě vypil, protože měl v ústech vyprahlo.

Slunce se už dotýkalo obzoru, když se poslední škeble a zbytky zásob ocitly v záchranném člunu. Lodníci usedli k veslům. Chvilí Ginger doufal, že Castanelli odjede a zanechá jej na ostrově, protože si byl jistý, že se Biggles dříve či později vrátí, aby jej hledal. Doufal však marně. Castanelli se na něj zamyšleně zadíval a na tváři se mu objevil podivný výraz. Pak jej vybídl, aby usedl do člunu. Ginger uposlechl a Korsičan nastoupil za ním. Rozhlédl se, jestli něco na břehu nezapomněli, bylo zcela jasné, že už nemá v úmyslu se sem vrátit. Odstrčili loď a po hladině se začala rozlévat rozšiřující se vodní brázda, jak směřovali ke škuneru. Ginger ji pozoroval s tichým zoufalstvím. Celý den doufal, že zaslechne známý zvuk motorů „Scudu“, ale marně. Teď, když se blížila noc, bylo jasné, že do

rána nepřiletí a bůhví jestli vůbec... Do rána se může ještě všelicos semlít.

Jak šplhali na palubu škuneru, závan bočního větru přehnal po hladině laguny řady zčeřených vlnek a škuner se lehce zhoupnul. Castanelli vítězoslavně vykřikl a Gingerova tvář se zkrivila v hořkém úsměvu, protože si uvědomil, že snad i sama příroda hraje Korsičanovi do karet. Nejprve hurikán, který přinutil „Scud“ k odletu a odkryl perly a teď vítr ve chvíli, kdy jej Castanelli nejvíce potřeboval. Bude-li vítr příznivý, škuner může být do druhého dne sto mil daleko, takže i kdyby se Biggles vrátil, nebylo by to nic platné.

Castanelli v podpaží s plechovkou perel sešel dolů, ale záhy se znovu objevil na palubě, tentokrát už bez ní. Ginger neurčitě postřehl, že vítr okamžitě ovlivnil Korsičanovy plány, které se jej bezprostředně dotýkaly. Ten totiž něco nejprve tiše mluvil k posádce a pak se obrátil ke svému vězni s takovým výrazem ve tváři, že Gingera sevřela smrtelná úzkost.

„Ty nemáš rád moji loď? Myslím, že nejlíp bude, když tu zůstaneš,“ vrčel Castanelli.

Ginger si zhluboka oddechl. Nic jiného by si ani nemohl přát, neřekl však nic.

„Ale ty bys mohl moc mluvit,“ pokračoval dál klidným hlasem Castanelli. „Je mi to moc líto, ale ty už nepromluvíš.“ Pak kývl na posádku, otočil se a odkráčel ke kormidlu. Čtyři muži přiskočili k navijáku a za řinčení řetězu začali vytahovat kotvu. Plachta se vypjala proti rychle se stmívající obloze.

Dva obzvlášť nesympatičtí domorodci ze Solomonských ostrovů zůstali stát u Gingera, který byl natolik zaujat škunerem, který se rozjel a zamířil k vjezdu do laguny, že je sotva postřehl. Ale když ucítil jak jej uchopili, rychle se otočil, aby viděl, co dělají. Až teď mu strašlivé tušení projelo do morku kostí. Jeden z nich mu ovázal kus lana kolem pasu a druhý právě k volnému konci přivazoval zrezivělou, těžkou železnou rouru. Na chvíli Ginger strnul v němé hrůze a odmítal věřit vlastním očím. Pak, když jej domorodci začali vléci k

boku lodi, nebylo nejmenší pochyby o jejich záměru. Věděl, že jej hodí přes palubu. Kus železa jej měl stáhnout ke dnu.

Jakmile si to uvědomil, začal sebou zběsile mlátit a pokoušel se vyvléci z lana. Domorodci jej však pevně sevřeli a v jejich silných tlapách byl bezmocný. Jeden mu zkroutil ruce za zády a druhý jej uchopil za nohy tak, že nemohl ani kopat. Tak bezmocného, jako králíka v rukách pytláka, jej nesli k zábradlí. Jeden z domorodců vydal temný zvuk a s houpnutím jej vrhli do vzduchu. Naposledy zuřivě zalapal po zábradlí, ale jeho prsty je minuly o stopu. V příštím okamžiku se nad ním zavřela voda. Dříve než se stačil propracovat k hladině a nadechnout se, ucítil jak jej váha železa stahuje dolů. V záchvatu zoufalého boje blízkého k šílenství uchopil lano, ale železo bylo hluboko pod ním a nemohl dělat nic, aby zadržel své klesání. Cítil strašnou tíhu vody, která jej postupně rozmačkávala. Pak se náhle pohyb dolů zastavil a Ginger věděl, že železo právě kleslo na dno. Začal zuřivě tahat za lano. Kolem něj panovala temnota.

13. Co se stalo na Rutuoně

Biggles byl ještě stále na Rutuoně spolu s Algym a Sandym. Nepotýkal se sice s takovými obtížemi jako Ginger, ačkoli o něj pociťoval značné obavy, ale i tak měli starostí až nad hlavu. Jen pro začátek, jeho obavy byly bohužel zcela na místě, když doufal, že na ně nepadne žádný kus odlomeného dřeva. Kmen palmy se zřítil na konec levého křídla a i když se sice křídlo neodlomilo, náběžná hrana byla rozdrčena, takže nemohli vzlétnout, pokud ji neopraví. Úlomky všeho možného, především olámaných větví, se nahromadily okolo, takže než se hurikán přehnal, „Scud“ byl téměř pod větvemi.

Pro ty na palubě nebylo vůbec snadné dostat se na břeh, protože nepevná zmeť neunesla jejich váhu a zároveň znemožňovala plavání. Nakonec nakupili větve a drobné mláží vysoko na sebe a udusali je tak, až vznikl jakýsi most, dostatečně pevný, aby je unesl. Do té doby se však setmělo a tak strávili noc v ještě větším nepohodlí než Ginger, který byl, samozřejmě, v jeskyni, která jej přinejmenším chránila od hromadných útoků myriád moskytů, kteří se neúnavně vrhali na Bigglese, Algyho i Sandyho, když odpočívali v bažině na břehu zátoky, v níž stroj přistál.

Sotva se rozednilo, vydali se na cestu k vesnici. Počítali, že jim cesta nezabere více než hodinu či dvě, protože podle jejich odhadu to nebylo dál než šest mil. Ale nastaly neočekávané obtíže. Biggles už viděl mnoho různých džunglí, ale žádná nebyla tak neprostupná jako porost, který lemoval zátoku. Nebylo možné postoupit žádným směrem, aniž by si nemuseli svými noži prosekávat každou píď cesty, což byla, vzhledem k horku, které panovalo, velice vyčerpávající činnost. Navíc se jejich tváře záhy pokryly krvácejícími rankami od zběsilého kousání písečných mušek. Pak, když už si mysleli, že mají nejhorší za sebou a že nejsou více než čtvrt míle od pláže, která se, jak věděli, táhla podél pobřeží až do vesnice, postavila se

jim do cesty jiná překážka. Ani pohotový Biggles nedokázal najít způsob, jak ji překonat. Bylo to ústí řeky, které však bylo spíš bažinou než řekou, jezero stojaté zapáchající vody, které se utvořilo v nížině u úpatí kopců. Kdyby v něm byla jen voda, bylo by snadné je přelavat, protože šířka nepřesahovala sto yardů. Úskalí spočívalo v něčem jiném. Vodní hladina byla hustě posetá mohutnou záplavou leknínů, jejichž velké narůžovělé květy by za jiných okolností sváděly k okouzlenému obdivu. Avšak skutečnost, že jejich obrovské, ploché dužnaté listy skýtaly úkryt ohyzdným stonožkám téměř stopu dlouhým, nasvědčovala, že plavání zde rozhodně nebylo příjemnou záležitostí. Avšak plavat se tady beztak nedalo, protože spleť silných leknínových stvolů tvořila pod hladinou téměř pevnou a neprostupnou masu. Lekníny byly natolik poddajné, že neunesly žádnou váhu a jedinou možností zůstalo obejít toto místo.

Takže zkrvavělí a unavení si museli naši přátelé začít prosekávat novou stezku podél okraje bažiny. Úkol to byl tím složitější, protože nevěděli, jak daleko se bažina táhne, ačkoli Sandy se domníval, že by to nemělo být daleko. Poukazoval přitom na nedaleké kopce, které se příkře zvedaly do výše. Nemýlil se. Po několika stech yardech se začala bažina zužovat, až konečně přišli na místo, kde bylo možné přejít na druhou stranu po padlém kmeni chlebovníku. Tou dobou se však už chýlilo k večeru. Původní představa, že dojdou do vesnice za několik hodin, tedy vzala za své a po celém dni stráveném v džungli ušli jen necelou míli.

Přešli po kmeni na druhý břeh bažiny, když slunce právě zapadalo. Zjistili však, že i zde je džungle tak hustá a nepropustná, že na další postup nebylo do rozbřesku ani pomyslení. Přesto Biggles naléhal, aby šli dál, Sandy to však prohlásil za šílenství. I kdyby je cestou nepohltila bažina či stejně smrtelný tekutý písek, což bylo velmi pravděpodobné, zcela jistě by ve tmě ztratili orientaci a pokročili by jenom o tak málo, že by to byla zbytečná. námaha. Po pečlivém uvážení se i

ostatní museli, ač neradi, přiklonit k tomuto názoru. Tak znovu v zajetí nesčetných moskytů a obklopeni strašidelně světélkujícími houbami, utábořili se u spadlého stromu, připraveni přečkat další nepříjemnou noc.

„Začínám chápat, proč jsou perly tak drahé,“ poznamenal s vážnou tváří Biggles, když se rukou oháněl po hmyzu, který mu sedal na tvář.

Jak plynula noc, obtěžování se stalo natolik nesnesitelným, že rozdělal oheň a seděl v jeho kouři, ačkoli pronikavý zápach páleného dřeva byl jen o málo snesitelnější než bodání moskytů.

„Míň by mi to vadilo, kdybych věděl, že ti mladí jsou v pořádku,“ zabručel. „Nedovedu si představit, co se s nimi mohlo stát.“

Sandy ani Algy neodpověděli. Možná se to oba zdráhali vyslovit.

Noc pomalu plynula a hladina bažiny lehce světélkovala, jak se v ní pohybovali podivní živočichové. Z korun stromů se ozývaly zvláštní zvuky; ani Sandy nedokázal určit, co je vydává. Velké můry tiše poletovaly nad žhoucími uhlíky ohně a jednou je všechny vyděsil obrovský netopýr, když narazil do stromu. Tma byla neuvěřitelně hustá, ležela na nich jako závaží. V tichu se pohybovali a šelestili neviditelní tvorové. Jednou Algy na chvíli vyčerpaně usnul. Z krátkého spánku jej probudil pocit, že mu něco šplhá po noze. V odlesku pohasínajícího ohně uviděl, jak mu na nechráněném kotníku visí červenohnědá stonožka, dobrých deset palců dlouhá. Divoce se otrásl hrůzou a rychlým šklubnutím tu věc odtrhl a odhodil pryč. Na místě, kde byla stonožka se vytvořila dvojité stopa červených teček; kotník začal otékat a bolel ještě po mnoho dní. Sandy neustále potahoval z dýmky a Biggles vykouřil všechny své cigarety.

„Díky Bohu, zdá se, že se konečně rozednívá,“ prolomil dlouhé mlčení Algy. „Ještě jedna taková noc a budu zralý pro blázinec. Jihomořské ostrovy oplývají opravdu netušenými krásami...“

Biggles se strnule narovnal. „Well, je načase vyrazit,“ řekl a ačkoli bylo ještě šero, začal prosekávat cestu podél opačného okraje bažiny směrem k pláži.

Ostatní jej následovali. Únava z posledních dvou dnů i nocí na nich začínala být znát a všichni byli na pokraji naprostého vyčerpání, když se vypořádali z podrostu na volný písek. Několik minut strávili hledáním vody, ale nebyla zde žádná kromě té v bažině, jíž se však ani nedotkli.

„Nevadí, pojďme dál. Mohli bychom během několika hodin dorazit do vesnice,“ mumlal Biggles a vyrazili po písku, ztěžka vlekouce nohy za sebou. Zastavili se u první kokosové palmy, ke které došli, a podařilo se jim nalézt několik ořechů shozených hurikánem. Žíznivě vypili mléko a posílení jeho sladkou svěžestí, kvapně se vydali na zbytek své cesty.

Byli už skoro u vesnice, když se Algy náhle zastavil a hleděl na něco před sebou. Ostatní, když se zadívali stejným směrem, jen stačili postřehnout domorodce, který jako stín zmizel v neproniknutelné džungli. Nebyl to ale obyčejný domorodec, s jakými se předtím setkali ve vesnici. Byl od hlavy k patě pomalován bílou hlínkou nebo jílem podivnými fantaskními vzory a ornamenty.

„Něco se tu děje,“ řekl ustaraně Sandy.

„Co myslíš? Co se tu mohlo stát?“ ptal se Biggles.

„Viděl's toho chlápka? Měl na sobě válečné malování – a v ruce držel válečný kyj. Už roky sem nic takovýho neviděl. Myslí to smrtelně vážně, jinak by takhle nevypadal. Oni tyhle věci berou velice vážně. Navíc je to nezákonné. Dnes je tu zakázáno všechno spojené s válčením, protože jak jednou začnou, vůbec se nekontrolují. Tady je to! Poslouchejte ty bubny!“ Hluboké dunění se hrůzyplně rozléhalo džunglí. „Když budete dobře poslouchat, uslyšíte, jak jim jiní odpovídají,“ prohlásil Sandy. „Svolávají bojovníky. Něco se tu muselo přihodit od naší poslední návštěvy. Doufám jen, že tu nějaká horká hlava nevyvolala nepokoje. To bychom se zanedlouho

mohli ocitnout v pěkné bryndě. Když se jich zmocní válečná horečka, nerozlišují moc, koho zabijí.“

„Ale nejsou to kanibalové, určitě?“ vložil se nedůvěřivě Biggles.

Sandy naklonil hlavu a zadíval se na Bigglese. „Kdyby ses zeptal, žádný z nich by to nepřipustil a já osobně pochybuju, že by se někdo z těch mladých zapletl do té špinavosti,“ tvrdil. „Ale těm starým bych ani za mák nevěřil. Dám ruku do ohně, že hodně ze starejch mužů radostně vzpomíná na ty časy, kdy se podával nepřítel k večeři. Úřady učinily všechno proto, aby kanibalismus potlačily a obecně vzato měly úspěch. Ale tu a tam se začne povídat, že se to zase vrátilo v horách. Víš, tihle lidi se nikdy nestali kanibaly z nouze, mají všechno jídlo, co potřebujou. Byl to jen takovej zvyk pojídat části těla obzvlášť nenáviděnýho nepřítele.“

„Well, ztrácíme tady čas,“ prohlásil Biggles. „Půjdem raději dál a zjistíme, co se vlastně děje.“

Najednou se přímo před nimi objevili další dva domorodci. Oba na sobě měli válečné barvy a nesli zbraně. Zmizeli jako když do nich střelí, když spatřili přícházet bělochy, kteří už zanedlouho došli k vesnici a bez okolků do ní vešli. Spatřili tam dvě nebo tři ženy. Ustalo dunění bubnů.

Sandy přikročil ke staré ženě a promluvil k ní několik slov v jejím jazyce, ona se však jen přihloupce usmívala. Otočil se k Bigglesovi. „Všichni se skrývají v křoviscích,“ řekl. „Vsadím se, že sou všichni na doslech, ale neukážou se, abychom je neprozradili.“ Přiložil si ruce k ústům a zavolal na Řvoucí vlnu.

Za několik chvil se křoví rozhrnulo a odtud vystoupila štíhlá postava. Přes čelo se mu táhl bílý pás a hrudník měl pomalovaný podivnými magickými znaky. Algy sevřel Bigglesovo rameno: „To je přece *Otvírač škeblí*!“

„*Otvírači škeblí*, pojď blíž,“ nařídil přísně Sandy.

Chlapec nejistě přikročil.

„Proč válčíte?“ zeptal se Sandy ostře.

„Válka s Atanellim,“ zachmuřeně prohlásil *Otvírač škeblí*.

„Zeptej se ho, kde jsou ostatní,“ řekl Biggles Sandymu.

Sandy promluvil na chlapce v jeho rodném jazyce, načež se *Otvírač škeblí* pustil do velice živého vysvětlování. Rozmachoval se rukama, aby dodal na důrazu svému vyprávění. Nakonec se vyčerpaně odmlčel.

Sandy se zhluboka nadechl a obrátil se k ostatním. V jeho tváři se zračil úžas i obavy. „Ginger je zajatcem na Castanelliho škuneru,“ řekl.

„Cože?“ zvolali Biggles i Algy současně.

„Vyprávění *Otvírače škeblí* zní docela pravdivě,“ pokračoval Sandy. „A nezdá se, že by měl nějaký důvod, aby nám lhal. Říká, že se stalo toto. Když skončili s rybolovem, šli si zaplavat do zátoky, kde objevili velkou jeskyni. Vchod do ní byl skrytý pod hladinou a tak proplavali dovnitř a sedli si v jeskyni na skálu. Zatímco tam byli, ve vchodu se objevil žralok a nemohli se dostat ven. Nakonec byli nuceni tam strávit celou noc. Ráno žralok zmizel a tak vyplavali, nás už ale na ostrově nenašli. Pak přišel hurikán a značně poničil ostrov. Sotva se hurikán přehnal, Castanelli vplul do laguny. Počkali do setmění a pak se pokusili štipnout Korsičanův člun. Gingera při tom chytili a vzali jej na palubu. *Otvírač škeblí* se ukryl mezi útesy, ale později se vrátil a zmocnil se člunu. Sám s ním dovesloval na Rutuonu. *Úplněk* zůstala na ostrově jako hlídka. *Otvírač škeblí* sem dorazil teprve před hodinou a jeho vyprávění vyvolalo válečnou náladu. Řvoucí vlna přísahal, že se sám napije Castanelliho krve. Jejich velká válečná kánoe je už připravena. Zřejmě se zrovna chystali vyrazit, když jsme se ukázali.“

Biggles bezeslova naslouchal. Na jeho tváři byla vidět únava, když slyšel, že je Ginger dosud naživu. Ta postupně přerostla ve výraz úžasu. „Jestli je Ginger na Castanelliho škuneru, musíme ho odtamtud dostat,“ řekl pomalu. „Jsem rád, že se nestalo nic vážnějšího.“

Algy byl na pochybách. „Bude těžší zachránit Gingera než by se zdálo,“ bručel. „Castanelliho posádka jsou ostří hoši a my

jsme jen tři. Stroj nemůžeme použít. Každopádně, pokud je Ginger na palubě, nemohli bychom škuner rozstřílet.“

„Neřekl bych, že „Scud“ nemůžeme použít,“ rychle opáčil Biggles.

„Ale nemůžeš přece letět s poškozeným křídlem.“

„Neřikal jsem nic o létání, není přece důvod, proč bychom jej nemohli převézt k ostrovu po hladině, pokud se nám ho podaří vyprostit.“

„Musím ale namítnout, že Castanelli uslyší naše motory,“ zdůraznil Algy. „Všichni ti jeho rabiáti jsou ozbrojeni a můžou „Scud“ potopit dříve než přirazíme a dostaneme se na palubu. Dívejme se na věci střízlivě. Nemůžeme očekávat, že bychom dokázali přijet po vodě až ke škuneru bez toho, aby nás nezasáhli. Musíme Gingera odtamtud dostat, to je jisté. Pokud však necháme „Scud“ potopit, nic tím nezískáme.“

Biggles přikývl hlavou. „Souhlasím,“ zabručel. „K útoku na škuner by bylo zapotřebí tucet mužů, nepodaří-li se nám využít momentu překvapení. Když na to přijde, nemáme žádnou záruku, že škuner je pořád tam. Měli bychom se pokusit nějak využít pomoci těchto Marquésanů.“ Biggles se na chvíli zamyslel. „Nelíbí se mi představa, že by tam jeli bez nás. V případě hromadného útoku bude Ginger v největším nebezpečí.“

„To je pravda,“ poznamenal Sandy. „Jak se jednou strhne mela, jsou jako šílení. A co tak přijet tam se strojem a vzít domorodce sebou? Deset nebo dvanáct se jich určitě do kabiny vejde, když se trochu zmáčknou.“

„A co tak vzít, sakumprásk celou válečnou kánoi do vleku?“ navrhl Algy.

„Zpropadeně! To je ale nápad!“ vykřikl Sandy.

„Můžeme udělat obojí zároveň,“ poznamenal Biggles. „Pár jich posadíme do stroje a zároveň potáhneme kánoi. Kolik lidí se vejde do té kánoe, Sandy?“

„Nevím, tuhle sem neviděl. Ale soudě podle těch, co sem viděl, bude tak pro třicet, čtyřicet bojovníků. Budeme však

muset být ve střehu. Když tydle mládence jednou pustíme na Castanelliho, nic už je nezadrží. A pokud ho zabijou, bude to naše vina.“

„To mě netrápí,“ prohlásil Biggles. „Máme zde svědka, že je Ginger na palubě jako zajatec, máme proto právo pokusit se jej osvobodit. Starosti mi ale nejvíce dělá čas. Jak dlouho může Castanelli zůstat v laguně, předpokládáme-li, že je dosud tam. Nezapomínejte, že nám zabere nějaký čas, než vyprostíme stroj. Ted' už je po poledni. Každopádně bude tma, než se dostaneme na ostrov.“

„Sakra, to je pravda,“ připustil Sandy. „Souhlasím s tebou. Myslím, že by bylo nebezpečný nechat tydle Marquésany jednat na vlastní pěst. Řek bych, že nejlepší bude vysvětlit náš plán Řvoucí vlně, bude-li souhlasit, mohl by nám půjčit několik svých lidí, aby nám pomohli dostat „Scud“ ze zátoky. Pak už nám to na ostrov nebude dlouho trvat. Kánoi můžeme táhnout většinu cesty. Až se dostaneme do blízkosti ostrova, může nás vzít do vleku kánoe. V tom případě nenaděláme žádný hluk a mohli bysme se nepozorovaně přiblížit ke škuneru.“

Biggles přikývl. „To je ono,“ řekl. „Potáhneme-li Marquésany až skoro k ostrovu, budou svěží, až tam dorazíme. Pokud zjistíme, že škuner mezitím odjel, bude nám zbývat jediná věc – opravit co nejrychleji křídlo a kroužit nad oblastí, dokud nám nedojde benzín.“

„To zní jako rozumný plán,“ souhlasil Sandy. „Půjdu si promluvit se Řvoucí vlnou nebo požádám *Otvírače škeblí*, aby mi jej přivedl.“ Obrátil se na *Otvírače škeblí*, který stál poblíž a chvíli s ním hovořil.

Otvírač škeblí odběhl mezi stromy a za chvíli slyšeli, jak hlasitě promlouvá k ostatním. Na závěr jeho řeči se rozpoutala divoká změť výkřiků a o chvíli později z křoví vyrazilo na šedesát bojovníků, někteří z nich nesli palice a kopí.

„Vypadají dost hrozně, zvláště když uvážím, že je musíme zvládnout,“ poznamenal Biggles, když si s obavami prohlížel pomalované bojovníky.

„Nech to na mě,“ řekl s jistotou Sandy a šel jim vstříc. Bůhvíjak se mu podařilo najít náčelníka Řvoucí vlnu a krátce s ním hovořil. Nakonec náčelník vydal hlasitý hrdelní zvuk a znovu zmizel v křoviscích následovám svými bojovníky. „Je to v pořádku,“ řekl Sandy, když se otočil k ostatním. „Ve skutečnosti věřím, že náčelník je přímo nadšen tím, že do toho jdeme taky. Jistá je jedna věc. Nemůžou Castanelliho ani cítit a když se do něčeho pustí, nic na světě je už nedokáže zastavit.“

„Kam teď šli?“ ptal se Algy.

„Pro kánoi,“ odpověděl Sandy. „Tady přicházejí.“

Biggles s Algym užasle zírali, jak se mezi stromy vynořuje pestrými barvami zdobená před ohromné kánoe. Bylo to nádherné dílo, vyzdobené v celé délce vyřezávanými ornamenty a lesknoucí se na slunci, jak bylo pečlivě napuštěno olejem. Kánoe byla dobrých čtyřicet stop dlouhá a nesly ji asi tři tucty mužů. V naprostém tichu ji bojovníci snesli k vodě a spustili na hladinu zálivu.

„Nasedat,“ řekl Sandy.

„Kam pojedeme?“ zeptal se Biggles.

„Samozřejmě že zpátky ke „Scudu“. Nemá cenu jít pěšky. Kánoe nás tam dopraví dvakrát rychleji.“

„To zní dobře,“ souhlasil Biggles.

Za několik minut už tři běloši seděli v zadní části kánoe a prohlíželi si široká pomalovaná ramena třiceti domorodců. Seděli ve dvou řadách, patnáct na každé straně a každý z nich třímal v ruce nádherně vyřezávané pádlo. Zbraně jim ležely u nohou. Řvoucí vlna stál na přídi a hleděl dopředu. Pozvedl svůj oštěp do výše. V tu chvíli se třicet pádel ponořilo do vody a kánoe vyrazila kupředu jako šíp. Řvoucí vlna sklonil oštěp a lesknoucí se pádla opět zabrala. A tak pořád dál, pádla dokonale udržovala rytmus s pohyby oštěpu.

„Panečku! Tomu říkám cestování,“ obdivně vyřázel Algy.

„No to se vsaď,“ odpověděl Sandy. „Jen si představ, jak musel tendle záliv vypadat před lety, kdy takhle vyplouvalo

řekněme padesát kánoí v útvaru na moře, aby přepadly sousední ostrov. To musel bejt teprve pohled.“

Za méně než hodinu se přiblížili k zátoce, kde Sandy ukázal na „Scud“ a vysvětlil náčelníkovi, co je potřeba udělat. Pak už jen stačilo sedět v kánoi a pozorovat domorodce, kteří osekávali nakupené mláží a další tříšť svými těžkými ostrými noži. Nejprve pracovali z kánoe, ale jak se propracovali blíže ke „Scudu“, mnoho z nich skočilo do vody a odtahovalo naplaveniny rukama. Jakmile vznikl dostatečně široký průjezd, Biggles spolu s ostatními vystoupili na palubu. Vešel rovnou do pilotní kabiny a připravil motory ke startu. Věděl, že jejich zvuk domorodce nevyděsí, protože už viděli stroj na vodě blízko vesnice.

Byla to zdoluhavá a namáhavá práce, zcela vyprostit letoun. Už se pomalu šerilo, než skončili. Nakonec hodili do kánoe lano, domorodci usedli k pádlům a odtáhli letadlo na volnou hladinu doprostřed zálivu. Pak byla kánoe uvázána a odlehčena na bocích, načež se Sandy vyškrábal na střední část trupu letadla a podrobně všem vysvětlil jejich plán. Potom naskočily motory. Deset domorodců přestoupilo na palubu „Scudu“, aby usnadnili vlečení kánoe. Letoun se za řevu motorů pomalu rozjel na otevřené moře. Starý bojový zpěv Marquésanů se rozezněl nad klidným mořem.

Biggles pohlédl na Sandyho a usmál se, což by určitě neučinil, kdyby byl věděl, že právě v tuto chvíli je Ginger nezadržitelně stahován na dno laguny.

14. Z hlubin

Když Ginger nezadržitelně klesal vstříc hlubinám až na dno laguny, věděl, že teď jej už může zachránit jedině zázrak. Ačkoli se ještě zoufale pokoušel vysvobodit, tušil, že je to marné. Od okamžiku, kdy pochopil Castanelliho záměr, si říkal, že je vše ztraceno. Není zcela určitě divu, že ztratil i poslední naději. Avšak jedno staré přísloví říká, že dokud je život, naděje trvá a ještě snad nikdy se jeho pravdivost nepotvrdila tak ukázkově, jako v tomto případě. Jeho vědomí jej rychle opouštělo, když jeho tápající ruce narazily do něčeho měkkého. Myslíte si možná, že strach, který jej na pokraji smrti zachvacoval, už nemohl být větší, ale po dotyku toho neviditelného těla se jej zmocnila neuvěřitelně intenzivní hrůza z něčeho, co nemůžeme vidět. Nebylo se mu možné divit, protože až příliš dobře věděl, jaké obludy skrývají hlubiny toho safírového moře. A znovu přišel ten hrozný dotyk, bojoval vši silou, ale přesto se něco dlouhého a měkkého začalo ovíjet okolo jeho nohou, které nakonec stáhlo v pevném sevření. Neměl už nejmenších pochyb, že je to chobotnice. Strašná hrůza jej ochromovala a tušil, že se blíží konec. Více už jeho vědomí nedokázalo unést...

Je těžké popsat to, co vnímal potom. Bylo to snad ještě podivnější než cokoli dříve. Byl s jistotou přesvědčen, že je mrtev, jinak tomu ani nemohlo být, ale smrt na sebe brala vskutku překvapující podobu. Za prvé, uvědomoval si opět své tělo, protože jeho břicho bolelo jako by mu jej rozemílali mezi obrovskými kameny. A pořád dokázal uvažovat, ačkoli jeho myšlenky byly zmatené a rozkouskované. Kde to vlastně je? Co se to děje? Žasnul. Bylo to všechno nějak zmatené. Ale shledával, že dokáže už jasněji uvažovat a uvědomil si, že má otevřené oči. Spíše si to jenom myslel, jistý si už totiž nebyl ničím. Rozhodně však měl najednou dojem, že leží hlavou dolů na nějakém korálovém útesu. To bylo zatraceně záhadné.

Bezmocně těkal pohledem sem tam. Proč má ale, u všech všudy, hlavu venku z vody? Cítil, že leží několik placů nad hladinou. Světélkující vlnky pleskaly o skálu zrovna kousek před jeho očima. Nejen, že je viděl, ale také i slyšel. Voda stékala praménkem po útesu a odkapávala mezi ty vlnky. S překvapením si uvědomil, že ta voda vychází z jeho úst a nosu, ale když o tom dál přemýšlel, dospěl nakonec k přesvědčení, že to není nic zvláštního, protože musel, konec konců, spolykat velké množství vody.

Ted' už viděl vlnky ostřeji a uvědomil si, že jeho okolí nabývá zřetelných tvarů a zároveň se bolest v jeho břiše stupňuje. Došlo mu, že je to způsobeno něčím velice těžkým, co leželo na jeho zádech. To závaží bylo vždycky chvíli těžší a chvíli jeho tlak povolil. Ležel na břiše a pokaždé, když se zvýšil tlak závaží, bolest v břiše se stala téměř nesnesitelnou. Nakonec slabě zasténal. Věděl, že zasténal, protože zřetelně ten zvuk zaslechl a velice jej to udivilo. Náhle se znovu a razantněji snesla váha na jeho záda a zároveň něco uchopilo jeho ruce a táhlo je nahoru. Výsledkem byla nová záplava vody řinoucí se z jeho úst. Jeho ruce poklesly a záhy byly zase vyzdvíženy nahoru, jako by s nimi někdo pumpoval a po celou dobu trval ten strašný tlak na jeho zádech, drtící mu břicho o tvrdý korálový podklad. Znovu bolestně zasténal.

Nakonec to už nemohl snést. Taková muka by ani mrtvý nevydržel. Rychlým pohybem vykroutil ruce ze sevření, které mu svíralo zápěstí a s vypětím všech sil shodil tu zátěž ze zad. Zachytil se korálového výčnělku a odtáhl se od vody a zároveň se přetočil do vodorovné polohy. Vzhlédl nahoru. Zprvu neviděl nic, kromě hvězdami poseté oblohy a černé siluety skály proti ní. Pak se na dosah ruky pohnula postava tmavá jako stín. „Ty už o moc lepší,“ řekl tenký hlas.

Bylo by opět obtížné pokusit se popsat Gingerovy pocity, když zaslechl jemu dobře známý hlas. Chvíli jen bezmocně zvracel vodu v náhlém záchvatu nevolnosti, ale když křečovitě stahy břicha povolily, cítil se mnohem lépe a znovu pohlédl na

tmavou siluetu. „*Úplněk!*“ bylo jediné, co ze sebe vydal překvapeným hlasem.

Úplněk si k němu přiklekla. „Tobě už bude lépe,“ zašeptala. „Jednou si já už myslela, že ty moc mrtvý...“

„Ale kde jsi se tu vzala?“ zeptal se Ginger, posadil se a opatrně si ohmatával břicho. Uviděl, že bolest působil tlačící ostrý výčnělek korálu.

„Já na škuneru celou dobu,“ odpověděla *Úplněk*.

Ginger chvíli mlčky seděl a snažil se svým rozbolavělým mozkiem pochopit tuto informaci. „Na škuneru?“ vydal ze sebe nakonec. „Chceš říct, že jsi byla na škuneru, když mě hodili do vody?“

„Ano, já zůstat na škuneru celý den, schovat pod plachty.“

Ginger nevěřícně potřásl hlavou. Bylo to celé příliš neuvěřitelné. „Kde je *Otvírač škeblí*?“ zeptal se náhle.

„On vzít člun a jet moc rychle na Rutuonu,“ odvětila *Úplněk*.

„Ale jak si se dostala na škuner?“

Úplněk vysvětlovala. „Když tě Atanelli udeřit do hlavy, *Otvírač škeblí* rychle plavat pod vodou. On mi říct. My jít zpátky. *Otvírač škeblí* vzít člun. Já zůstat a sledovat, co Atanelli. Já schovat v plachtách, viděla vše. Viděla jak muži ze Solomonů tě hodit do vody. Já plavat dolů, ale ty kopat moc. Já přeříznout lano, ale vidět, že ty rychle umírat tak já tě táhnout na útesy.“

Ginger se náhle nemohl ubránit dojmu, že to celé byl jen strašlivý sen, ale viděl, že má ještě stále kolem pasu omotané lano, jehož odříznutý konec volně visel ve vzduchu. Věděl, že vše se skutečně odehrálo. Na chvíli byl dojat prostou oddaností obou Marquésanů, že nebyl schopen slova. „*Úplněku*, jednou ti to snad oplatím,“ řekl nakonec chraptivým hlasem. „Jsi prostě báječná.“

Úplněk se zasmála. „Proč báječná?“ zeptala se naivně. „Já ne utíkat, když moc trable. Já ráda, že ty spadnout ze škuneru, já nemuset tě jinak dostat odtamtud.“

„Well, můžu říct, že jsi pašák,“ prohlásil Ginger.

„Co je pašák?“ zeptala se zvědavě *Úplněk*.

Gingera nenapadla vhodná odpověď. „Nevadí,“ řekl a pokusil se zesláble postavit.

„My zůstat tady,“ řekla *Úplněk*. „Otvírač škeblí se brzo vrátit s velkou kanoí.“

Ginger se rozhlédl. „Říkáš, že jsme na útesech?“

„Ano, na útesech.“

„Atanelli odjel?“

„Ano, on vytáhnout plachty.“

„Jednou si dopřeju to potěšení a zastřelím toho padoucha,“ prohlásil Ginger.

„Ano, já zabít taky,“ přitakala *Úplněk*.

Ginger musel pokleknout, protože se jej zmocnil další záchvat nevolnosti. Pořád se mu dělalo neuvěřitelně špatně, protože spolykal příliš mnoho slané vody, ale po nějaké době vstal a oznámil, že bude schopen přeplavat na ostrov. Právě vyšel měsíc a Ginger si prohlížel pás korálových útesů, protože až dosud neměl příležitost si je tak zblízka prohlédnout. Při pomyslení, že bude muset do vody se jej zmocňovala hrůza, ale při pečlivé prohlídce útesů si uvědomil, že by se na ostrov mohli dostat, aniž by museli plavat. Když to navrhl *Úplněk*, souhlasila, že to tak bude nejlepší.

„Jsou na těch skalách *feke*?“ obezřetně se zeptal Ginger.

Úplněk v otázce nevycítila nic mimořádného. „Možná,“ řekla a zkušeným pohledem prozkoumávala řadu útesů. Pak zavrtěla hlavou. „Žádný *feke*,“ rozhodla. „Moc krabů. Krabi nejsou, když *feke* tady.“

„Dobrá, to máme opravdu štěstí,“ zabručel Ginger, pro něhož byla chobotnice ještě o stupeň horší než žralok.

„My jít hned,“ navrhla *Úplněk*. „Ty vypít moc kokosové vody, ty hned cítit lépe.“

„Ano, docela bych se napil,“ souhlasil Ginger, kterému v ústech přetrvávala suchá pachut' vypité slané vody.

Úplněk mu odřízla zbytky lana od pasu. Pak, ruku v ruce pomalu vystoupili po měsícem ozářeném korálovém útesu na jeho vrchol, kde se náhle zarazili a srdce se jim prudce rozbušila. Nemohli uvěřit vlastním očím. Namísto moře táhnoucího se od obzoru k obzoru spatřili škuner, který stál přímo ve vjezdu do laguny. Nebyl od nich dál než sto yardů.

Úplněk se vzpamatovala nejdříve. „Atanelli, on se vracet,“ sykla a skrčila se za velký korálový výstupek.

Ginger úžasem nebyl schopen slova. To byla ta poslední věc, kterou by očekával. Po vzoru *Úplňku* rychle skočil za jiný velký kus korálu, ale už bylo pozdě. Křik ze škuneru mu prozradil, že byli spatřeni.

Úplněk vyskočila na nohy. „My běžet moc rychle,“ řekla krátce a rozběhla se po útesech směrem k ostrovu. Přeskakovala přitom ze skály na skálu jako kamzík.

Ginger běžel za ní co mu síly stačily, ale jeho nedávné hrůzné zážitky na něm byly přeci jen znát a nohy se pod ním přímo podlamovaly. Když to spatřila *Úplněk*, zastavila se a pomohla mu přes nejobtížnější úseky. K místu, kde se pás korálových útesů přimyká k ostrovu, zbýval ještě slušný kus cesty, když se vzduchem rozlehlo štěknutí výstřelu z pušky a střela odštípla kus korálu nepříjemně blízko nich. Když se ohlédl, Ginger uviděl, že škuner projíždí vjezdem do laguny a ačkoli se pomalu pohyboval vpřed, už spouštěli přes bok lodi záchranný člun. Zasvištěl další výstřel a zaryl se do útesu. Rozběhl se dál. Dobře věděl, jak je obtížné trefit se za slabého měsíčního svitu, ale neriskoval. V tuto chvíli se mnohem více bál o *Úplněk* než o sebe.

Přeskakovali ze skály na skálu a snažili se využít každého dostupného úkrytu. Tváří v tvář nové hrozbě Ginger co nejvíce potlačil vyčerpání a slabost. Castanelli – protože Ginger ani chvíli nepochyboval, kdo je oním střelcem – neustával ve střelbě, ale ačkoli několik střel dopadlo blízko, nezpůsobily žádné zranění. Avšak dříve, než oba pronásledovaní doběhli k

ostrovu, záchranný člun letěl po hladině laguny. Castanelli zuřivě pobízel své veslaře, kteří zabírali ze všech sil.

Ginger s *Úplňkem* se ani na chvíli nezastavili. Pruh útesů se spojoval s ostrovem na jeho nejužším konci a bylo jasné, že pokud Castanelli s posádkou dorazí na ostrov včas, aby jim odřízl přístup na širší konec, jejich polapení bude otázkou několika minut. Opačný konec ostrova nebyl jen širší, ale také členitější a poskytoval tak více míst k úkrytu.

Ginger nyní jako první běžel po odvrácené straně útesů, kde nemohl být viděn z laguny a byl tak chráněn před Castanelliho palbou. Postup nebyl snadný, protože změt' rozmetaná hurikánem ležela nyní všude – palmové listy, hromady chaluh, odlámané kusy korálu – a tak se museli často vyhýbat překážkám. Avšak podařilo se jim doběhnout na širší konec ostrova, kde se Ginger odvážil nahlédnout přes hřeben. Viděl, jak vytahují záchranný člun na pláž. Castanelli už stál na bílém písku s puškou připravenou k výstřelu.

„Ať ho vezme ďas, co tu, zatraceně, ten mizera ještě pohledává?“ rozzlobeně vrčel Ginger. „Strašně si teď přeji, abych tu měl pušku.“

Úplněk na to nic neřekla. Možná věděla, jak pošetilé je toto přání.

Ginger rychle uvažoval. Bylo jasné, že se na ostrově nebudou moci skrývat dlouho. Mohli by se vyšplhat na některou ze zbývajících palem nebo se skrýt mezi roztroušenými korálovými skalami, kde by mohli chvíli zůstat nepozorováni. Ale s rozedněním by bylo jen otázkou času, než by byli objeveni. Kdyby Castanelli nevěděl, že jsou na ostrově, nebylo by tak těžké se tu skrýt. V tom případě by určitě ostrov pečlivě neprohledával. Teď však dobře věděl, že tady jsou a bylo jisté, že zde za každou cenu prohledá každý kout, dokud je nenajde. Korsičan už dostatečně ukázal, že je schopen chladnokrevné vraždy a v případě, že se mu podaří Gingera polapit, bylo nad slunce jasnější, jaký jej čeká osud. Castanelli pro příště už neponechá nic náhodě. Na ostrově existovalo jen jediné místo,

kde by se mohli bezpečně schovat a tím byla skrytá jeskyně. Ani kdyby muži ze Solomonských ostrovů hledali týdny, neobjevili by toto místo. Byla to jejich jediná neděje a tiše to *Úplňku* sdělil. Ta už si to také uvědomila a vyrazila směrem ke známé zátocy. Cestou sbírala kokosové ořechy. Ginger pochopil, jak moudré je to opatření a pustil se také do sbírání. Věděl, že budou možná nuceni v jeskyni zůstat několik dnů.

Nepředpokládal žádné obtíže po cestě k zátocy, jedinou jeho obavou bylo, že se tam dosud zdržuje žralok; o této možnosti se rozhodl raději neuvažovat. Ale čekalo jej další zklamání, protože jakmile dorazili k zátocy, spatřili střapatou hlavu plavce, který obeplouval korálový útes, aby se nakonec zastavil na stejném místě, kde Ginger tolikrát předtím vystupoval z vody. Byl to jeden z mužů Castanelliho posádky. Proč se zrovna rozhodl plavat podél břehu a zrovna na tomto místě nevěděl, mohl jen předpokládat, že ten chlap tušil, co hodlají udělat a tím, že je přelstí, se chtěl zavděčit svému pánovi.

Ginger s *Úplňkem* se zrovna skrčili v malém polokruhovitém úkrytu, když se domorodec vyšvihl na břeh. Mohli se jenom co nejvíc přikrčit v korálové proláclině a doufat, že nebudou spatřeni. Minutu domorodec postával na místě, kde vystoupil z vody a z jeho černého těla odkapávala voda. Pak se mu z hrdla vydal křik, až sebou Ginger poplašeně trhnul. Nejprve si myslel, že je domorodec uviděl, ale když se ten ani nepohnul jejich směrem a na křik mu někdo nedaleko stejným způsobem odpověděl, uvědomil si, že jsou zatím neobjeveni. Muž asi jen dával ostatním na vědomí, kde právě je.

Ginger se v duchu modlil, aby odešel. Kdyby zmizel třeba jen na minutu či dvě, bylo by to dost času, aby se stihli dostat do svého útočiště ve sluji. A muž skutečně udělal několik kroků směrem k okraji zátoky, ale jen aby vystoupil na nejvyšší místo útesu, odkud mohl dobře přehlédnout celou zátoku a ještě dál. A tam zcela zjevně hodlal zůstat, zatímco ostatní, roztroušení po celém ostrově, hnali kořist proti němu. Nebo si to alespoň

myslel. Ginger slyšel jejich výkřiky, jak se přibližili. Ucítil, že *Úplněk* sáhla pro nůž, ale zadržel její ruku, protože věděl, že je absolutně nemožné dostat se jakýmkoli způsobem do blízkosti muže, aniž by byli spatřeni. A jakmile je někdo uvidí, bude to jejich konec. Proto zůstali na místě a Ginger jen doufal, že každou chvíli zanechají hledání, alespoň na nějaký čas.

Přešla minuta, snad pět minut a pak zaslechli blízcí se kroky. Objevil se druhý domorodec a hned za ním Castanelli, jehož špinavý oblek z hrubého bílého plátna nápadně svítil ve tmě. Pod paží nesl pušku. „Neviděl’s je?“ řekl k čekajícímu muži.

„Ne, pane.“

Castanelli se usadil na kus korálu. „Nebudou daleko,“ řekl sebejistě. „Počkáme do úsvitu.“

Gingerovi se zastavilo srdce. Zdálo se, že je štěstí zcela opustilo, ale nemohli v této situaci nic jiného dělat. Úplně ztratil pojem o čase, částečně proto, že neměl nejmenší představu, jak dlouho byl v bezvědomí. Měsíc přešel na obloze svým zenitem a začal klesat. Oni se stále krčili ve svém stísněném úkrytu. Začala se jej zmocňovat smrtelná únava. Věděl, že někteří z domorodců hledají dál, protože často zaslechl, jak na sebe pokřikují. Tato chvíle se změnila v jeden strašlivý sen, ze kterého se nemůžete probudit a který se hrůzyplně pořád znovu a znovu opakuje. Celou dobu Castanelli seděl na balvanu a kouřil cigaretu za cigaretou. Ginger ještě nikdy necítil k někomu tak hlubokou nenávisť, jak nenáviděl tohoto Korsičana s medovým hlasem. Jeho nenávisť sahala tak daleko, že kdyby měl v tuto chvíli u sebe zbraň, zastřelil by jej bez ohledu na jakékoli následky.

Po předlouhém čekání začalo měsíční světlo blednout. Světle nachový pruh, který se objevil na východní obloze, se zlehka změnil v růžový a Ginger věděl, že teď je jejich objevení jen otázkou minut. Znovu pohlédl na Castanelliho, který dosud seděl na svém místě, a bylo zřejmé, že ani v nejmenším nemá v úmyslu odejít. Avšak díval se na druhou stranu, pravděpodobně

sledoval své muže, kteří dál pokračovali v hledání. Vedle něj stál jen jeden domorodec, který se díval stejným směrem.

Ginger přiblížil ústa k uchu *Úplněk*. „Nemůžeme tady zůstat,“ řekl. „Jestli se Atanelli otočí, hned nás uvidí. Poběžíme k jeskyni.“

Úplněk přikývla na znamení, že rozuměla.

Pomalou, protože celé jeho tělo bylo křečovitě ztuhlé čekáním v přikrčené pozici, se narovnal, připraven vyběhnout. *Úplněk* se k němu připojila a v následujícím okamžiku se už oba tiše plížili k vodě. Byli už v půli cesty a zatím se žádný z obou mužů na skále neotočil. Byli opravdu jen několik yardů od cíle a Ginger už už začínal doufat, že se na ně konečně šťastně usmála, a že se jim podaří dosáhnout vody nepozorovaně, když tu se ostrovan otočil. Nebyl žádný důvod k tomu, aby tak učinil. Bylo to, jakoby jej jeho vrozený instinkt varoval, že se něco pohnulo. Dotknul se Castanelliho paže a rychle mu něco sděloval, pak ukázal k prchajícím.

Koutkem oka Ginger zahlédl, jak Castanelli sahá po svojí pušce. Na nic dalšího nečekal. Začal pádit k vodě a postřehl, že *Úplněk* se kolem něho mihla jako hnědý stín. Téměř bok po boku skočili po hlavě do vody. Když se otočil za *Úplněkem*, aby ji následoval do jeskyně, Ginger zřetelně ucítil ostré plesknutí kulky o hladinu. V následující chvíli už byli hluboko pod vodou a plavali potměným šerem, protože slunce dosud nevyšlo. Ginger plaval naslepo tak, jak nikdy předtím. Kdyby už dříve nebyl v jeskyni, nikdy by ji nenašel. Ale věděl přesně, kde se její vchod nachází a tak se rukama přitáhl do otvoru a mohutnými záběry vyrazil do černočerné tmy. Vynořil se uvnitř sluje a lapal po dechu. *Úplněk* jej tam již čekala. Vyšplhali ven a usadili se na jejich obvyklém převisu, kde *Úplněk* vytáhla z podpaží kokosový ořech a Ginger se znovu musel podívit její prozíravosti a důvtipu.

Světlo uvnitř jeskyně stačilo sotva na to, aby viděli jeden druhého. *Úplněk* se usmála a Ginger se usmál na oplátku na ni, ale v duchu měl k smíchu daleko. Věděl, že svým útekem si

nadlouho nepomohli. Byla to jen otázka času, než Castanelliho muži objeví jeskyni a neměl nejmenší tušení, co se stane potom. Věděl jedině, že Korsičan za žádných okolností neodejde, dokud je nedostane.

„Já počítat, my tady dlouho zůstat,“ poznamenala zamyšleně *Úplněk* a tloukla jedním koncem ořechu o korálovou skálu.

Ginger přikývl. Neodpověděl, protože jej v tuto chvíli nic kloudného nenapadlo. Přemýšlel, jaké darebáctví zase Castanelli na ně chystá a sledoval přitom, jak se voda postupně mění z šedé na světle fialovou, a dál pak do modra. *Úplněk* mu podala kus kokosového ořechu a on jej začal mechanicky žvýkat, protože byl příliš unaven na to, aby měl hlad.

Dívka vytasila nůž a položila ho na skálu vedle sebe. „Já podříznout Atanellimu krk,“ prohlásila jakoby nic. „Možná ho já sníst,“ dodala potom zcela vážně.

Když si Ginger, jehož nervy se po všech těch útrapách chvěly vyčerpáním, představil *Úplněk* pojídající tlustého Korsičana, rozesmál se neovladatelným smíchem. Stěny sluje v mnohonásobné ozvěně jeho smích odrážely.

„Ty se tak nesmát,“ ostře jej plísnila *Úplněk*. „Ty se tak smát jako ty bez rozumu.“

„Ani bych se tomu nedivil,“ opáčil Ginger a chvíli mlčeli.

15. V pasti!

Asi hodinu – nebo to tak alespoň jako hodina Gingerovi připadalo – seděli v jeskyni na převisu a čekali. Vlastně ani nevěděli na co čekají. Ale nic než čekat dělat nemohli. Žádný zvuk neprozrazoval, že jsou jejich nepřátelé pořád venku, ale Ginger si nedělal plané naděje. Věděl, že Castanelli neopustí ostrov, dokud jsou on a *Úplněk* naživu a obrnil se největší trpělivostí, aby vyčkal na příští Korsičanův krok. Byl si jistý, že se každou chvíli něco stane, ale netroufal si domyslet, co to bude. Pohlédl na *Úplněk*. Seděla a kývala nohama jen palec či dva nad vodou, zjevně docela spokojená a její prostá duše nemyslela na nebezpečí. Ginger se ji už už chystal upozornit, aby se usadila výš na převisu. Báł se, aby ji nějaký žralok nebo chobotnice nechytily za nohu, protože po svých nedávných zkušenostech nemohl tato nebezpečí vypudit z mysli. Tu se skoro bez nejmenšího zčeření voda rozestoupila a vynořila se hnědá ruka. Pevně uchopila dívčín kotník. Zároveň se nad hladinu vynořila střapatá hlava jednoho z Castanelliho ostrovanů.

Prvním šklubnutím se mu téměř podařilo stáhnout *Úplněk* do vody, protože útok ji zastihl zcela nepřipravenou. Pak se ale mrštně otočila a podařilo se jí křečovitě sevřít korálový výčnělek a tím se udržet na převisu. Její hlasitý křik se rozléhal po celé jeskyni.

Po prvním šoku z překvapení začal Ginger rychle jednat. Uchopil pevně dívčín nůž a bez nejmenšího zaváhání jej veškerou silou své paže zabodl do hnědého ramena. Ruka okamžitě pustila kotník *Úplňku* ze sevření a domorodec se prudce odstrčil od převisu, až se zbarvená voda zavířila. Na chvíli nebyla jeho pravá paže vidět, pak se objevila znovu a svírala nůž. Zároveň se vrhl k převisu. Ginger viděl, že pokud se tam domorodec dostane, jejich situace se stane zcela zoufalou a vyběhl vpřed s napřáženým nožem, aby čelil útoku.

Ale útok se neuskutečnil. Kolem něj se mihlo pružné hnědé tělo. Byla to *Úplněk* s rukama napřaženýma nad hlavou. V nich držela kus korálu o něco větší než kokosový ořech. Domorodec uviděl nebezpečí, které mu hrozilo a obrátil se, aby se ponořil. Avšak dříve, než mohl splnit svůj záměr, na jeho hlavu dopadl korálový kámen s tupým úderem, při kterém se Ginger otrásl. Tělo ostrovana ochablo a pak se pomalu ponořilo do modré vody.

„Já vyřídím ho pěkně rychle,“ oznámila *Úplněk* s výrazem nejvyšší spokojenosti ve tváři.

Ginger zůstal na ni zírat, protože nedbalá samozřejmost, se kterou brala život i smrt, jej nikdy nepřestávala udivovat. V hloubi duše věděl, že on sám by se zdráhal udělat to, co ona – úmyslně zabít člověka. I když bodal nožem, vybral si za cíl rameno onoho muže, přestože jej mohl zasáhnout do hlavy nebo do krku. Ale *Úplněk* zjevně neměla takové zábrany. S úsměvem na tváři stála a dívala se na tělo, které nyní bezvládně leželo na bílém písku dna přírodního bazénu. Ginger cítil podivnou bolest při pomyslení, že je něčeho takového schopna, ačkoli si uvědomoval, že má pramálo důvodů si stěžovat. Bylo to, jak předpokládal, všechno dáno prostředím, kde vyrůstala. Po všechny roky života ji provázelo nebezpečí, skutečné a všudypřítomné, a bylo proto málo pravděpodobné, že by neunesla pohled na smrt. Sandy mu jednou vyprávěl, že tady na Ostrovech se smrt bere úplně jinak. Lidé si zde s pýchou chystají vlastní rakve a hroby, pečují o ně a nesmírně si jich cení ještě dříve, než jich použijí pro vlastní potřebu...

Ginger dál stál na převisu opřen zády o korálovou stěnu a upřeně hleděl na černou postavu ležící s rozhozenýma rukama na dně. Cítil, že by se měl potopit a vyzvednout tělo, ale pustil tu myšlenku z hlavy. Konec konců, uvažoval, ten muž sem připlaval je zabít a to, co se stalo, byla jen spravedlivá odplata. Nejvíce jej ale znepokojovala skutečnost, že ostrovan objevil jejich útočiště. Věděli ti venku, kam jde, přemýšlel, nebo ten muž jen objevil ústí jeskyně a plaval ji prozkoumat?

Úplněk mu vzala nůž z ruky. Podíval se, k čemu jej potřebovala a spatřil, jak páčí další velký kus korálu, pravděpodobně jako zbraň pro případ dalšího útoku. Prozpěvovala si přitom v podivné mollové tónině a čas od času přes rameno pohlédla na vodní hladinu. Při jednom takovém pohledu se najednou zarazila a tiše vykřikla.

Ginger se zadíval tím směrem a chvíli se zděsil, že ostrovan opět ožil. Ale mrtvý pořád ležel na stejném místě jako dřív a Ginger si uvědomil, že to byla jiná postava, která rychle plula pod hladinou. Připlula k mrtvému, který ležel roztažený na písku a na chvíli se zastavila, jakoby prohlížela mrtvé tělo. *Úplněk* vykročila kupředu a odlomený kus korálu zvedla nad hlavu. Ginger se také připravil. Ale ostrovan se nevynořil. Patrně se dozvěděl vše, co potřeboval, protože krátce pohlédl na převis, jako úhoř se otočil a vyrazil zpět do ústí jeskyně. Ginger by se mu v tom pokusil zabránit, kdyby to bylo jen trochu možné, protože věděl, že ostrovan přesně popíše Castanellimu, kde našli útočiště, ale tak nemohl nic dělat.

„Ted’ vědí, kde jsme,“ řekl *Úplňku*.

„Možná Atanelli přijít,“ doufala dívka a nedočkavě pohupovala kusem korálu v dlaních.

„Ten ne,“ prohlásil Ginger. „On nepřijde, Má pěkně nahnáno – pošle domorodce.“

Úplněk přikývla. „Aue,“ zamumlala. „My zabít domorodce taky, že?“

Ginger se neubránil úsměvu. „Ty jsi mi ale krvežíznivec,“ napomenul ji.

„Já ne žízeň na krev – jenom zabít, to je vše,“ protestovala *Úplněk*.

Minuty plynuly, ale žádný domorodec se neukázal. Ginger by dal všechno za to, kdyby věděl, co se odehrává nahoře. Cokoli by bylo lepší než toto čekání. A čas plynul a nic se nedělo. Přírodní bazén nyní zářil modrým světlem a on věděl, že venku se už zcela rozednilo. Jak už tomu v takových situacích bývá, nečinnost mu drásala nervy, ale nemohl nic

dělat. Chvíli se zabýval pomyšlením, co celou tu dobu dělá Biggles, ale k ničemu rozumnému nedošel. Když *Úplněk* viděla, jak často pohlíží ke vchodu do jeskyně, nabídla se, že propluje ven a zjistí, co se děje v zátoce. Ginger o tom ale nechtěl ani slyšet.

„Co Atanelli dělat, co ty myslet?“ ptala se vesele.

„Nevím, ale můžeš si být jistá, že na nás něco chystá,“ odpověděl Ginger a přemýšlel, zda se teď, když Castanelli ví, kde je hledat, sem pokusí zvenčí prokopat. „Přál bych si, aby se už konečně něco stalo,“ dodal. „Je to strašné tady jen tak nečinně stát.“

Jeho přání se až příliš brzy vyplnilo. Sotva ta slova dořekl, když jím mrštila vzad prudká exploze, která otřásla celou slují. Vzduch byl plný štiplavého kouře a korálového prachu, zatímco voda se hrnula přes převis s takovou silou, že je oba téměř smetla. Ze stropu začaly do vody padat kusy korálu a bylo jasné, že se to tu všechno může každou chvíli zřítit.

Úplněk vykřikla strachy a sevřela Gingerovu paži. „Co Atanelli dělat?“ vydechla.

„Obávám se, že to tu celé chce vyhodit do vzduchu dynamitem,“ odpověděl Ginger mezi záchvaty kašle, způsobeného štiplavým kouřem. „Předpokládám, že se pro něj musel vrátit na škuner; proto ta přestávka,“ vysvětloval.

„Co my dělat? Ty říct?“ ptala se se žalostným hlasem *Úplněk*,

Ginger nevěděl, co má podniknout. Pokusí-li se proplout jeskyní, znamenalo by to pravděpodobně kulku do hlavy od Castanelliho, který dozajista čeká venku, až se vynoří. Pokud zůstanou tam, kde jsou, Korsičan odpálí další nálož dynamitu a pohrbí je navěky v sutinách sluje. Stěny už byly rozpraskané. Ještě jedna nálož a celé místo se určitě zřítilo. Byli ztraceni každopádně, ale ze dvou smrtí si Ginger vybral tu v jeskyni, přinejmenším aby Castanelliho připravil o potěšení jej zastřelit. „Zůstaneme tady,“ řekl *Úplňku* a instinktivně se přikrčil ke stěně. „Jestli půjdem ven, Atanelli bude okamžitě střílet.“

„Já zůstat,“ oznámila *Úplněk* po chvíli.

Čekali několik nervy drásajících okamžiků, ale Ginger si teď už mohl zcela konkrétně představit, co se nahoře odehrává. Castanelli počká pár minut, jestli se nevynoří. Když se neukážou, zapálí doutnák dalšího váčku dynamitu a hodí jej do díry vytvořené předcházející náloží, což je někde nad jejich hlavami. To bude konec.

Ginger pevně uchopil *Úplněk* za ruku, opřel se o stěnu a čekal na konec. Nemusel čekat dlouho. Přišel další silný výbuch. Jeho záblesk projel jeskyní až do vody a okamžitě potom se snesla záplava padajícího kamení. Velké kusy stěn se zřítily. Pak, provázena hlasitým prasknutím, se většina stropu jeskyně odlomila a propadla dovnitř. Vniklo sem denní světlo a modravé přitímí nadobro zmizelo.

Dosud žádné velké kameny nespadly na úzký převis, na němž se krčili Ginger a *Úplněk*. Ginger se rozkašlal a podíval se nahoru, kde se v oblacích kouře a korálového prachu objevila díra o velikosti jídelního stolu, kde býval strop jeskyně. Nad ní prosvítala modrá obloha. Několik okamžiků se nahoře nic nedělo, pak Castanelliho hlava vykoukla přes okraj. Na tváři se mu rozhostil široký úsměv, když uviděl dvě skrčené postavy na převisu. „Vyjděte ven,“ nařídil.

„Zůstaneme tady,“ odpověděl Ginger a zvažoval, zda by dokázal hodit dívčin nůž natolik přesně, aby zasáhl tohoto muže, kterého nade vše nenáviděl.

Korsičan jen pokrčil rameny. Úplně klidně, jakoby to byla cigareta, vyndal z kapsy další váleček dynamitu s krátkým doutnákem a krabičku zápalek. Zapálil doutnák a zvedl dynamit nad hlavu. „Vyjděte ven,“ rozkázal znovu.

„Ne,“ křikl Ginger.

Z dálky zazněl křik. Castanelli jej určitě zaslechl, protože se přes rameno zadívali dozadu. Když se obrátil zpět, jeho úsměv z tváře vymizel. Vycenil zuby v záchvatu zvířecího hněvu a mrštíval válečkem dynamitu přímo na Gingera. Letěl vzduchem a zanechával za sebou stopu bledě šedého kouře.

Ginger na něj hleděl jako fascinován. Věděl, že i když jej znovu netrefí, padne na převis. Nejprve se chystal skočit do vody, protože nebylo kam utéci. Pak uviděl, že dynamit zasáhne *Úplněk* a jednal bez rozmýšlení. Jako když se hráč kriketu snaží chytit míček, skočil vpřed a nechal spadnout váleček do svých dlaní. Okamžitě jej odhodil zpátky do otvoru, odkud přiletěl. Nebyl čas se rozmýšlet, protože jak se dynamit na chvíli v letu jakoby zastavil proti modré obloze, ozval se ohlušující výbuch. V příštím okamžiku Ginger klečel a chránil si hlavu před padajícími troskami. Strhl *Úplněk* k sobě a snažil se ji co nejvíce chránit vlastním tělem. Vzduch byl plný kouře a rachotu padající skály. Protřel si zaprášené oči a rozhlédl se kolem. Nebylo lehké pochopit, co se děje, protože celý tvar jeskyně se změnil. Kusy stěn a stropu dosud padaly, a jak se řítily do vody a kupily v přírodní nádrži uprostřed jeskyně, zvednutá voda zalila jejich převis. Ginger však tyto věci téměř nevnímal, protože v tuto hrůznou chvíli se zdálo, jako by se kolem nich celý svět rozpadal na kousky. Zvenčí stále doléhaly výkřiky, ale nikoho neviděl a neměl nejmenší představu, co se nahoře odehrává. Zanedlouho se dým poněkud rozptýlil a mohl nyní zřetelněji vidět, co se stalo s jeskyní. Většina stropu zmizela, takže se on a *Úplněk* nalézali na dně jakéhosi bazénu, jehož korálové stěny byly na mnoha místech rozpraskané a stačil by jen dotyk, aby se zřítily. Ve skutečnosti celé místo vypadalo, že se co nevidět zřítí. Po Castanellim nikde ani stopa.

Ginger uchopil *Úplněk* za ruku. „Pokusme se dostat ven,“ řekl pevně. „Jestli se tyto korálové stěny zřítí, pohrbí nás pod sebou.“

Ale *Úplněk* stála jako zkamenělá a naslouchala s pootevřenými rty a planoucíma očima. Pak náhle vydala nelidský křik, při němž tuhla krev v žilách, vrazila nůž do záhybu *pareu* a začala šplhat po stěně nahoru.

„Dávej pozor. Shodíš to celé na nás,“ volal Ginger, který se nepřestával zabývat nyšlenkou, co se stalo s Castanellim.

Ale *Úplněk* najednou nedbala Gingerova zuřivého volání. Bez ohledu na padající kameny šplhala stále výš a čas od času vydala pronikavý křik, ne podobný těm, které sem občas z dálky zaznívaly. Celkem měl Ginger dojem, že náhle přišla o rozum a nic nenasvědčovalo, že tomu tak skutečně není. Bylo docela dobře možné, že to způsobil šok z výbuchu, uvažoval. Hnaný obavou, co může Castanelli udělat, když se dívka vyškrábe až nahoru, znovu na ni zavolal, aby se zastavila. Avšak ona mu jen jako odpověď křikla něco v jejím rodném jazyce a dál se drala vzhůru. Za těchto okolností nemohl Ginger dělat nic jiného, než ji následovat.

16. Karta se obrací

Bylo jisté, že se venku něco děje, ale s výjimkou představy, že byl Castanelli zabit či zmrzačen výbuchem nálože dynamitu, kterou hodil zpět, si Ginger nedovedl představit, o co jde. *Úplněk* už byla více než v polovině korálové stěny, napínal proto všechnysíly, aby ji předhonil nebo tam přinejmenším dorazil zároveň s ní. To se mu podařilo, protože si vybral relativně snazší výstup, zatímco *Úplněk* překotně šplhala po stěně, aniž by se zdržovala hledáním nejsnadnější cesty. Přesto často korál pod jeho vahou povolil a několikrát si už myslel, že musí spadnout. Ale nějak se vždy udržel, nedbal odřenin a polámaných nehtů a nakonec se přehoupl přes okraj. *Úplněk* byla v tu chvíli šest stop pod ním a marně se snažila najít cestu nahoru. Ginger si lehl na zem a podal jí ruku. To jí stačilo k tomu, aby se během několika vteřin ocitla vedle něj. Lapala po dechu a stírala si korálový prach z očí cípem svého *pareu*.

Napětí poslední minuty umožnilo Gingerovi, aby dočasně zapomenul na Castanelliho a jeho ostrovany, ale nyní, když si na ně vzpomněl, se bedlivě rozhlédl okolo. Uviděl spoušť. Hned vedle něj leželi dva výbuchem zle zmrzačení muži ze Solomonských ostrovů. Ale něco jiného upoutalo jeho pozornost natolik, že zůstal s otevřenými ústy civět. Všude po ostrově pobíhali příšerně pomalovaní bojovníci, kteří křičeli jako pominutí a pronásledovali rozptýlené členy Castanelliho posádky. A to nebylo vše. „Scud“, jehož konec levého křídla byl zlomený a volně visel dolů a vykrajoval stopu na vodní hladině, se hrozivě nahnutý hnál po hladině laguny. Další pomalovaní válečníci ještě pořád vyskakovali ze dveří kajuty přímo do vody. Ostatní plavali neuvěřitelnou rychlostí k překrásně vyřezávané dlouhé kánoi, která se hnaná pádly řítila za třemi plavci, pokoušejícími se doplatvat ke škuneru. Ginger okamžitě poznal podle střapatých hlav, že dva z prchajících jsou

členové Castanelliho posádky; ten další, který plaval mnohem pomaleji, byl Castanelli osobně.

Ginger zcela bezradně pobíhal po břehu sem a tam. Byl úplně zmaten. Nedokázal pochopit, co se to tu děje. Jediná věc, nad kterou uvažoval, byla, že se „Scud“ vrátil a byl okamžitě napaden tlupou domorodých válečníků, kteří sem zároveň připluli ve své válečné kánoi. Musíme přiznat, že tato úvaha dávala smysl. Pochopil také, že pokud se nemýlil v hodnocení situace, pak záhy s největší pravděpodobností přijde řada na něj a na *Úplněk*. Jeho pozornost však i za těchto okolností zaujal strašný hluk, který sem doléhal od laguny. Vše tam vypadalo zhruba tak, jako když vystoupil ven, s tím rozdílem, že se oběma ostrovanům už podařilo dostat se na škuner, aniž by je kánoe dohonila. Ta zatočila, aby odřízla Castanellimu cestu. Ale křik vyvolalo něco jiného. Kánoe už nebyla hnána záběry pádel a jen dojízděla setrvačností. Všichni válečníci v ní vstávali, aby lépe viděli na cosi, co se odehrávalo ve vodě, a přitom hlasitě jeden přes druhého křičeli.

Ginger se díval pozorně, ale neviděl nic, co by mohlo vyvolat takové vzrušení. Divil se, proč domorodci přestali pádlovat a nebrání Castanellimu v tom, aby dosáhl škuneru. Ale když se na vodě blízko plavajícího náhle vynořila hrůzná trojhranná ploutev, kterou tak dobře znal, vše pochopil. Domorodci se už nemuseli namáhat. Žralok za ně dodělá práci, kterou měli v úmyslu a zároveň je zbaví zodpovědnosti za Korsičanovu smrt. Se sevřeným srdcem Ginger nespouštěl oči z té strašlivé ploutve a rozběhl se k pláži. Ploutev zmizela a plavec s hlasitým výkřikem začal svýma nohama rozstříkovat vodu. Zřejmě se mu podařilo tímto způsobem dravce zastrašit, protože se obrovská ryba znovu vynořila a její ploutev za sebou vykrajovala zčeřenou stopu. Castanelli opět vyrazil ke škuneru. Kánoe byla jen nedaleko a bylo jasné, že by ti, kteří v ní seděli, mohli nešťastného plavce zachránit, kdyby chtěli. Rovněž jasné bylo i to, že nemají v nejmenším úmyslu tak učinit, protože se

jen volně opřeli o pádla a posměšně pokřikovali na ubožáka ve vodě.

Ginger doběhl ke kraji laguny, kde se zastavil. Měl pocit, že už už padne vyčerpáním, přesto však nedokázal odtrhnout zrak od hrozného dramatu, které se před ním odehrávalo.

„*Mako*, on moc *kai – kai* Atanelliho.“ ozval se hlas po jeho boku.

Ohlédl se a uviděl, že je to *Úplněk*. Oči jí planuly nadšením a neskrývaným uspokojením z vývoje situace.

„Tito *Kanakové* nás nedávno taky moc *kai – kai*,“ odpověděl úsečně a *Úplněk* se jen rozesmála.

Ginger se obrátil zpět k laguně právě včas, aby viděl konec celé tragédie. Castanelli byl teď už velice blízko škuneru, plaval rychle a co nejvíce cákal nohama. Vypadalo to, že se mu nakonec podaří uprchnout. Bojovníci v kánoi si to zřejmě také pomysleli, protože rychle zasedli a začali zuřivě pádlovat k lodi. Ale zdálo se, že i žralok si uvědomil, že se mu jeho kořist snaží uniknout. Ploutev se ponořila, až se za ní zavířila voda. Castanelli se zachytil vlečného lana a začal šplhat nahoru. Byl ale vyčerpáný a zůstal jen bezmocně viset a pokoušel se zvednout nohy nad vodní hladinu. Pak se něco tmavého mihlo okolo boku škuneru, do morku kostí pronikající výkřik zazněl a náhle umlkl. Castanelli zmizel.

Ginger si olízl rozpraskané rty. Třásl se po celém těle a udělalo se mu nevolno. Navzdory tomu všemu se jej zmocňoval stále sílící pocit, že nic z toho se ve skutečnosti nestalo, že je to všechno jen sen. Možná také, že už byl vlastně dříve zabit výbuchem v jeskyni. Byl nyní ochoten věřit čemukoli sebefantastičtějšímu. Viděl, jak kánoe přirazila ke škuneru a bojovníci se začali drát přes bok na palubu; zazněl výstřel a jeden z bojovníků spadl naznak do vody s hlasitým cáknutím. Ostatní pokračovali. Vzduch prořízly divoké výkřiky.

Ginger se obrátil k *Úplňku*, která celou scénu pozorovala zcela lhostejně. „Kde se tu ti muži vzali?“ zeptal se a v jeho duši klíčilo podezření.

„*Otvírač škeblí*, on přijít,“ stručně odpověděla *Úplněk*.

Ginger se rychle otočil, protože za sebou uslyšel zvuk běžících kroků. Řítil se k nim válečník a mával v ruce kyjem. Kdyby jej *Úplněk* neupozornila, kdo to je, myslel by si, že tohle je opravdový konec, ale jak se válečník přiblížil, poznal, že dívka nelhala. Pod rozšklebenou maskou z bílé hlinky rozeznal rysy *Otvírače škeblí*. Smál se. „Moc vyřídít na pořád,“ křičel radostně, když přibíhal.

„Kde je Andy?“ zvolal Ginger.

Otvírač škeblí ukázal rukou. Ginger se obrátil a podíval se tím směrem, který mířil ke „Scudu“. Byl natolik zaujat sledováním Castanelliho děsivého konce, že úplně zapomněl na létající člun. Když ho uviděl naposled, byl – jak si alespoň myslel – v rukou válečníků. Bůhvíproč jej vůbec nenapadlo, že by tam mohl být i Biggles a ostatní, ale teď ke svému nepopsatelnému údivu spatřil Bigglese, Algyho i Sandyho stát na střední části křídel letounu. Začali na něj mávat, když uviděli, že se dívá jejich směrem. Ginger neměl ani tušení, že už na něj pokřikují nejméně posledních deset minut, protože díky křiku bojovníků a dramatu ve vodě, je vůbec neslyšel.

Jakmile mu došlo, že jsou to opravdu oni, Ginger začal pádit směrem až k místu, kde byl nejbližší hydroplánu. Docela nic na světě by jej nepřimělo tam doplavat, protože to bylo skoro dvě stě yardů, a tak mohl jen stát na břehu laguny a zuřivě jim kynout. V tu chvíli si vzpomněl na perly a lekl se, co mohou válečníci udělat. Teď si teprve uvědomil, že Biggles a válečná kánoe přijeli spolu a že ti válečníci jsou Marquésané z Rutuony.

Biggles něco volal a ukazoval nejdříve ke škuneru a pak na pláž, jako by se nemohl rozhodnout, kterým směrem se dát. Ginger nerozuměl, co volá a znovu začal zuřivě gestikulovat. S úlevou si utřel pot ze zakrváceného čela, když uslyšel nastartovat motory „Scudu“ a stroj se začal k němu pomalu blížit po hladině. Biggles vypnul motory až asi dvacet yardů od pláže, takže nyní mohli konečně Gingera slyšet. Ten v tu chvíli ale už věděl, že je pozdě, protože z oken a poklopů škuneru se

začal valit kouř a několik domorodců skočilo z paluby rovnou do vody. Kánoe je vyzvedla a za pomoci pádel začala couvat od hořící lodi.

Biggles něco říkal, ale Ginger jej neposlouchal. „Perly! Perly!“ volal. „Perly jsou na škuneru. Castanelli je našel.“

Muži na palubě létajícího člunu mu porozuměli příliš pozdě. Ginger vběhl do vody a vyškrábal se na palubu. „Castanelli našel perly!“ zalykal se. „Vzal si je na palubu. Musejí být v jeho kajutě.“

Biggles neřekl ani slovo. Skokem se vrhl na své sedadlo a motory se znovu rozeřvaly. „Scud“ se prudce obrátil a čeril mléčně bílou pěnu na mořské hladině. Rychle vyrazil k plavidlu, jehož osud už byl zpečetěn. Dlouho předtím, než se k němu dostali, bylo všem na palubě létajícího člunu jasné, že je jejich úsilí marné. Škuner byl v jednom plameni od příde po zad'. Pokusit se dostat na palubu se rovnalo sebevraždě.

Biggles stáhl plyn a motory náhle zmlkly, takže se „Scud“ bez pohybu pohupoval na vodě. Nedaleko odtud zazněl divoký popěvek z úst válečníků, kteří byli namačkáni ve válečné kánoi. Ti sledovali konec *Avaraty* se stejnou radostí, s jakou přivítali smrt jejího majitele.

„No dobrá, tak a je to,“ rezignovaně odušil Sandy. „Nikdy sem neměl štěstí s perlama,“ dodal s hořkostí v hlase.

„Škoda, že jste se sem nedostali jen o málo dřív,“ povzdychl Ginger.

„Byli bychom tu o několik hodin dříve, kdyby se proti nám nepostavil čelní vítr,“ vložil se tiše Biggles.

Ginger se bolestně usmál. „O tom větru vím svoje,“ řekl, když si uvědomil, že to musel být tentýž vánek který přiměl Castanelliho, aby změnil svoje plány a hodil jej přes palubu. Pak zamýšlel příznivého větru využít k útěku. „Byla to skoro moje smrt,“ dodal.

„Byla to skoro i naše smrt, s přetíženým strojem a tou zatracenou kánoí ve vleku,“ poznamenal Algy.

„No, dělal jsem co jsem mohl,“ prohlásil Ginger.

„Vypadáš na to,“ podotkl Biggles a se zájmem si jej prohlížel. „Vypadáš, jakoby tě táhli přes všechny útesy uvázaného na laně.“

„Bylo to ještě horší,“ řekl mu Ginger. „Nechali mě táhnout až na dno laguny uvázaného na laně. Později vám o tom budu vyprávět.“

„Doufám, že nejsi vážněji zraněn, že?“

Ginger zavrtěl hlavou. „Jen podřený – a po šoku,“ odvětil. „Nevím, co se přihodilo vám, ale až vám povím, co *nás* tady potkalo, budete si myslet, že vám předcítám dobrodružnou knížku.“

„Myslíš – tebe a *Úplněk*?“

„Ano.“

„Kde je?“

„Někde na ostrově. Nechal jsem ji tam s *Otvíračem škeblí*.“

„Hej všichni, támhle se potápí Avarata,“ řekl stísněně Algy, jak se se syčením ještě hořící zbytky škuneru pomalu nořily pod hladinu. K obloze vystoupil oblak páry a několik kusů dřeva zůstalo plavat na hladině. Mimo nich už na tom místě nic nenasvědčovalo, že by ten škuner kdykoli existoval.

„A s ní se potápí i naše perly,“ poznamenal hořce Sandy.

„Nemohli bychom se je pokusit vylovit?“ zeptal se Algy.

Sandy se trpce zasmál. „Potom, co prošly tím ohněm? Ted’ je už z nich jen troška bílého prášku, nic víc.“

Na několik minut zavládlo ticho. Všichni stáli a zasmušile hleděli na místo, kde zmizela Avarata a mysleli na ta všechna nebezpečí a námahu, která nyní přišla vniveč.

„Well, myslím, že nemá význam tady trčet a civět do vody,“ řekl konečně Biggles. „Měli bychom si něco málo zakousnout pokud jsme ještě tady a pak musíme vyrazit zpátky na Rutuonu.“

„Bylo by dobré taky zjistit, co se stalo s Castanelliho muži,“ bručel Sandy. „Celou událost budeme muset samozřejmě hlásit úřadům. Co se týče Castanelliho – ten dostal, co už si dávno zasloužil a nemyslím, že tu bude někdo pro něj

prolejšvat slzy. Nevím, co ta jeho posádka, byli to pěkní lumpové, ale guvernér na Tahiti bude chtít vědět, co se s nima stalo. I když já osobně i o tom dost pochybuju.“

Nikdo neodpověděl. Ještě jednou naskočily motory a „Scud“ se pomalu – téměř jakoby neochotně – rozjel k pláži.

17. Překvapení

Seděli ve skromném stínu jejich pobořeného tábořiště a pomalovaní domorodci dřepěli nedaleko. Biggles vysvětlil Gingerovi, proč byli nuceni přeletět s létajícím člunem na Rutuonu a vyprávěl mu, co zažili potom, až se dostal k tomu, jak táhli válečnou kánoi proti úpornému větru. Když skončil, vyprávěl Ginger svůj příběh od chvíle, kdy jej, *Úplněk* i *Otvírače škeblí* uvěznil žralok, což jim znemožnilo vrátit se k létajícímu člunu. Pro ostatní se tím vysvětlila odpověď na otázku, kterou si nedokázali sami rozumně zodpovědět. *Otvírač škeblí* jim sice už něco prozradil, ale jeho vyprávění znělo natolik fantasticky, že se mu zdráhali uvěřit. Ginger také popsál, jak Castanelli přijel a jak se mu podařilo najít perly, protože hurikánem přes ostrov hnané vlny odhalily plechovku od sucharů. Ale když se dostali k epizodě, kdy jej hodili přes palubu s kusem železa přivázaným k pasu, Sandy jej přerušil.

„Hele, počkej kapku, mládenče. Seš si jistě, že se ti tohle všeccko nezdálo?“ ptal se nevěřicně.

„Zeptej se Úplňku, ta mě odřízla a vytáhla mě ven,“ odvětil prostě Ginger.

„Ksaku! Řek' bych, že se ti už nikdy nepodaří vyvážnout tak blízký smrti,“ prohlásil Sandy.

„Máš pravdu,“ souhlasil Ginger. „Myslel jsem, že je po mě. A když jsem uviděl Castanelliho, jak se vrací, tak to už bylo příliš. Přirozeně, že jsme se pádili schovat do té jeskyně. Castanelli se nás pokoušel vyhodit do vzduchu dynamitem, když jste přijeli. Stačilo jen pár minut a už byste z nás našli jen cucky.“

„Zaslechli jsme výbuchy a spěchali jsme na pomoc,“ prohlásil Biggles.

„No a to je vše,“ uzavřel Ginger. „Zbytek jste už viděli.“

„Ano, to je vše,“ řekl tiše Biggles. „Po tom všem, co jsi prožil, bych řekl, že už musíš mít Jižních moří až po krk. Bude

pomalů načasē vyrazit na cestu domů. Oprava stroje nepotrův dlouho. Myslím, že bude lepší jej převést po vodě na Rutuonu a tam se pustit do opravy. Samozřejmě, pokud se někdo cítí na to, začít se vším nanovo od začátku a znovu se vypravit k nalezišti perel, můžete se mnou počítat. Ale všechno to hlavně *záleží* tady na Sandym, on dělá tu nejnebezpečnější práci.“

„Depa, čče, je to na tobě,“ opáčil Sandy. „Ty to všechno platíš, tak dej rozhodný slovo.“

„Kdyby se nám podařilo zachránit ty perly, mohli jsme teď uvažovat úplně jinak,“ řekl lítostivě Algy.

„To je pravda, ale nemá cenu se tím zaobírat,“ odpověděl Biggles. „Co se perel týče, jsme tam, kde jsme začali, ale nikomu z nás se nic nestalo a uvážím-li, kolikrát jsme unikli jen o vlásek, opravdu nemáme důvod si stěžovat. Doufám jen, že nám úřady nebudou dělat potíže. To mi připomíná, že si budu muset promluvit s Řvoucí vlnou o ztrátách, aby se ta naše verze shodovala s jeho vyprávěním. Řekl bych, že ani jeden z těch solomonských ostrovanů neunikl. Pokud to přece jen některý přežil, tak se někde dobře schovává a co se mě týče, může si tam klidně zůstat. Ale myslím si, že je bojovníci Řvoucí vlny pobili všechny. Při nejbližší příležitosti musíme koupit nějaké pěkné dárky pro *Otvírače škeblí* a *Úplněk*. Zaslouží si parádní odměnu. Dáme jim absolutní volnost výběru, ať si v obchodě Lo Singa vyberou, co chtějí.“

„Nebýt *Úplňku*, už bych tu mezi vámi neseděl,“ prohlásil Ginger a pohlédl přes všechny ostatní tam, kde *Úplněk* a *Otvírač škeblí* obšírně vyprávěli svá dobrodružství v kroužku pokřikujících bojovníků.

Biggles počkal, až skončili a pak je přivolal k sobě. V krátké řeči ocenil jejich odvahu a nakonec jim sdělil, že si mohou v obchodě na Rutuoně vybrat, cokoli se jim bude líbit. „Ztratili jsme sice perly,“ řekl nakonec, „ale to nebyla vaše vina.“

Úplněk se zamračila, jakoby mu nerozumněla.

„Ne ztratit perly,“ řekla.

Sandy rychle vzhlédl. „Co to říkáš?“ dožadoval se. „Atanelli vzal perly na škuner.“ Otočil se na Gingera.

„Jseš si tím úplně jistej, že jo?“ rychle pokračoval s novou nadějí v hlase.

„Absolutně,“ odpověděl Ginger. „Seděl jsem v záchranném člunu hned vedle něj, když jsme se vraceli na škuner a on držel tu plechovku pod paží. Víím, že tam ty perly byly, protože jsem je slyšel chrastit. Jakmile jsme vystoupili na palubu, odnesl si plechovku do kajuty – přinejmenším, když zase vyšel na palubu, už ji neměl, takže ji logicky musel nechat dole.“

„A okamžitě potom, co tě hodili přes palubu, odpluli – říkal jsi to tak?“ ujišťoval se rychle Biggles.

„Přesně tak.“

„A pak se Castanelli vrátil?“

„Ano.“

„Proč se tedy vracel?“

Ginger se tvářil rozpačitě. Dříve se nad tím hodně zamýšlel, ale v řetězu rychle na sebe navazujících událostí tu věc pustil z hlavy.

„Nevím,“ řekl.

„Atanelli se vracet pro perly, já počítat,“ vložila se do hovoru *Úplněk*.

Sandy rychle vyskočil na nohy. „Co víš o těch perlách?“ zeptal se skoro příkře.

Úplněk se mu zadívala udiveně do tváře. „Já vzít perly,“ vysvětlila.

„Ty jsi vzala perly – ale jak?“

„Já na škuneru,“ vysvětlovala *Úplněk*. „Já ležet v plachtě. Brzo slyšet moc křik na ostrově; oni říkat Atanelli najít perly. Pak Atanelli přijít na loď a nést perly v krabici. Já dívat oknem v palubě; vidět Atanelli dát perly do pokoje. Když on jít nahoru, já jít oknem a vzít perly.“

„Kam jsi dala tu plechovku?“ téměř křičel Sandy, který byl bez sebe vzrušením. «

„Já hodit do laguny.“

Sandy nadšeně vykřikl. „Slyšeli ste to?“ volal. „Hodila je přes palubu. *Proto* se Castanelli obrátil a vrátil zpátky. Šel dolů a zjistil, že sou perly fuč. Není divu, že se vrátil. Dyt' sou celou tu dobu v laguně.“

Ostatní teď už také stáli a vypadali vzrušeně. *Úplněk* užaslým pohledem přejížděla z jednoho na druhého. Bylo zřejmé, že jí nešlo do hlavy, proč dělají takový povyk kvůli pár perlám. Pák to ale pochopila. „Atanelli, on se vracet pro perly, já počítat,“ řekla znovu.

„Ale proč jsi mi to neřekla?“ ptal se Ginger.

„Ne čas,“ vysvětlovala mu *Úplněk*. „Ty moc mrtvý, já myslet.“

„Tím myslí, že když tě Castanelli nechal hodit přes palubu, na ty perly úplně zapomněla,“ řekl Biggles.

„Jasně. Taky mám ten dojem,“ souhlasil Sandy. „Brzy se to dovíme najisto.“ Obrátil se k *Úplňku*.

„Na kterém místě jsi zahodila tu plechovku?“ vyzvídal.

„Já ukázat,“ odvětila bez zaváhání *Úplněk*.

Všichni začali horečně jednat. Sandy zavolal na Řvoucí vlnu, aby nechal spustit kánoi na vodu a brzy už v ní všichni seděli. Kánoe vyrazila *Úplňkem* označeným směrem. Když dorazili na místo, kde kotvil škuner, zatímco Ginger byl v zajetí na jeho palubě, zvedla ruku a kánoe se zastavila. Skočila přes bok lodi do vody, ponořila se po hlavě pod vodu a zkoumala dno laguny ve všech směrech. Pak se vynořila, aby se mohla nadechnout, odplavala kousek dál a pokračovala v hledání. „A co ten žralok?“ vykřikl zděšeně Ginger.

„Jen se rozhlédni,“ odvětil mu Sandy. „Nemusíš mít strach. Jestli se tady *mako* ukáže, bude po něm dříve než se stihne vzpamatovat.“

Ginger se rozhlédl a uviděl, že podél okraje kánoe napjatě stojí tucet mužů, ruce položeny na jílcích svých nožů. Byli připraveni se vrhnout do vody jakmile by hrozilo nebezpečí.

Konečně *Úplněk* připlavala zpátky ke kánoi a setřásla vodu z vlasů. „Já vidět,“ řekla tiše. Pár minut se držela boku kánoe a

zhluboka dýchala, přitom každý následující vdech byl hlubší než ten předchozí. Při výdechu se vždy hluboce předklonila, aby dostala veškerý vzduch z plic. Nakonec se obzvlášť hluboce nadechla a po hlavě vystřelila jako šipka do hlubiny.

Ginger potom ještě dlouho vzpomínal na chvíli, která následovala, protože byla tou nejdramatičtější, jakou kdy zažil. Klidná laguna, dlouhá černá kánoe s groteskně vyřezávanou přídi a řada vážných, pomalovaných tváří s očima upřenými do hlubiny. Všichni vyhlíželi nebezpečí, které tak dobře znali. Každý z mužů byl napjatý jak struna, svaly se jim zřetelně rýsovaly pod lesknoucí se hnědou kůží.

Najednou napětí povolilo. Zahlédli *Úplněk*, jak plave k hladině a modré *pareu* volně vlálo na jejím pružném těle. Jednu ruku držela zvednutou. Svírala v ní tu plechovku. Všichni muži v kánoi začali nadšeně povykovat, když se vynořila nad hladinu. Chvíli se jen držela rukama boku lodi a zhluboka dýchala. Každý její vdech byl provázen zvláštním piskavým zvukem, který tak dobře znal. Pak hodila plechovku na dno kánoe a vytáhla se z vody.

Sandy se bleskurychle zmocnil plechovky a nedočkavě otevřel víko. „Sou tady!“ vykřikl chraptivě.

Biggles se usmál. „Tak po tomhle už budu ochoten uvěřit úplně všemu,“ prohlásil.

Za několik minut se ocitli zpátky na pláži ve zcela jiné náladě než před hodinou. *Úplněk* byla hrdinkou dne – a opravdu zaslouženě. Sandy celou dobu držel plechovku pevně v podpaží a tvrdil, že z ní nespustí oči, dokud nebudou všechny perly prodány.

„Pro začátek bychom se měli co nejdříve vrátit na Rutuonu,“ navrhl Biggles. „Když hned vyrazíme, můžeme tam být do setmění. Stroj by už další hurikán v žádném případě nesnesl.“

Tak zaujali svá místa ve „Scudu“. *Úplněk* a *Otvírač škeblí* cestovali s nimi. *Úplněk* byla nadšená, když směla sedět vedle Bigglese v pilotní kabině a ovládat páku plynu. Válečnou kánoi

zapřáhli do vleku a pod azurovou oblohou „Scud“ za řevu motorů naposledy proplul vjezdem do laguny.

Za čtvrt hodiny po tom se Ginger zvedl a ohlédl se zpět. Bylo už vidět jen několik pročesaných vrcholků palem, jak se pohupují ve větru. Sledoval, jak se ponořili za horizont a přestože neměl na to místo zrovna nejlepší vzpomínky, zmocňoval se jej smutek při pomyšlení, že už tento ostrov nikdy v životě nespatří. „Jednou se sem vrátím,“ řekl Sandymu pevně.

Sandy se spokojeně usmál. „To se přece tady říká,“ zašklebil se. „Ostrovy si tě prostě získají.“

18. Konec dobrodružství

Návrat válečníků na Rutuonu s *Úplňkem* a vyprávění jak zahynul Castanelli, vyvolalo obrovské nadšení a Řvoucí vlna prohlásil, že taková příležitost zasluhuje slavnostní hostinu. Okamžitě začaly přípravy na večer. Běloši byli čestnými hosty a za plápolajícího svitu mnoha pochodní začalo hodování. Ginger seděl na rohoži mezi *Úplňkem* a *Otvíračem škeblí* a díval se hladově, protože už dlouho nic pořádného nesnědl. Pokrmy byly servírovány na velkých listech a Ginger si bohatě dopřál vepřového s *popoe*¹, batátů, žraločích brzlíků a mnoha dalších místních specialit, nemluvě o množství mnoha druhů ovoce. Pokaždé, když na chvíli přestal jíst, *Úplněk* s *Otvíračem škeblí* volali „*Kai! Kai!*“ a přisunuli mu další záplavu jídla. Mimo to se ale moc nemluvalo, protože v Polynésii je jídlo závažnou činností.

Když se všichni do sytosti najedli, hosté se pohodlně opřeli na matracích a děti vyběhli dojíst to, co zbylo, jak tam bylo zvykem. Pak v mihotavém oranžovém světle pochodní začali bojovníci podrobně vypravovat ostatním, jak skončila *Avarata*. Ginger už ale konec neslyšel. Unaveně se vzdálil od ostatních a jakmile se natáhl na podlahu jejich chýše, okamžitě usnul.

Když se probudil, venku už svítilo slunce. Zjistil, že ostatní už několik hodin pracují na stroji a zlomené křídlo už bylo téměř opraveno. Před polednem pak byli připraveni k odletu. Když scházeli se svými věcmi dolů po pláži, uviděli, že se tu shromáždili všichni obyvatelé ostrova – muži, ženy i děti tu seděli v písku. Když se k nim běloši přiblížili, začali zpívat dojemnou píseň na rozloučenou.

„*Loučím se s tebou,*

¹ *popoe* je běžnou součástí jídelníčku Marquésanů. Je to hutná žlutá kaše vyráběná z plodů chlebovníku.

odjíždíš do předaleké země, kde budeš žít se vzpomínkou na mě.

Já zde navždy zůstanu a mé slzy budou jako déšť. Je tu čas loučení...”

Mnoho zpívajících vzlykalo. Úplněk a Otvírač škeblí, upravení a ozdobení řadou cetek po nákupu, na který je Biggles pozval do obchodu Lo Singa, seděli opodál a usedavě plakali. Cípy svých *pareu* stírali slzy z očí. Jejich zármutek Gingera dojímal tak, že sám stěží potlačoval slzy. Přiběhl k nim a chytil je za ruce.

„*Kaoha*, přátelé,“ zašeptal a hlas mu selhával. „Nezapomenu na vás. Jednou se vrátím.“

Pevně jej sevřeli a prosili jej, ať zůstane. Ale ostatní už volali a nakonec se jim musel Ginger vytrhnout. S očima zamlženými slzami seběhl po pláži, a mělkou vodou doběhl ke stroji. Motory se rozeřvaly a „Scud“ naposledy vykrojil na hladině zátoky zpěněnou stopu. Když se zvedli do vzduchu, Ginger seděl mlčky u bočního okénka a s těžkým srdcem se naposledy díval na Rutuonu.

Sandy mu poklepal na rameno. „Neměj strach,“ řekl. „Ty se vrátíš. Když jsi už jednou poznal ostrovy, nikdy na ně nezapomeň a jednoho dne si tě zavolají zpátky.“

*

Co říci více. První mezipřistání „Scudu“ bylo na Tahiti, kde Sandy, který dobře znal guvernéra, podal podrobnou zprávu o osudu *Avaratya* jak zahynul její kapitán. Ostatní jeho prohlášení potvrdili a guvernér neměl další otázky. Jen mimochodem poznamenal, že podle jeho názoru si Castanelli něco podobného už dávno zasloužil. Jeho nezákonná činnost, včetně prodávání pálenky domorodcům, mu byla dobře známa,

ale bylo obtížné získat důkazy, které by jej usvědčily. V Papeete bylo několik předních pařížských klenotníků a těm Sandy prodal většinu perel. Nechal jen ty největší, o kterých si myslel, že je Biggles lépe prodá v Paříži. Přesto jim peníze za perly prodané na ostrově nejen zaplatily celou výpravu, ale zbyla i slušná suma, kterou si mezi sebe spravedlivě rozdělili.

Sandy zůstal na Tahiti. Oznámil, že si tu chce koupit škuner a stát se obchodníkem; ale ostatní tušili, že se opět nechá zlákat třpytem perel a bylo proto mnohem pravděpodobnější, že svůj škuner vybaví vším potřebným a vyrazí na další výpravu k nalezišti.

Než doletěli do Austrálie, ukázalo se, že jejich stroj už velice nutně potřebuje generální opravu, aby se vůbec dalo uvažovat o letu domů. Biggles jej tudíž prodal za odpovídající sumu a bez okolků koupil tři lístky na letadlo do Anglie.

„Byla to příjemná změna, jenom si tak sedět a nechat řídit někoho jiného,“ poznamenal s úsměvem, když nastupovali do letounu.

KONEC

OBSAH:

Biggles se setkává se starým známým
Střetnutí s Castanellim
Ginger má strach
Záchranná výprava
Sandyho ostrov
Dokud lano nepraskne
Úžasný objev
Příšery z hlubin
Štěstěna se obrací
Co se stalo s Gingerem
Drsné probuzení
Katastrofa
Co se stalo na Rutuoně
Z hlubin
V pasti!
Karta se obrací
Překvapení
Konec dobrodružství

W.E. Johns: BIGGLES V JIŽNÍCH MOŘÍCH

Z anglického originálu Biggles in the South Seas přeložil Pavel Jansa

Vydalo nakladatelství RIOPRESS, 109 00 – Praha 10 – Horní Měcholupy, Dýšinská ul. 279, jako svojí 75. publikaci

Zodpovědný redaktor Jaroslav Kalát

Náklad 10.000 kusů

Doporučená prodejní cena Kč 53, –

ISBN 80 – 85611 – 44 – 9